

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 92
ΔΡΧ. 5
ΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Ερωτική Θυβία ΩΓΚΥΣΤ ΜΠΑΓΓΟΥ

διώχθηκε απ' τὸν Οὐρανὸν, γκρεμίσθη κι' ἐξεσώθη ἀπὸ τὸν γιόν του, στὴν τελευ-
ταία ἀκρὴ τοῦ σύμπαντος, στὴν μακρινὴ
σφαίρα ποὺ ἐκτείνεται κάτω ἀπὸ τὴν γῆν
καὶ τὴν ἀβυσσὸν τῆς θαλάσσης.

Ἡ δύναμις τοῦ Διὸς ἐπέδρασε τὴν κυ-
ριαρχίαν του. Τὸ πᾶν ὑπέταξε στὴ θέλησί
του, κι' οἱ νόμοι τῆς φύσεως διευρύνθη-
σαν κατὰ τὰ γούστα του.

Ἐνῶ ἐπλανάτο ἀνὰ τὸν κόσμον, εἶπε
τὴν θεὰν Ἥραν, τὴν ἀδελφὴν του, νὰ λού-
ζη στὸ ποτάμι τὸ κάτασπρον σὰν γάλα
κορμὶ τῆς, κι' ἐνοίωσε πληγωμένη θεοθεῖα
τὴν ἀθάνατη καρδιά του. Γιγάντειο αἶσθη-
μα φούσκωσε τὰ στήθεα του, τὰ μεγάλα
ὄσων τὸ ἀπειρον. Ἐρρίξε τότε ραγδαία
δροχὴ, ἐπρόκαλεσε παγετό, καὶ μεταμορ-
φωμένος σὲ τζιτζίκια, πῆγε καὶ ἐκάθησε
στὰ γόνατα τῆς θεᾶς.

Ἄλλ' ἡ Ἥρα, φεύγοντας τὶς καταδιώ-
ξεις τοῦ ἐρωτευμένου ἀδελφοῦ τῆς, ῥυτί-
σε σ' ἕνα ἄντρον, ὅπου κατοικοῦσε κά-
ποιος ποῦ τὸν ἔλεγον Ἀχιλλεὺς· ὁ βο-
σκὸς αὐτὸς τὴν ἔπεισε νὰ ὑποχωρήσει
στον ἔρωτα τοῦ μεγάλου θεοῦ, κι' εἰς ἀν-
τάλλαγμα ἐκείνος, ὑποσχέθηκε νὰ κἀνῃ
ἔνδοξο τὸν κάθε ἕνα ποῦ θὰ εἶχε τὸ ἴδιο ὄ-
νομα.

Ὁ θεὸς ὑμέναιος συντελέσθηκε τότε μ'
ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια.

—Θὰ σκεπάζω τὸ κρεβάτι τοῦ ἔρω-
τός μας —τῆς εἶπε —μὲ χρυσὴ νεφέλη,
τόσο πυκνὰ ὑφασμένη, ὥστε νὰ μὴν μπορῇ
νὰ ἰδῇ τὸ μυστικὸ μὲς μεθυσὶ οὐτε κι' ὁ
Ἥλιος, τὸ χρυσάκτινον φῶς τοῦ ὁποῖου
διαπρνάει τὰ πάντα.

Καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἀναδύλαττε τότε γύρω πράσινη χλόη,
δροσερὸς λατὸς καὶ κρόκος, δασὺς καὶ
τρυφεροὺς δάκνους, ποὺ τοὺς κρατοῦσε στὰ
μυρμμένα του πέταλα, γιὰ νὰ μὴν ἀκουμ-
πᾶνε στὴ γῆ. Κι' ἐκεῖ, σ' αὐτὴν τὴν στρω-
μὴν ποὺ μεθοῦσε, παραδοθήκανε τὰ παι-
διά τοῦ Κρόνου στὴς ἡδυπαθεῖς τῆς ἀπο-
λαύσεως συγκινήσεις, ἐνῶ τὴν θεῖαν τοὺς
ἐνώσει, τὴν ἐκρῦβε ἀπ' τὰ μάτια τῶν θεῶν
χρυσὴ νεφέλη, ἀπ' τὴν ὅποιαν ἀναπνέου-
σανε κι' ἔπαιψαν φωτόλουστες σταγόνες
δρῶσιδας.

Τέλος ὁ Ζεὺς ἐκήρυξε νόμιμη σύζυγον
τὴν περικαλλὴ ἐρωμένην κι' ἡ θελκτικὴ με-
γαλομάτα θρονιάσθηκε στὰ οὐράνια ὠμα-
τα, βασίλισσα τοῦ παντός, συμμετέχουσα
τοῦ μεγάλου καὶ τῆς δυνάμεώς του, ἀλ-
λὰ καὶ ὑποτασσόμενη ὡς σύζυγος. Κι' αὐ-
τὴς ὁ θυμὸς ἦταν φοβερός σὰν κι' ἐκεῖ-
νου· ὅταν κινῆται ἐπάνω στὸν χρυσὸν θρό-
νον τῆς, ὅλος ὁ Ὀλύμπος, ὅλον τὸ χάος
τῶν οὐρανίων ἀνακρόνουν, σιέται καὶ τρέ-
μει φρικτώντας στὴν παντοδυναμία τῆς.

Ὁ ὑπερκόσμιος γάμος εἶνε στὴν χώ-
ραν τῶν Κυρηναίων, κοντὰ στὴς χλοερὲς ὄ-
χθες τοῦ ποταμοῦ Θήρωνος, κι' ἐκλήθησαν
ὅλοι οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμα καὶ
τῶν ἀγρῶν τὰ ζῶα· ἐφαγάνε γλεντήσανε
κι' ἐμέθησαν ὅλοι, ἐνῶ τὸ ξεφάντωμα καὶ
τὴν τελετὴν τὴν διηύθυνε ὁ θεὸς Ἑρμῆς, εἰ-
δικὸς νὰ κἀνῃ πλάτες κι' ἱκανὸς νὰ βα-
σταῇ τὰ ἐρωτικά μυστικά.

Μόνον ἡ νύμφη χελώνη δὲν ἔπαιγε στὸν
γάμον καὶ μάλιστα πολλὰ ἐφλύαρε ἀπ'
τὸ μικρὸ γραφικὸ τῆς σπιτάκι, ποῦ ἦταν
κτισμένο κοντὰ στὴς ὄχθες τοῦ παχύχλου
ποταμοῦ μὲ τοὺς ψηλοὺς καλαμώνες. Γι'
αὐτὴν τὴν ἀσέβεια ὁμῶς ἐστάλη ὁ Ἑρ-
μῆς καὶ τὴν ἐπέταξε στὸ ποτάμι μαζί μ'
ὅλο τὸ σπῆτι τῆς· ἀναταράχθηκαν τότε τὰ
νερά, τρανταχθήκανε κι' ἐβολώσανε ἀγκα-
λιάζοντας τὸ θεῖο κορμὶ τῆς. Ὅλο τότε
καταδικάσθηκε ἡ δυστυχισμένη ὥρακα ποὺ
μεταμορφώθηκε σὲ χελώνα, νὰ μένῃ διαρ-
κὸς στὸ κινητὸ σπῆτι τῆς, ποῦ τὸ φέρνει
μαζί τῆς πάντα καὶ τῆρε, σ' ἐκείνῃ τὴν
ἀθλία τῆς τρώγλη, αἰωνία σιγῇ.

Ἡ Γῆ ὠρῆσε στοὺς νεονύμφους τὰ χρυ-
σὰ μῆλα ποὺ φύλαγαν οἱ νύμφες Ἑσπερί-
δες, ἀλλ' ἡ συζυγικὴ ἀρμονία δὲν ἄργησε
νὰ παραχθῇ ἐξ αἰτίας τῶν ἐρωτικῶν ἐπιχει-
ρήσεων τοῦ Διὸς.

★
Οἱ ἐξ ἀδελφοὶ ὁμῶς τοῦ Κρόνου, οἱ Τι-
τάνες, καὶ ἐξ ἀδελφές του, οἱ Τιτανίδες,
ἐπαποτάτησαν ἐναντίον τοῦ Διὸς κι' ὁρ-

χισε τρομερὸς πόλεμος. Οἱ Τιτάνες θεοὶ—
ἀπ' τοὺς ὁποῖους ἀπεσύρθησαν ἀργότερα
ἡ Θέμις κι' ἡ Μνημοσύνη —μ' ἀρχηγὸν
τὸν Ἀτλαντὰ ἀπ' τὶς ψηλές κορυφές τῆς
Ὀρθροῦς κι' οἱ γιοῖοι τοῦ Κρόνου μ' ἀρ-
χηγὸν τὸν Ἐρίχδουπο Δία ἀπὸ τὸν ἁγία-
σμένο Ὀλύμπον, μάχονταν μὲ μανία καὶ
πάθος ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα χρόνια, χωρὶς
ἡ νίκη νὰ γέρνῃ πρὸς κανέναν, ἕως ὅτου,
μπήκανε στὸν ἀγῶνα οἱ τρεῖς τρομεροὶ Ἑ-
κατόγχοιρες, ὁ Βριάρεως, ὁ Κόττος καὶ ὁ
Γύης, τοὺς ὁποῖους ὁ Κρόνος, ἐπειδὴ κά-
ποτε τοὺς ὑποψίασθηκε κι' ἐφθονοῦσε τὴν
ἀσύγκριτη δυνάμει τους, τ' ἀνάστημα καὶ
τῇ θωριά τους, τοὺς ἔδεσε μὲ τραπεζὰ δε-
σμὰ καὶ τοὺς ἔχωσε στὸν ἀπᾶσιον Τάρ-
ταρον.

Ἦταν δὲ ὁ Τάρταρος φρικτὴ φυλακὴ
ποῦ τὴν ἐκύκλωνε τριπλὸ χάλκινο τεῖχος
μὲ σιδερένιες ἀπαράσπαστες πόρτες, ἡ πρὶ
οἰκτρὴ χώρα τοῦ Σύνπαντος, κάτω ἀπὸ
τὴν Γῆν. Ἡ Νύχτα, σὰν ἀδιεπέραστο σκο-
τεινὸ φράγμα τὸ περιτριγυρίζει σὲ τρεῖς
σειρὲς κι' ἀχτίδα ἡλιοῦ δὲν μπορούσε νὰ
φθάσῃ. Κάτω ἀπὸ τὴν καταχθονία ἐξορία
αὕτη ἦταν οἱ ρίζες τῆς γῆς καὶ τῆς θα-
λάσσης, κι' ἐπάνω, σὲ σιδερένιο πύργο,
φορῶντας καταματωμένον μανδύαν, φρου-
ροῦσε τὸν Τάρταρον ἡ Τισιφὼν, ἀπᾶσις
θεότης, ἐκδικήτρια τοῦ φόνου. Στὴν πόρτα
φύλαγε ἡ ἀπεχθὴς Μέγαιρα.

Ἐκεῖ βασανίζονταν ὅλοι οἱ μεγάλοι ἑ-
νοχοί.

Ὁ Τιτίος, ὁ γίγας ὁ φτιαγμένος μὲ
λάσπη, ἐπειδὴ κατεδίωξε τὴν Λητώ, τὴν
ἐρωμένην τοῦ Διὸς, κατεδικάσθη καὶ ἔρρι-
σται ὑπὸ τοὺς δεμένους χειροπόδαρά καὶ νὰ
τοῦ τρῶνῃ τὸ σπῆκτι οἱ γύπες.

Ὁ Τυφῶν, ποῦ τὸλμήσε ν' ἀντισταθῇ
στὸν Δία, ἔλυσε κάτω ἀπὸ τὸ τεράστιο βρά-
χο, ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ ὁποῖου προβάλλαν
τὰ ἐκατὸ ἀπᾶσις κεφάλια του ποὺ εἶχαν
νευρακτωμένη ἀναπνοή.

Ὁ Ἰξίον διπλα, ὑπέμενε τὸ αἰώνιο
μαρτύριο τῆς τιμωρίας του. Ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ ἐρωτευθῇ τὴν θεὰν Ἥ-
ραν. Γιὰ νὰ δεσποιοῦ ἡ τὴν ἀσέβειά του
ἐπιθυμία ὁ Ζεὺς, τοῦστελε μιά ξωτικὴ
Νύμφη ποῦμοιασε μὲ τὴν Ἥραν, κι' ἐκεῖ-
νος τὴν ἀγκάλιασε. Ἀπὸ τὴν υπερφυσικὴν
αὐτὴν ἐνώσειν γεννήθηκε τερατώδες κι' ἄ-
γριον ὄν, ὁ ἱππάνθρωπος Κένταυρος, ὁ
πατέρας τῆς ἀλλόκοτης ἀγέλης τῶν Κεν-
ταύρων, ποὺ εἶχανε γιὰ κατὰ μέρος τοῦ
κορμιοῦ τὸν τὰ ὀπίσθια ἀλόγου καὶ γιὰ
τὸ ἐπάνω σῶμα ἀνθρώπινον. Ὁ Ζεὺς διέ-
ταξε τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν ἔδεσε εἰς ἕνα
στερεὸν τροχόν, ποῦ στριφογυρίζει μὲ ἱ-
λιγγιώδη ταχύτητα, κι' ὁ κατάδικος αἰ-
σθάνεται νὰ πᾶνται ἀδιάκοπα ἡ ἀναπνοή
του, σὲ ἀτέλειωτο ἐκείνου μαρτύριο.

Παρέκει ὁ Σίσυφος, ἀγωνιζόμενος ν'
ἀνεβάσῃ τεράστιον βράχον γιὰ τὴν κορυφὴ τοῦ
βουνοῦ. Κι' ὅταν τὸν ἔβανε ὡς τὸ ψηλὸ
τοῦ μέρους, ὁ βράχος κυλούσε κάτω, κι' ἡ
ἀπεγνωσμένη προσπάθειά του ξανάρχι-
ζε πάλι καὶ διαρκοῦσε χρόνια καὶ χρόνια.
Κι' αὐτὸ γιὰτὶ ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς
Κορίνθου, ἔβλησε νὰ κἀνῃ τὸν κόσμον νὰ
τῆς τῆς πᾶς εἶχε τὴν δύναμιν τοῦ Διὸς
καὶ μετεχειρίσθη γι' αὐτὸ πονηρὰ μέσα·
ἐφαίξε ψεύτικους κερανοὺς καὶ χάλκινα
ἄρματα, τρομοκρατοῦσε τὸν κόσμον μ' αὐ-
τά, ἔπειτα ἐγγέλασε τὸν θεὸν Ὀθωνάτον καὶ
στὸ τέλος ἐπρόδωσε τοὺς ἔρωτες τοῦ ἀρ-
χηγῶν τῶν θεῶν. Κι' ἡ φρικτὴ τιμωρία
του δὲν ἔχει τέλος καὶ δὲν ἔχει ἄλῃ ποτέ...

Στὴ φρικτὴ φυλακὴ βασανιζόταν ἐπί-
σης ὁ Τάνταλος, ὁ δυνατὸς ἡγεμόνας ποὺ
κατοικοῦσε στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Σι-
πύλου, κι' ἦταν ὁ εὐτυχέστερος καὶ πλου-
σιώτερος ἄνθρωπος. Εἶχε τὸ προνόμιον νὰ
συναναστρέφεται μὲ τοὺς θεοὺς καὶ νὰ
τρώῃ μαζί τους. Ἀλλὰ, μεθυσμένος ἀπὸ
τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν τύχην, τὸλμήσε νὰ
κλέψῃ νεκτάρ κι' ἀμβροσίαν ἀπὸ τὸ τρα-
πέζι τῶν ἀθανάτων καὶ ν' ἀποκαλύψῃ
στοὺς ἀνθρώπους τὰ μυστικά του. Σὲ λί-
γο ἔγινε ἐνοχὸς μεγαλυτέρου ἐγκλήματος·
μιά μέρα κάλεσε τοὺς θεοὺς σὲ συμπόσιον
καὶ τοὺς ἔδωσε νὰ φάνε ἀπὸ τὴν σάρκα
τοῦ Πέλοπα, τοῦ παιδιοῦ του, ποῦ τὸ εἶχε
ψῆσει καὶ τεμαχίσει. Ὅλοι οἱ θεοὶ ὑπο-
χωρήσανε νοιώθοντας φρίκη καὶ μοναχὰ ἡ
Δήμητρα ἔφαγε ἀφῆρημένη τὸν ὦμον του.

Ὁ Ζεὺς ἀνέβησε στὸν Ἑρμῆ ν' ἀνακαλέσῃ
τὸν Πέλοπα στὴ ζωὴ κι' ἀντὶ τοῦ φαγω-
μένου ὦμου τοῦ ἔβαλε ἐλεφάντινον κι' ἐτι-
μώρησε τὸν ἀπᾶσιον κακούργον. Κι' εἶσαι
ὁ Τάνταλος δρίσκεται ἀπὸ τότε σὲ μιὰ
λίμνη, στὸν Τάρταρον, χωμένος ἕως τὸν
ἀφάλο· δένδρα καταφόρτα ἀπὸ διαφόρους
καρπούς κουνᾶν ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του
τοὺς κλώνους τῶν, ἀλλ' ὅταν σκύβῃ νὰ
σῶσῃ τὴν ἀφορήτη δίψα του, τὸ νερὸ φεύ-
γει κι' ἡ λίμνη ξεραίνεται· ὅταν ἀπλώσῃ
τὸ χέρι του νὰ πιάσῃ καρπούς, οἱ κλώνοι
ἀπομακρύνονται καὶ δυνατὸς ἀνεμὸς τοὺς
ἀνεβάξει ἕως τὰ σύννεφα.

Ὁ Ἀσκάλαρος ποὺ πρόδωσε τοὺς ἔρω-
τες τῆς Περσεφόνης λυώνει κάτω ἀπὸ γι'
γάντειο βράχο. Οἱ Δαναίδες ποὺ σκοτώ-
σαν, τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου τῶν,
τοὺς ἀνδρες τους, προσπαθοῦν νὰ γεμι-
σουν ἕνα τρύπιο πιθάρι· ἄλλοι κολασμέ-
νοι στεναίνουν στὴν αἰωνία καταδίκη τους.

★
Ἐκεῖ, μέσ' στὴν ὑπόγεια κατοικία τους,
λησμονημένοι στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, δρι-
σκόντανε τὰ τερατώδη παιδιὰ τ' Οὐρανοῦ
καὶ τῆς Γῆς, μεγάλαι καὶ φοβεροί, εἰ τρεῖς
Ἐκατόγχοιρες· ἀπὸ τοὺς ὄμους τοῦ κα-
θενὸς σαλεύαν ἐκατὸ χέριον γιγαντοδύνα-
μα χερία καὶ φυτρῶνανε πενήντα κεφάλια,
κι' εἶχανε, δύναμι ἀκατανίκητη καὶ τρομε-
ρὴ σὰν τὸ τεράστιον ἀνάστημά τους —ἦ-
ταν ἀπ' ὅλα τὰ γεννήματα τοῦ κόσμου τὰ
τρομερότερα.

Ὁ Ζεὺς κι' οἱ ἄλλοι ἀθάνατοι ποὺ τοὺς
γέννησε ἡ ὁμορφόμολλη Ρέα μὲ τὸν Κρό-
νον τὸν ἔρωτα, τοὺς θυγάλεα πάλι στοῦ
κόσμου τὸ φῶς. Κι' ὅταν τοὺς δώσανε ἀμ-
βροσία καὶ νεκτάρ, αὐτὰ τοῦ τρῶνῃς μο-
ναχὰ οἱ θεοὶ, τότε τρῶνενε στὰ στήθεα
τους ἡ ρωμαλέα ψυχὴ τους. Ὁ πατέρας
τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς μίλησε
καὶ τοὺς εἶπε:

—Τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ λαμπρὰ τέ-
κνα ἐσεῖς, ἀκούστε μὲ νὰ σὰς εἰπῶ τὰ
λόγια π' ἀνεβάξει ἡ ψυχὴ ἀπ' τὰ στήθη
μου. Πᾶσι πολλὺς καιρὸς ἀφ' ὅτου πολεμά-
με ὁ ἕνας ἐναντὶα στὸν ἄλλον, καὶ κάθε
μέρα, γιὰ τὴ νίκη καὶ τὸν θρίαμβον, ἀπ'
τὴν μιὰ μεριά οἱ Τιτάνες θεοί, κι' ἀπὸ
τὴν ἄλλη ὅσοι ἀπ' τὸν Κρόνον ἐγεννηθή-
καμε. Τώρα, λοιπόν, μέσα στὴν ἄγρια μά-
χη, δεῖτε σὰς στοὺς Τιτάνες τὴν τρομε-
ρὴν ὀρμὴν σὲ καὶ τ' ἀνίκητα χερία σας.
Τὴν ἀδελφὴ φίλια μας θυμηθῆτε καὶ πᾶς,
σὰν πάβατε τόσα, σὲ μᾶς τὸ χρυσάτε-
ρον δρισκόσατε λυμένοι ἀπὸ τὰ βαρεῖα
δεσμὰ καὶ ποὺ δογαίνετε πάλι σὲ φῶς
ἀπ' τὸν τρισκότεινον ζόφον.

Ὁ τέλειος ἥρωας, ὁ ἀσύγκριτος Κόττος,
ἀπήντησε:

—Θεὲ μεγάλε, δὲν μᾶς εἶπες ἄγνωστα
πράγματα· κι' ἐμεῖς ἐπίσης, πολλὸ καλὰ
τὸ γνωρίζουμε πᾶς ἐξέχειν στὴ σοφία καὶ
στὸ νοῦ καὶ πᾶς ἐστὶν προστατεύει ἀπ'
τὴν συμφορὰ τοῦς θεοῦς· καὶ χάρις στὴ
δική σου γνώμη, λυμένοι ἀπ' τὰ ἀλύπητα
δεσμὰ μᾶς ἤρθαμε πάλι πίσω ἐδῶ ἀπὸ
τὸν τρισκότεινον ζόφον, εὐεργετημένοι ἀπὸ
σένα, μεγάλῃ ἀφάντῃ μας. Γι' αὐτὸ κι' ἐ-
μεῖς μ' ἀντιφυλακτικὴ ψυχὴ καὶ μελετητι-
κὴ ἀπόφασι θ' ἀγωνισθοῦμε μέσα στὸν ἄ-
σπλαχνο ὄλεθρον, πολεμώντας τοὺς Τιτά-
νες στὶς φοβερὲς μάχες.

Ἐστ' εἶπε. Κι' οἱ θεοί, οἱ δωρητὲς τῶν
ἀγαθῶν, ἐπευφήμησαν, καὶ ποὺ περισσό-
τερο τῶρα διψοῦσε γιὰ πόλεμον ἡ ψυχὴ
τους. Κι' ὅλοι, θεοὶ καὶ θεές, σηκώσανε
τρομερὴ μάχη. Ἀντικρὺ στοὺς Τιτάνες
σταθήκανε μέσα στὴν ἄγρια μάχη, οἱ ἀρ-
ματωμένοι μ' ἀνδρεία Ἐκατόγχοιρες, κρα-
τώντας μὲ τὰ στιβαρὰ χερία τους γιγάν-
τειους βράχους. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, πυ-
κνώνανε τὶς φάλαγγές τους, ἔτοιμοι γιὰ
πόλεμον οἱ Τιτάνες καὶ τὰ δύο μέρη ἀρχί-
σαν νὰ δειχνοῦνε τὴν δύναμιν τους.

Τρομακτικὰ βοοῦσαν ὁλόγυρα ἡ ἀπέ-
ραντη θάλασσα. Μὲ βοῦρον ἀχὸ ἀντιλα-
λοῦσε ἡ Γῆ κι' ὁ μέγας Οὐρανὸς ἐστέναν
ἐξ ἀπὸ πᾶν σαλεύοντας. Ἀπ' τὴν ὀρμὴ
τῶν ἀθανάτων ἔτρεμ' ἀπὸ τὴν ρίζα ὡς τὴν
κορυφὴν τὸ μέγα ὄρος, ὁ Ὀλύμπος. Βο-
ρεῖα σεισμοδόη ἐφθανε ἕως τὰ ζοφερά τοῦ
Τάρταρου κατάβατα — κι' ἦτανε μέγας
θρήνος —φρικτὸς χαλασμός ἀπὸ τὸ ποδο-
κρότημα καὶ τὸν ἀλαλαγμὸ καὶ τὸ ἀπείρι-

γραπτο βροντοχτύπημα τῶν δράχων ποὺ
σφενδόνιζαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἐναντία.
Κι' ὅπως χτυποῦσαν ἀφῆνανε κραυγὲς κι'
ἡ φωνὴ τους ἀνέβαινε ἕως τὸν οὐρανὸν τὸν
γεμάτο ἀστέριαν ὡς ποὺ ζυγώσανε κι' ἦρ-
θανε στὰ χερία μὲ τρομερὸ δρυχηθμό.

Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ περισσό-
τερο τὸ θυμὸ του ὁ Ζεὺς. Ἐσφινκὰ ἡ ψυχὴ
τοῦ πλημμύριον ὀρμῇ, καὶ τότε φανέρωσε
ὅλη τὴ δύναμιν του. Ὅπως κατέβαινε ἀπὸ
τὸν οὐρανὸν τὸν Ὀλύμπον, ἔφριχνε τὶς
ἀστρατέες, ἀπανωτὰ, κι' ἀπὸ τὸ γιγαντο-
δύναμον χέρι του, μαζί μὲ τὶς βροντὲς, πε-
τοῦσε τοὺς κερανοὺς τὸν ἕναν κατὰ τὸν
ἄλλον ριπίζοντας τὴν ἁγία φλόγα. Κι' ὁ
πᾶς καιγόνταν ὁλόγυρα ἡ ζωοδότρα γῆ, ἀν-
τιβούζε· καὶ βροντᾶνε τὰ παμμέγιστα
δάση ἀνάβοντας. Ἐβράζε δ', ἡ ἕρρα καὶ
τὰ ρεύματα τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τριγύρω ἡ
ἀκένωτη θάλασσα. Τοὺς καταχθονίους Τι-
τάνες τύλιγε καυτὴ πνοή, κι' ὅπως ἀνέ-
βαινε ἡ φλόγα ἕως τὸν θεῖον αἰθέρα, τοὺς
τύφλωνε τὰ μάτια ὅσο γενναῖοι κι' ἂν ἦ-
τανε, τοὺς τυφλώναν ἀπ' ἀστροπελεκία κι' ἡ
λευκόφωτη λάμψη τῶν ἀστρατῶν.

Ἡ πρωτόφανη πυρκαϊὰ ἀπλανοῦταν ἕως
τὸ χάος. Ἀπὸ ὅσα ἐβλεπε κανεὶς κι' ἀπ'
ὅσα ἀκούγε, νόμιζε πᾶς σμίγαν ἡ Γῆ κι'
ὁ μέγας Οὐρανὸς ἀπ' ἐπάνω· γιὰτὶ δέ-
βαιε δὲν θὰ ἦτανε μικρότερος ὁ θόρυβος
ἀν' συντριβάνον ἡ γῆ καὶ γκρεμιζότανε
αὐτὸς ἀπὸ πᾶν· τέτοιος ἦταν ὁ θόρυβος
τῆς μάχης τῶν ἀθανάτων.

Κι' οἱ ἄνεμοι ποὺ παίρνανε μέρος κι'
αὐτοί, ἀνακατεύανε μὲ τρομερὴ βοή τὸ
χάος καὶ ἔτρεμε καὶ τὴ σκόνη ποὺ ὑψώ-
νονταν, τὴ βροντῇ, τὴν ἀστρατῇ καὶ τ'
ἀστροπελεκίαν καὶ φέρνανε τὶς κραυγὲς καὶ
τὰ πολεμικὰ παραγγέλματα ἀναμείστας
στὸν θυμὸν τοῦ ἑνὸς ἀπ' ἀπερίγραπτος θό-
ρυβος τῆς τρομερῆς μάχης οὐοῖς ἀτέ-
λειωτα.

Ὁ φρικτὸς Γρατίωνας, θυγάτηρ ἀπ'
τὰ ρουθόνια του πυρῶνους ἀτμούς πο-
λεμοῦσε μπροστά, κι' ἡ Ἀρτεμὶς τὸν ἄ-
ναποδογύρισε μὲ τ' ἀργυρὰ δελὰ τῆς καὶ
τοῦβαλ' ἐπάνω του ἕνα βουνό.

Καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων, ὁ Κόττος, ὁ
Βριάρεως καὶ ὁ Γύης, ἀχόρταγοι γιὰ πό-
λεμον, εἶχανε σηκώσει ἀπερίγραπτην μάχη.
Σὲ κάθε τοῦς κινήσει σφενδονίζονε μὲ τὰ
γιγαντοδύναμα χερία τους τριακόσιους
δράχους καὶ σκεπάζανε τοὺς Τιτάνες μὲ
τοὺς ὄγκους τῶν. Τοὺς πῆραν καὶ τοὺς
κατεβάσανε κάτω ἀπ' τὴν πλατύδρομη γῆ,
τοὺς ἔδεσαν μὲ βαρεῖα δεσμὰ καὶ τοὺς
κλείσανε στοῦ Τάρταρου τὸν τρισκότεινον
ζόφον. Νὰ βγοῦν ἀπὸ κεῖ δὲν μποροῦν· ἔ-
βαλε χαλκωματένιες πόρτες ὁ Ποσειδῶνας
κι' ἐκεῖ ὁ Γύης, ὁ Κόττος καὶ ὁ Βριάρεως,
μὲ τὴν ἀνδρεία ψυχῇ, στέκουνε πάντα, ὡ-
ρισμένοι πιστοὶ φρουροὶ ἀπ' τὸν Δία, ποὺ
κρατᾶει τὴν καταιγίδα.

Ἐκεῖ εἶνε τὰ πέρατα τῆς μαύρης γῆς
καὶ τοῦ τρισκότεινον Τάρταρον, τοῦ ἀέ-
νωτου πόντου καὶ τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀστερό-
πληθου, εἶνε ὅλων οἱ πηγὲς καὶ τὸ τέλος·
τόποι μυχλιασμένοι καὶ κρυεροὶ ποὺ τοὺς
μισοῦνε κι' αὐτοὶ οἱ θεοὶ καὶ τοὺς δένουν
οἱ θεύλες. Ἐκεῖ στέκουνε τὰ φοβερά ἀ-
νάκτορα τῆς ζοφερῆς Νύχτας, τὰ σκεπα-
σμένα μὲ κατὰμυρα σύννεφα...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἡ ἀναδημοσίευσίς ἀπαγορεύεται)

ΜΑΡΤΙΟΝ ΔΕΙΝΟΝ
ΜΑΡΤΙΟΝ ΔΕΙΝΟΝ

★
Οἱ ἐγκέφαλοι τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν
γυναικῶν δὲν εἶνε ἰσοδυναμοῦν. Τοῦ ἀνδρικοῦ
τὸ μέσον βάρος εἶνε 1.400 γραμμάρια, δη-
λαδή κατὰ περισσότερο τῆς μίαις ὀκτῶς καὶ
τοῦ γυναικεῖου περὶ τὰ 1.300 γραμμάρια,
δηλαδή λίγο ἐλαφρότερος τῆς ὀκτῶς. Μὲ
τὴν πάροδο τῆς ἡλικίας ὁ ἐγκέφαλος χά-
νει μέρος τοῦ βάρους του εἰς ἀμφοτέρω
τὰ φύλα καὶ συγκριτικῶς ἐπὶ μὲν τοῦ
ἀνδρὸς 160 γραμμάρια, ἐπὶ δὲ τῆς γυναι-
κὸς 112 μόνον.

★
Κανένα βιβλίο δὲν ἔχει πωληθῇ σὲ
τόσο ἀριθμὸ ἀντιτύπων ὅσο ἡ Βίβλος.
Κατ' ἀνακοίνωσιν τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Διε-

ΤΕΧΝΗΤΑ ΓΙΑ Τὴν Κελελευμένην Τὴν ἕρρα

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΕΡΑ ΣΤΟ... ΠΛΥΣΤΑΡΙΟ

Ἀπὸ παράξενον, ἄρχισε πᾶ νὰ γί-
νεται σκανδαλώδης ἡ συμπεριφορὰ τοῦ
νεαροῦ ἐκείνου νεοφερμένου πελάτου,
ποῦ ἐξήγησε νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυ-
τό του καὶ γιὰ τοὺς ὑπέρτερες τοῦ ο-
λόκληρου τὸ διαμέρισμα τοῦ τετάρτου
πατώματος τοῦ «Αὐτοκρατορικοῦ» ξε-
νοδοχείου τῶν Παρισίων, ποὺ δρισκό-
ταν στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ ντὲ Σαιν-
Πέρ, κοντὰ στὸν Σηκουάνα.

Εἶχε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὁδοῦδα
τῶρα ποὺ κατοικοῦσε στὸ ξενοδοχεῖο
αὐτὸ καὶ κανέναν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς
τοῦ ἐνοίκους δὲν μπόρεσε ν' ἀνταλ-
λάξῃ μαζί του οὔτε ἕναν ἀπὸ χαί-
ρετισμό. Καὶ δὲν ἦσαν τυχαῖοι οἱ ἐ-
νοικοὶ αὗτοι: Ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν
καὶ περιουσίες ποὺ ἐδιέταλαν τὸ πολ-
υτελέστατο αὐτὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου,
στὰ ἀπέραντα σαλόνια του, ἐδίνον-
ταν τακτικὰ διάφορες γιορτές, ποὺ συ-
νεκέντρωναν ὁλόκληρη τὴν Παρισινὴ ἀρ-
ιστοκρατία. Ὡστόσο, ποτὲ τοὺς δὲν
εἶδαν τὸν νεαρό ἐκεῖνον ἐνοικο τοῦ τε-
τάρτου πατώματος νὰ παρευρεθῇ σὲ
μιαν ἀπ' τὶς συγκεντρώσεις αὐτές.

Ἀποτραβηγμένος στὸ διαμέρισμά
του, ἀπὸ

ΟΤΑΝ Η ΖΩΗ ΚΑΝΗ ΦΑΡΣΕΣ
ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ, Η ΜΑΙΝΟΜΕΝΗ
ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΤΗΜΕΝΗ ΣΤΑΦΙΔΑ
Τό αστυνομικό ρεπορτάζ της εβδομάδος
— ΥΠΟ Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ —

Πώς θα τὸ πήθε αὐτὸ παρακαλῶ; Σατανικὴ σύμπτωση; Διαβολικὴ συνέργεια; Κωμωδία ἐξωφρενική; Ἰσοροτραγωδία γεμάτη ἀπίθανότητες;

Τὸ πρᾶγμα ἦταν ἀπλοῦστατο, καὶ ὅμως ἔγινε πολὺπλοκοτὸν ὅταν μιὰ ἐξυπνὴ μεπεδμενὴ φάρσα. Τί ἀπλοῦστοτερον πρᾶγμα, ἀλήθεια, ἀπὸ ἕναν μικρὸ ὑπάλληλο, γραφίᾳ, ἀπ' τοὺς γραφίστες ἐκείνους πού τρώνε τὰ μανίκια τοὺς ἐπάνω στὸ τραπέζι, τῆς δουλειᾶς περιμένοντας νὰ κλείσουν τὴν τριακονταετία τους, νὰ πάρουν τὴν σύνταξί τους στὸ ἀκέραιο καὶ νὰ τραβηθοῦν ἀπὸ τὸν κοσμο;

«Αἰπλός, ἀπλοϊκὸς καλῶτερα, δολικὸς, ἡσυχος, λιτὸς σὲ ὅλα τοὺ ὁ λογιστὴς ὁ τῶς ἔξω» ἔμεινε ἡ Τριζίδης. «Ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ στὸ γραφεῖο καὶ τὰ νάπαλιν. Καὶ κάθε Κυριακὴ, ἔξωδος μετὰ τῆς συζύγου τοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ, γερντο κόρης κι' αὐτῆς.

—Αὐτὸς ὁ περίπατος τῆς Κυριακῆς—συνήθιζε νὰ λέη—εἶνε τὸ ξεσκόνισμα τοῦ μυαλοῦ μου ἀπὸ τὴ σκόνη τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν λογαριασμῶν. «Ε, σ' αὐτὸν τὸν ἀγαθό, τὸν ἡσυχό, τὸν ἀπλοῦστατο τραπέζιτο ὑπάλληλο ἦταν νὰ συμβοῦν τὰ πῶ μεπεδμενὰ πρᾶγματα. Ἡ ζωὴ θέλησε νὰ παίξῃ μαζί του, νὰ διασκεδάσῃ, νὰ τὸν «γλεντήσῃ» λιγάκι καὶ τοῦ σκάρωσε ἕνα παιχνίδι ἀπ' τὰ κωμικοτραγικώτερα.

ΟΤΑΝ Ο ΕΛΛΗΝ ΠΛΗΤΤΗ

Ἡ ἱστορία πού ἀπησχόλησε προχθές καὶ τὸν τριμελὲς πλημμελειοδικεῖον ἀρχισε ἕνα ἀπόγευμα στὰ γραφεῖα τῆς Τραπεζῆς ὅπου ἐδούλευε ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος. Ἀς διηγηθῶμε τὴν ἱστορία, ἀπλά, ὅμως, ἀφοῦ εἶνε τόσο περίπλοκη καὶ χωρὶς σχόλια, μιὰ καὶ εἶνε καθ' ἑαυτὴν τόσο σπαρταριστὴ.

Μερικοὶ συνάδελφοι τοῦ Τριζίδης θέλησαν νὰ διασκεδάσουν τὴν πλῆξί τους. Καὶ τρέμετε ὅταν ὁ νεοέλληνας ἀνὴρ κι' ἀποφασίζῃ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνία τοῦ! Ἕνας—ὁ ἔξυπνος τῆς παρέας—ἐκάθησε κι' ἐσκάρωσε μιὰν ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ, ἀπευθυνόμενὴ πρὸς τὸν Τριζίδη. Στὴν ἐπιστολὴ αὐτῇ, κάποια δὴθεν ἀπ' τὴς δακτυλογράφους τῆς Τραπεζῆς ἐμυστηρευόταν τὸν ἐρωτὰ τῆς πρὸς τὸν Τριζίδη.

«Ἡ σοδαρότης τοῦ χαρακτῆρος σας μὲ ἔκαμε νὰ σὰς ἀγαπήσω περιπαθῶς. Εἰσθε ὁ ἄνδρας πού ἀναιρεῖται ἀπὸ τὴν ἡμῶν εὐτυχίαν καὶ συνάψω μαζί σας σχέσεις».

Καὶ τὸ ὑστερόγραφον: «Ἐάν συμφωνήτε στὰ αἰσθήματα τὰ δικά μου, ἐλάτε αὐριο βράδυ, στὴς ὀκτὼ καὶ τέταρτο εἰς

τὴν εἴσοδο τοῦ Ζαπτείου, ἀπὸ τὸ μέρος πού εἶνε ἡ Ἀγγλικανικὴ ἐκκλησία!».

ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ Η ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΗ!

Τὸ γράμμα αὐτὸ τῶβαλαν οἱ εὐφρεῖς συνάδελφοι τοῦ καὶ μένου τοῦ Τριζίδη σὲ μιὰν ἀπὸ τὴς τσέπης τοῦ σακκακιῦ τοῦ. Καλοκαίρι καθὼς ἦταν, ὁ ἥρωας μας εἶχε βγάλει τὸ σακκάκι τοῦ καὶ τῶς κρεμάσει στὴν κρεμάστρα. Σὲ μιὰ στιγμή λοιπὸν πού πέρασε στὸ διπλάνο γραφεῖο γιὰ νὰ ζητήσῃ κάποια συναλλαγματικὴ, οἱ φαρσέρ ἐπρόφθασαν καὶ ἔβαλαν στὴν ἀπὸ μέσα τσέπη τοῦ σακκακιῦ τὸ γράμμα ἔκεινο.

Ταυτοχρόνως οἱ φαρσέρ ἐπάσαν ἕνα ἄλλο ραβασάκι σὲ μιὰ δακτυλογράφῳ, ἀσχημῶτα, γερντοκόρη καὶ θεοπάλαδῃ πού ἀποτελοῦσε τὸ γενικὸ γλέντι τῆς Τραπεζῆς μετὰ τῆς δὴθεν κατακτήσεως τῆς. Ἐρωτόληπτη ἡ κακομοῖρα εἶχε καταστήσει παίγνιο καὶ οἱ ἱστορίες πού τῆς ἐσκάρωναν, ἔκαναν τὸν γύρο τῶν γραφείων, πρὸς γενικὴν διασκεδάσιν.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Αὐτὴν λοιπὸν θυμήθηκαν οἱ φαρσέρ γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸ «παιχνίδι» τους. Τὸ ραβασάκι πού τῆς ἐπάσαναν προήχθητο δὴθεν ἀπὸ τὸν Τριζίδη, ὁ ὁποῖος τάχα ἦταν ἀπὸ καιρὸ ἐρωτευμένος μαζί της, ἀλλὰ ντρέποταν νὰ τῆς τὸ πῇ, στὸ τέλος ὅμως ἡ δειλία τοῦ ὑπεχώρησε μπροστὰ στὴν ἀγάπη τοῦ καὶ οὕτως καθέστη.

Στὸ ὑστερόγραφον, ὁ Τριζίδης ἔδινε ραντεβὺ στὴν δα-

κτυλογράφῳ. «Στὴς 8 καὶ 1/4, στὴν εἴσοδο τοῦ Ζαπτείου, ἀντίκρου στὴν Ἀγγλικανικὴ ἐκκλησία».

Οἱ φαρσέρ ἤθελαν νὰ χαζέψουν μιὰ τέτοια συνάντησι Τριζίδη καὶ δακτυλογράφου, πού ὁ καθένας θὰ ἐνόμιζε ὅτι ὁ ἄλλος ἦταν ὁ ἐρωτευμένος καὶ οἱ δύο μαζί θὰ μένανε στὸ τέλος ἐμδρόντητοι ὅταν θὰ ἀνεκάλυπταν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν μιὰ φάρσα καὶ τίποτε περισσότερο!

—Κι' ἂν ἀκόμη, εἶπαν, ὁ Τριζίδης δὲν θελήσῃ νάρθῃ, ἐμεῖς πάλι θὰ «γλεντήσωμε» τὴν Κάκια—τὸ ὄνομα τῆς δακτυλογράφου—πού θὰ περιμένῃ ἡ καφερὴ ὡς τὰ θαθεῖα μεσανύχτα τὸν ἀγαπημένο της.

Τὰ πρᾶγματα ὅμως συνέβησαν διαφορετικὰ. Ὁ Τριζίδης λίγο ἀφρημένος μάλιστα καθὼς ἦταν, δὲν ἀντελήφθη τὴν ὑπάρξιν τῆς ἐπιστολῆς. Κοιμήθηκε κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡσυχος ὅπως πάντα. Τὸ πρῶτ, ἡ γυναῖκα τοῦ σηκώθηκε κατὰ τὴν συνήθειά της νωρίτερα ἀπ' αὐτόν, πού ἐτοίμασε τὸ πρῶτ—νὸν κι' ἔπειτα, κατὰ τὴν συνήθειά της πάντα, ἔπιασε νὰ ξεσκονίσῃ τὰ ρούχα τοῦ. Ἀλλὰ τὴν παλαῖα συνήθεια ἀπ' ἐκεῖνης πού δὲν ἔχουν ἰδιαίτερο σκοπὸ, ἀλλὰ γίνονται μηχανικά, τὴν ἔκανε νὰ ψάξῃ τὴς τσέπης τοῦ σακκακιῦ. Καὶ ἐκεῖ, καθὼς ψαχοῦλε, ἀνεκάλυψε τὴν ἐπιστολὴ-τορπίλλη!

Η ΜΑΙΝΟΜΕΝΗ ΣΥΜΒΙΑ

Φαντάζεσθε, βέβαια, τί βύελλα ἐξέσπασε πρῶτ-πρῶτ στὰ μυαλὰ τῆς γυναίκας. Τζαναπέτισσα μάλιστα καὶ μίσηρη καθὼς ἦταν, πῆγε νὰ λυσάξῃ ἀπ' τὸ κακό της. Ὡς πού νὰ σηκωθῇ ὅμως ὁ ἀνυπόπτος Μαυλάκης συνήλθε κάπως. Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη χειρότερα, ἀπεφασίσε νὰ πᾶ κι' αὐτὴ στὸ ραντεβὺ γιὰ νὰ τσακώσῃ τὸν ἄπιστον ἐπ' αὐτοφῶρῳ.

Ἔτσι ἀπὸ τὴς ὀκτὼ καὶ τέταρτο τῆς ὁρισμένης ἡμέρας στὴν εἴσοδο τοῦ Ζαπτείου δύο γυναῖκες πηγαινοέρχονταν ἡταν νευρισμένη γιὰ τὸ ἀργεῖο ὅτι «ἐκείνο». Ἡ γυναῖκα τοῦ Τριζίδη ἦταν ἀποθηριωμένη, ὅχι

μόνο γιὰ τὸ ἀργεῖο ὁ ἄνδρας της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ περνοῦσαν οἱ «λιμοκοντοροῖ» καὶ τῆς ἔρριχναν πόντους.

Στὴς 9 τὰ νύκτα καὶ τῶν δύο γυναικῶν εἶχαν φθάσει στὸ ἀπροχώρητο. Συγχρόνως ἀρχισε καὶ μιὰ βροχούλα—καλοκαιρινή, βέβαια, ἀλλὰ πάντως ἱκανὴ γιὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς περιπατητὰς καὶ νὰ ἀδείασῃ τὸ Ζάπτειο ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ.

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΖΗΛΟΥ

Στὴς ἑννέα καὶ πέντε, στὴν εἴσοδο τοῦ Ζαπτείου δὲν ὑπῆρχαν παρὰ οἱ δύο μαινόμενες γυναῖκες—ἡ κάθε μιὰ μὲ τὸν καυμὸ της, ἡ κάθε μιὰ μὲ τὴν σκασίλα της.

Σαφηνικὰ, ἔσκασε ἡ μπόμπα. Ἡ Μάρθα πού ἔβλεπε ἀπὸ ὡρὰ τὴν Κάκια νὰ γυροφέρνῃ ἀνυπόμονη, ὑποπτεύθηκε.

—Ἐχε γούστο λέει νὰ εἶνε αὐτὴ!

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις οἱ γυναῖκες ἐπιδεικνύουν μιὰ τὸλμῃ ἀσυνήθιστη.

—Καὶ στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, συλλογίσθηκε: «Ἄν δὲν εἶνε, δὲν θὰ μὲ ἀφῇ...». Θὰ τῆς πῶ: «Λάθος, μὲ συγχωρεῖτε...» καὶ τέλειωσε...

Χωρὶς χρονοτριβή, λοιπὸν, πλησίασε τὴν γερντοκόρη πού στεκότανε κάτω ἀπ' τὴν τένα ἐνὸς περιπτέρου καὶ μὲ μιὰ δίαμα πού προσπαθοῦσε νὰ τὸ κάμῃ ὅσο μπορούσε πῶ ἀγγελλικό, τὴν ἐρώτησε:

—Ἐσεῖς εἰσθε, δεσποινίς, πού περιμένετε τὸν ἐξεδέσφο μου, τὸν κ. Τριζίδη; Ἐξέρετε, μὲ ἔστειλε νὰ σὰς πῶ νὰ τὸν συχωρήσετε...

—Ἀ!, ἐφώνασε μὲ νάζι ἡ Κάκια, ὥστε εἶνε ἐξάδελφος σας;

ΕΥΛΟΝ ΤΟ ΑΛΥΠΗΤΟΝ

Δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς καὶ ἀρχισε νὰ δέχεται βροχὴ τὴς κατακαφαλῆς.

—Ἐξοδελφός μου, ἔ; ἐκράυγαζε λυσσαλέα ἡ Μάρθα. Τὸν ἄντρα μου ἤθελες νὰ ξελογιάσῃς, ἔ; Δὲν κυττάξεις τὰ χάλια σου, πατημένη σταφίδα!

Μετὰ βίας οἱ πόλιον ἀπέσπασαν τὴν ἀξιοδράκρυτον Κάκια ἀπὸ τοὺς γαμψοὺς ὀνυχας τῆς Μάρθας. Ἐξηγήσεις δὲν ἐδόθησαν ἐπὶ τόπου, ἐκράτησαν ὅμως τὰ στοιχεῖα τῶν δύο γυναικῶν.

—Ἐλάτε αὐριο ἀπ' τὸ μῆμα γιὰ τὴν ἀνάκρισι.

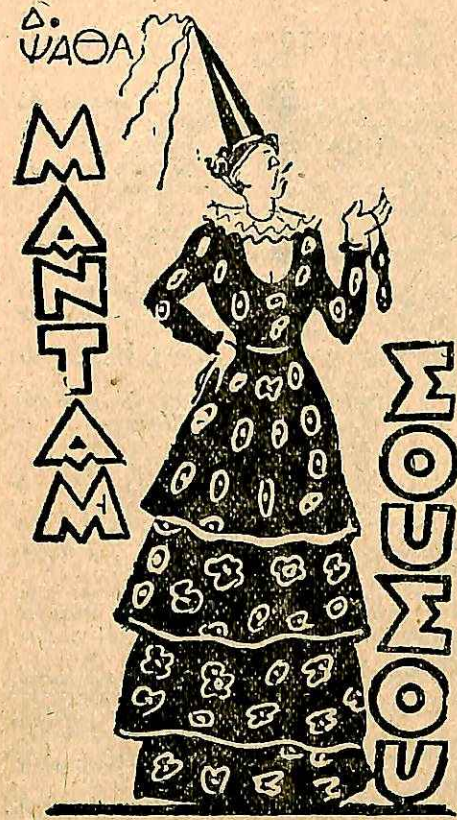
Ἡ Μάρθα ὅμως δὲν περιώρισε ἕως ἐδῶ τὴν δρᾶσιν τῆς. Φυσηκωμένη ὡς φώκια ἀναρπῆχθηκε στὸ πρῶτο τράμ καὶ ἔσπευσε στὸ σπῆτι τῆς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ «ἐκφυλοῦ».

Ὁ «ἐκφυλός», καθὼς καταλαβαίνετε, ἦταν ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ ὁποῖος βρισκόταν, ὁ ἀτυχῆς, στὸ σπῆτι τοῦ ἀπὸ πολλὰ ὡρὰ, ἀνυπόπτος τῶν ὁσῶν συνέβαιναν στὸ Ζάπτειο καὶ ἀνέμωχος γιὰ τὴν ἀνεξήγητ ἀπουσία τῆς γυναίκας τοῦ.

Ἐννοεῖται, τὴν ἀφίειν τῆς Μάρθας στὸ σπῆτι τῆς ἡκολούθησε νῶ πατριντῇ. Ἐκεῖνος κατὰπληκτος ἀπ' τὰ συγκεχυμένα λόγια πού ἔκουε ἀπὸ τὰ ἀφρίζοντα χεῖλη τῆς συμβίας τοῦ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ μιὰν ἐξήγησι. Ἐκεῖνη ὅμως, ἔχοντας ἀπόλυτὴ πεποίθησι στὴν ἐνοχίαν τοῦ, ἐκραύαζε:

—Μὴ μοῦ λῆς ἐμένα πῶς

(Τὸ τέλος στὴ σελ. 44)

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

Ποιός, εἶπε λοιπὸν, πῶς ἡ Ἀθήνα δὲν ἐγλέντηκε καὶ ἐφέτος τὴν ἀποκριὰ τῆς; Πόλεμος εἶνε—κανεῖς δὲν ἀντιλέγει; Ἀλλὰ ποῖος διετίστωσε τάχα πῶς δὲν ὑπάρχει κέφι, εὐθυμία καὶ διάθεσις πρὸς πλῆρες καὶ ὁλοκληρωτικὸ ξεφάντωμα μὲ ὅλους τοὺς τύπους καὶ τοὺς κανόνες τῶν καθιερωμένων ἀποκριάτικων παραδόσεων;

—Ἀστεῖο πρᾶγμα!
—Ὡστε διασκεδάσετε, κ. Σουσοῦ.
—Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε!
—Ποῦ;

—Φυσικὰ εἰς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς χοροὺς. Ὅπου ὑπάρχουν λεπτὰ, ὑπάρχει κέφι, πῶς ἀνθρώποι! Ἐξέρετε, ἐμεῖς οἱ τύποι τῆς ἀριστοκρατίας δὲν τὰ λογαριάζομε αὐτὰ. Ἀρξεντίνες καὶ τὰ λοιπὰ!

—Καὶ ὁ γάμος σας;
—Ὡ, δὲν διαζομαι! Κατὰ τὸ Πάσχα σκέπτομαι νὰ μονιμοποιήσω τὰς ἀθεμίτους σχέσεις μου. Πρὸς τὸ παρὸν θέλω νὰ διασκεδάσω τὴν ἐλευθερία μου. Ἐχω μεγάλο ξουστὸ ὡς ζωντοχίρα. Ἀπόψε ἔχω μιὰ πρόσκλησις γιὰ τὸ Μαξίμ. Ἄντε, λοιπὸν, στὸ καλὸ, πῶς ἀνθρώπε, γιὰ τὴν διάζομαι νὰ ντυθῶ.

Ὅταν ἐρεῖνε μὴν ἡ Σουσοῦ ἔπρεπε σὲ θαθεῖς συλλογισμούς. Εἶχε παραγγεῖλει δέκα διαφορετικὰ κοστούμια γιὰ νὰ ντυθῇ καὶ εἶχε τὴν δυσκολίαν ἐκείνην τῆς ἐκλογῆς πού ἔχει κάθε ἄνθρωπος προκειμένου νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ δέκα ὡραίων πραγμάτων. Ἐφώνασε τὴν καμαριέρα τῆς νὰ τῆς τὰ παρουσιάσῃ ἕνα-ἕνα.

—Αὐτὸ, μαντάμ;
—Ἀ-πᾶ-πᾶ!
—Τοῦτο;
—Ἀηδία.

—Ἀχ, κυρία, νὰ, τοῦτο δῶ θὰ σὰς πῇ γαῖνη περίφημη, θὰ εἶστε μιὰ χαριτωμένη Σπανίολα.

—Ἰσπανίολα;
—Ἀχ, ναι, κυρία.

Δὲν εἶνε ἄσχημο. Ἐχω κάτι ἀπὸ τὴς Ἰσπανίολες. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως θὰ θυμίσῃ ἐκείνη τὴν σχλή, τὴν Κάρμεν. Καὶ ὑστερα μπορεῖ νὰ πάρῃ θάρρος κανένας πτωχὸς Ἀντώνης Βαρκαρῆς Σερέντια καὶ νὰ μὲ ἐκνευρίσῃ.

—Τότε Κολομπίνα.
—Ἀχ, ναι, Κολομπίνα! Πολὺ μοῦ ἀρέσουν οἱ Κολομπίνες!

Ἡ ἀπόφασίς ἐλήφθη. Ὅριστικὴ καὶ ἀ-

μετάκλητος. Ἦταν πεπεισμένη ἑκατὸ τὰ ἑκατὸ ἡ Σουσοῦ ὅτι ὡς Κολομπίνα θὰ εἶχε τεράστιο... ξουστὸ.

Χαλασμός Κυρίου στὸ Μαξίμ. Γεμάτα τὰ τραπέζια ὅλα. Ἐκλεκτὸς κόσμος εἶνε στρωμένος στὴς καρέκλες, γλεντοκοποῖ κάθε εἶδους, ἀπὸ τὸν ἄσωτον υἱὸν πού τραγανίζει κανονικὰ τὴν νύκτα ὅσα ὁ γεννητὸρ μαζεύει τὴν ἡμέραν, ἕως τὸν ἑκτακτὸν ὀργιστὴν πού ἀποφασίζει νὰ ἐκτροχιάσῃ μιὰ φορὰ τὸν χρόνον, παρασύροντας στὸ ὄργιον καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ. Φράκα ἄφθονο, τουαλέττες ἐξωμες. Βαρύτιμες ἀποκριάτικες φορεσιές. Μάσκες. Ταγκὰ. Ἡμίφωτα. Σερπαντίνες καὶ κομφετὶ καὶ οὐίσκινα καὶ σαμπάνιες—ἀτμόσφαιρα μεγάλης ζωῆς.

Ἐφαφα, σὲ μιὰν στιγμὴν ἀναπαύλας τῆς τῆς, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κέντρου ἐμφανίζεται μιὰ Κολομπίνα. Ἀλλὰ Κολομπίνα ἐκπληκτικὴ. Διασχίζει τὴν ἄδεια πίστα γιὰ νὰ κατευθυνθῇ στὸ τραπέζι τῆς. Στοιμάτουν οἱ ὀμίλιες γιὰ ν' ἀρχίσουν οἱ ψιθύροι:

—Ποιὰ εἶνε;
—Γνωστὴ σιλουέττα
—Χαριτωμένη εἶνε.
—Πολὺ πόσῃ ὁμως.
—Ὡραῖο σῶμα...

Πράγματι εἶχε ὡραῖο σῶμα ἡ Κολομπίνα. Ἀλλὰ ἡ πόζα τῆς ἦταν κάτι τὸ ἀπερίγραπτον. Τὸ ὅμα τῆς ἄργο. Οἱ κινήσεις νωχελεῖς. Τὸ κεφάλι ὑπεροπτικῶς ὑψωμένο. Κατὰ ἀπ' τὴν μαῦρη μεταξωτὴ μάσκα τῆς διεκρίνοντο μάτια καὶ δάκρυα σχεδὸν περιφρονητικά:

—Ψῖστε Κυρίε!
—Κύττα πῶς κυττάει!
—Τί ὕψος!
—Τί πόζα!

Ἡ μεγαλοπρεπὴς Κολομπίνα ἔρριξε ἕνα ἄργὸ βλέμμα στὰ φράκα καὶ στὴς ἐξωμες τουαλέττες, ἔκανε ἕνα μορφοσμὸ περιφρονήσεως, ὡς νὰ μὴ τὴν ἱκανοποιούσε ἡ ποιότης τοῦ κόσμου κι' ἐπιθύρισε:

—Τσοκαρία...

Μὲ ὕψος πάντα ἀξιπρεπὲς καὶ ἡγεμονικὸν κατηνυθῆναι στὸ βάθος τοῦ κέντρου ὅπου ὁ μαῖτρ τῆς ἔδειξε ἕνα τραπέζι καὶ ἔτσι ἀκίστησε νὰ τὴν περιποιήθῃ.

—Σὰς ἀρέσει ἐδῶ;
—Μερσί.
—Διατάξατε.
—Σαμπάνια, φυσικὰ.
—Ἀμέσως.

Τῆς ἐκομίσθη ἡ σαμπάνια. Ἡ Σουσοῦ ἦταν εὐτυχῆς. Τὴν ἔβλεπε ἡ ρομαντικὴ σκέψις μιὰς ἀποκριάτικης περιπετειᾶς, γι' αὐτὸ δὲν θέλησε νὰ πάρῃ κανένα μαζί της. Ἦταν γοητευμένη ἀπὸ τὸ μυστήριον πού τὴν περιέβαλλε καὶ ἀπὸ τὴν φλογερὴ περιέργειαν πού ἐπροκαλοῦσε.

Τῆς πετοῖσαν σερπαντίνες. Λουλούδια. Χαρτοπόλεμο. Ἡ Σουσοῦ ὑποκλινόταν ἀξιπρεπῶς:

—Μερσί.
Κι' ὑστερα πάλι:
—Μερσί μπιέν.

Κατὰ ἀπὸ τὴν μάσκα τῆς διεγράφετο ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο. Συγκρατημένο. Δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ θάρρος σὲ κανένα κι' ἰδιαίτερος στους ἀναιδέεις πού ἀρχισαν νὰ τὴν φέρουν δόλπα.

—Ὡραῖα μοῦ Κολομπίνα, τῆς εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴν ἕνα ἀτσαλάκατο φράκο πού ὑπεκλῖθη εὐγενέστατα μπροστὰ τῆς, μὴ πῶ νὰ ἐλπίσω πῶς θάχω τὴν μεγάλη εὐτυχία νὰ χορεύω μαζί σας αὐτὸ τὸ ταγκό;

—Νό!
—Γιατί;
—Νό!

—Εἰσαστε πεισματάρια.
—Βοῦ!

—Γόττε θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, βέβαια, νὰ σὰς κάνω λίγη συντροφία. Μιὰ τόσο γοητευτικὴ Κολομπίνα δὲν μπορεῖ φυσικὰ, νὰ μὴν μονάχη σὲ μιὰ νύκτα ἀποκριάτικη. Τούλαχιστὸν θὰ πιούμε μαζί ἐνα ποτηράκι σαμπάνια.

—Εἰστε καὶ ἀναιδέης!
—Παρντάν;
—Τί δουλειὰ κάνετε;
—Διπλωμάτης!

Ἡ Σουσοῦ ἀνεπήδησε:
—Διπλωμάτης; Πρεσβευτῆς;
—Μάλιστα.

Ἡ Σουσοῦ ἀνελύθη σὲ περιποιήσεις:
—Ὡ, μπαρόν! Μπαρόν! Ἐνομιζα πῶς εἶσθε τίποτις Λετσαρία, μὲ συγχωρεῖτε. Καθῆστε. Μήπως ἔχετε καὶ ἄλλη παρέα;

—Πῶς!
—Διπλωμάτες;
—Ὅλοι!

—Πρεσβευταί;
—Οἱ μισοί.

—Παρακαλῶ. Μπορεῖτε νὰ τοὺς καμῖσετε στὸ τραπέζι μου. Μοῦ ἀρέσουν πολὺ οἱ πρεσβευταί.

Σὲ λιγάκι στὸ τραπέζι τῆς Σουσοῦς εἶχε καταπλεῦσει μιὰ παρέα ἀπὸ πενήτερι πρόσωπα. Ὅλοι ἄνδρες. Ὅλοι φράκα. Ἀνοιξαν σαμπάνιες. Παρήγγειλαν χαδιάρια. Καὶ τὸ γλέντι ἐξεληλύθη σὲ ὄργιον. Σὲ κανένα τραπέζι δὲν γινόταν τόσο θόρυβος καὶ τόσο κονσορμασιὸν καὶ τόσο σταταλὴ ἀπὸ σερπαντίνες. Τὰ κολλημένα ἔδιναν κι' ἐπαίρναν πρὸς τὴν ὥραια Κολομπίνα.

—Εἰσθε γοητευτικὴ.
—Μερσί.

—Μὰ ποῖα εἰσθε;
—Δὲν ἔρω.

—Θὰ βγαλέτε τὴ μάσκα σας,
—Παρακαλῶ, κ. πρεσβευτή, νὰ λειποῦν οἱ κρυδὸς. Τὴν μάσκα μου θὰ τὴν βγάλω ὅταν θέλω ἐγώ.

Κύματα γελῶν!
—Μὰ εἶνε χαριτωμένη!
—Μὰ εἶνε ἐξυπνὴ!

—Μὰ εἶνε διάβολος!

Ἐχόρεψε καὶ δαναχορεψὲ ἡ γοητευτικὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς Κολομπίνα. Αὐτὴ τὴν ἀποκριτικὴ νύκτα, περιστοιχισμένη ἀπὸ διπλωμάτες εἶχε φτάσει στὸ ἀπογειοῦν τῆς δόξης τῆς. Εἶχε ἐγγίσει τὸ ἄκρον αὐτοῦ τῶν πῶ τολμηρῶν ὀνείρων τῆς. Ὅπου κατὰ τὴς δύομιση τὸ πρῶτ ἄρχισαν νὰ τὸ σκάζουν ἕνας-ἕνας οἱ «πρεσβευταί».

Στὴς 3 1/2 ἡ Σουσοῦ εἶχε μείνει μόνη. Ἐπερίμενε ἕνα χορὸ, δεύτερο, ἀρχισε νὰ ἀνησυχῇ. Ψυχὴ. Κατὰμονη στὸ τραπέζι τῆς, μ' ἄδεια μπουκαλία σαμπάνιας κι' ἀποφαγία. Σηκώθηκε. Περιέφερε τὸ δάμα τῆς σ' ὅλα τὰ τραπέζια—κανεῖς ἀπὸ τὴν παρέα τῆς. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ, ἐπρόχωρησε μόνη στὴ μέση τῆς πίστας, ἀνοῖξε τὸ τσαντάκι, ἐβγάλε τὰ φασαμῖν, τὰ ἐφῆρνε ἐπάνω στὰ μάτια καὶ ἐκύτταξε ἐνα-γύρω τὸν κόσμον. Αὐτὸ ἦταν. Τὸ μυστικὸ πού ἤξερε μόνη ἡ παρέα τῶν «διπλωματῶν» ἀπεκαλύφθη σ' ὅλους:

—Ἡ Σουσοῦ!
—Σίγουρα!
—Αὐτὴ εἶνε!

—Σ' ἐγνωρίσαμε!
—Ὦχ χο-χο-χο-χο!

—Ἐχ-χε-χε-χε!

—Ἀχ-χα-χα-χα-χα!

Του Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

Πρόσωπα:

Υποθετικοί
έκτελεσται:

ΜΑΙΡΗ ΑΡΩΝΗ

Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
Χ.

Η Κυρία. Χαριτωμένη μέχρι σκανδάλου! Γοητευτική σε σημείο που... αποτελεί δημόσιον κίνδυνον!... Πικάντικη και τσαχπίνια ως εκεί που δεν παίρνει!
Ο Σύζυγος. Ένας τύπος... συζυγού! Λίγο φαλακρός, φυσικά, με δυο φουχτες σταχτή στους κροτάφους, και... τίποτ' άλλο! Φτάνουν αυτά τα χαρακτηριστικά.
Ο Άγνωστος. Ένας ώριμος... «ζέν-πρεμιε», μπουχτισμένος απ' τον έρωτα κι απ' τη ζωή. Άπολλοιανιστί... «μπλαζέ»!

Η δακτυλογράφος: 'Ασήμαντη.

(Η Σκηνή χωρισμένη στα δύο, καθέτως).
ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Το σαλονάκι της Κυρίας. Λίγα έπιπλα. Πολύ γούστο.
ΔΕΞΙΑ: Το γραφείο του Άγνωστου. Άχαρο. Πεζότατο. Έπαγγελματικό.

(Στο άνοιγμα της αulάιας, η Κυρία παίρνει ένα ρομάντο, ανάδει ένα τσιγάρο και ξεπλώνεται σ' ένα φωτέιγ. «Μία κυρία», «ένα ρομάντο», «ένα τσιγάρο», «ένα φωτέιγ», γίνεται σονέττο του Ζεραλντί, κερμάτι της Κολέτ Κρονίκ, του Λαφου-σαρντιέρ και... ταγκά του Χ. Χαιροπούλου!

Στο άλλο τμήμα της σκηνής, ο Άγνωστος σηκώνει τα μάτια του απ' τα χαρτιά, πιάνει το μωτό του, τεντώνεται εα-ρυστημένα και χτυπά το κουδούνι).

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: (μπάνει). 'Ορίστε.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: (της δίνει ένα ντοσιέ). Πάρτε το αυτό. Καί... μπορείτε να φύγετε. Δε σας χρειάζομαι άλλο.

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Μεροσί. Χαίρετε. (φεύγει).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: (σκέπτεται.—Φυσικά δεν σκέπτεται μιλώντας δυνατά! Αυτό συνέβαινε στο θέατρο «παλαιάς σχολής», και κατ' εξαίρεση στην άρχη της Α' πράξεως της «Ζήλειας» του Σασά - Γκιτρί!) Τι πλήξης, Θέ μου, τι πλήξης!... (σηκώνεται). Και δε μου συμβαίνει τουλάχιστον ένα δυστύχημα, μία καταστροφή!... Να σπάσει πιά η μονοτονία!... (Στέκει εμπρός στο τηλέφωνο). Θα πάρω στην τύχη έναν αριθμό!... (γυρίζει το δίσκο. Συγχρόνως ακούγεται το τηλέφωνο στο σαλονάκι της κυρίας).

Η ΚΥΡΙΑ: (στοt απάρειγ). 'Αλλά!...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Τ' είν' εκεί, παρακαλώ!

Η ΚΥΡΙΑ: Τι θέλετε;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Συγκεκριμένως τίποτ'!

Η ΚΥΡΙΑ: Πώς... Να κουβεντιάσετε;...

Με ποιόν;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Με σάς!

Η ΚΥΡΙΑ: Μά ποιος είστε;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Κι' αν σάς πω, δε θα...

Η ΚΥΡΙΑ: Έσείς με έχετε;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Ούτε!

Η ΚΥΡΙΑ: (έκπληκτη). Τότε;...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Σας δνειροπολώ!...

Η ΚΥΡΙΑ: Πώς είμαι λοιπόν;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Γοητευτική.

Η ΚΥΡΙΑ: Δεν λέτε τίποτε πρωτότυπο. Αυτό θαλεγε ο καθένας.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Κοιμή... φός - μέγκρ, οά μπιμπλώ!... οά νάχετε δραπετεύσει από έναν πίνακα μεγάλου ζωγράφου του παρελθόντος αιώνα!...

Η ΚΥΡΙΑ: Γιατί τουt «παρελθόντος αιώνα»;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Γιατί οι μοντέρνοι ζωγράφοι φιλάνουν τις γυναίκες έκτρώματα!

Ζεμαί!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Έσείς τί θα φοράτε;

Η ΚΥΡΙΑ: Ένα γκρενά ταγιέρ... κι ένα καπελλάκι στο ίδιο χρώμα.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Μη με γελάσετε! Θα μου κάνη τόσο καλό νάρητε.

Η ΚΥΡΙΑ: Σας το υπόσχομαι.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Η υπόσχεσής μιάς άγνωστης, ίσως νάχη περισσότερη αξία απ' την υπόσχεσι μιάς γνωστής. Οι γυναίκες μάς γελάνε όταν μάς ξέρουν. Όταν έχουν την περιέργεια να μάς μάθουν, είνε συνεπείς!

Η ΚΥΡΙΑ: Μιλάτε χαριτωμένα!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Θα βαρεθήτε να μ' ακούτε!

Η ΚΥΡΙΑ: Δεν το πιστεύω!... Έρβου άρ! Στις έπτά.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Έξω απ' το μπάρ του Γιαννάκη!... Όρβουάρι!... (κλείνουν κι' οι δυο το τηλέφωνο).

(Η Κυρία παίρνει δεύτερο σιγαρέττο και ξαναθυθίζεται στο ρομάντο της. Ο Άγνωστος γυρίζει πάλι το δίσκο).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Εμπρός... Ναί, εγώ! Νάρω να σε πάρω από κει;... Συμφωνοί. Έρχομαι άμέσως!... (φεύγει).

(Το ριντώ κλείνει και ξανανοίγει άμέσως στο μισό της σκηνής, δηλ. στο σαλονάκι της κυρίας που εξακολουθεί να διαβάει).

Μπαίνουν ο Σύζυγος κι' ο Άγνωστος κρατώντας άνη. Η Κυρία σηκώνεται).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Νίνα, να σου συστήσω τον κύριο Βένη που σου λέγα!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Μαντάμ! (χειροφίλημα).

Η ΚΥΡΙΑ: (συγχρόνως). Χαίρω πολύ, κύριε!... (Κάθονται).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: (παίρνει τσιγάρο από ένα τραπεζάκι). Δεν ξέρεις τί του συνέβη σήμερα!

Η ΚΥΡΙΑ: Του κυρίου Βένη;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ναί. Έκανε μιά τηλεφωνική κατάρτησι!

Η ΚΥΡΙΑ: (έκπληκτη). Μπάρ;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Ναί. Είμαι, κυρία μου, πολύ απογοητευμένος απ' τη ζωή. Πλήττω φρικτά! Αισθάνομαι την ανάγκη λίγης τρυφερότητος, την ανάγκη μιάς στοργικής ματιάς, ενός σφιγμένου του χεριού...

Η ΚΥΡΙΑ: Εξέρετε κάτι;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Τί;

Η ΚΥΡΙΑ: Δεν έχω τη δύναμι να σάς άρνηθώ!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Ήμουν βέβαιος. Σήμερα είμαι τυχερός! Η πρώτη μέρα της ζωής μου που έχω τύχη.

Η ΚΥΡΙΑ: Όσοσο πρέπει να διακόψω.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Είσαστε στην κάμαρά σας;

Η ΚΥΡΙΑ: Όχι. Στο σαλόνι.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Λοιπόν... πείτε μου... Πότε μπορώ να σας δω...

Η ΚΥΡΙΑ: (διστάζει λίγο). Ναί... αλλά υπό έναν όρον!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Ό,τι θέλετε!

Η ΚΥΡΙΑ: Θα μείνωμε άγνωστοι κι' άφοι γνωριστούμε!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Δηλαδή;

Η ΚΥΡΙΑ: Δε θα με ρωτήσετε ποί είμαι, ούτε καμμία λεπτομέρεια της ζωής μου θα μάθετε.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Είμαι σύμφωνος.

Η ΚΥΡΙΑ: Τότε, αμριο... στις έπτά;...

Πού;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Όπου μου πείτε.

Η ΚΥΡΙΑ: Να στέκεσθε... Να στέκεσθε... (σκέπτεται) πού να στέκεσθε;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Πού;

Η ΚΥΡΙΑ: Έξω απ' το μπάρ του Γιαννάκη. Θα περάσω μ' ένα τασί! Έτσι!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Σύμφωνοι.

Η ΚΥΡΙΑ: Τί θα φοράτε;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Γκρί! Όλα γκρί!... Και τα μαλλιά, είνε δυστυχώς άσσορτί κι' αυτά!...

Η ΚΥΡΙΑ: Μ' άρέσει!

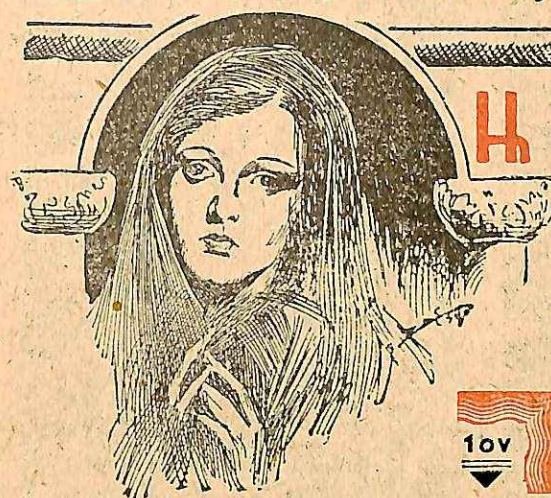
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Ήσυχάστε. Δεν είμαι γέρος!...

Η ΚΥΡΙΑ: Τό θλέπω.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Πώς το βλέπετε;

Η ΚΥΡΙΑ: Θέλω να πώ... τό φανιάζομαι!

Κύριε, ή έν πολλαίς άμαρτίαις ...

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Η τραγωδία της ψυχής μιάς έμπνευσμένης μοναχής

υπό
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
ΕΙΚΟΝΟΛΑΓΙΑ

Η όμορφη κόρη, χαρωπή σαν την αυγή και όρσερη σαν το κρίνο, ανέβηκε στο μικρό ύψωμα του ποιητικού νησιού, κι' άφηνοντας την λυγρή κορμωστασιά της να διαγραφεί ευθυτενης στο φόντο του όλοκαύρου ούρανο, διερωνούσε με γρήγορες ματιές τα γύρω μέρη. Δεν είδε κανέναν. Δεν διέκρινε δυο άνδρες που παραμόνευαν χωμένοι πίσω από ένα σωρό πετρών, χαμυγέλασε ευχαριστημένη, κι' έτρεξε προς τη μικρή πορτούλα ενός πύργου, που ύψωνόταν γιγάντειος και μυστηριώδης σ' εκείνη την άκρη της Πριγκηπόννησου. Μ' ένα κλειδί, που είχε κρυμμένο στη ζώνη της, άνοιξε την πορτούλα. Μπήκε, κλείδωσε, πέρασε γρήγορα τον έρμημο κήπο, άνοιξε μίαν άλλη, μεγάλη πόρτα, ανέβηκε και θρόθηκε μέσα σ' ένα εύρύχωρο δωμάτιο.

Την ίδια στιγμή οι δυο άγνωστοι δια-καν από την κρυψώνα τους κι' έπληθισαν.

Καλλιτεχνικά έπιπλα από πολυτίμο έύλο έστάνλιαν το δωμάτιο όπου μπήκε ή νέα. Βαρειά παραπετάσματα σκεπάζανε το παράθυρο του και δεν άφίχανε να μπουν ούτε καν άκτίνας του ήλιου... Ματιά ανθρώπου δεν είχε τρυπώσει ποτέ στο κρυφό αυτό καταφύγιο, όπου επικρατούσε άπόλυτη τάξι κι' άστραφταν όλα από καθαριότητα. Στην δεξιά πλευρά ή βιβλιοθήκη.

Αριστερά ένα εικονοστάσιο και μπροστά του μιά καντήλα. Η νέα άναψε το καντήλι, γονάτισε, προσευχήθηκε, πήγε έπειτα στη βιβλιοθήκη, πήρε κάποιο βιβλίο, κι' έδυθίσθηκε στη μελέτη του.

Η Κασσιανή —έτσι την λέγανε την όμορφη νέα με τα φτωχικά φορέματα και τις τόσο μυστηριώδεις κινήσεις —ή κόρη του ευγενούς Βατρικίου που είχε καταφύγει στην Πριγκηπόννησο για ν' άποφύγη την καταδίωξι των εικονομάχων, έδιάβασε άρκετη ώρα κι' έκατέθηκε πάλι να φύγη, με πολλές προφυλάξεις, όπως είχε έρθει, έπειδή φοβότανε τους εικονομάχους, οι ό-τοιοι, με άρχηγο τον διάδοχο Θεόφιλο, έδολοφονούσαν κατά τρόπους μυστηριώδεις αυτούς που προσκυνούσαν τις εικόνες.

Βγήκε από την πίσω πόρτα, και βρισκόταν κοντά στην άκτή, όταν παρουσιάσθηκε ξαφνικά μπροστά της οι δυο άγνωστοι που την παραμόνευαν από τότε που ήλθε.

Η Κασσιανή, νοιώθοντας στο κορμί της την κρυάδα του ρίγους, έστάθηκε περίτρομη. Οι άγνωστοι της είχανε φράξει το δρόμο. Ποιοι ήσαν, και τί ζητούσαν και γιατί την έσταμάτησαν σ' εκείνο το έρημο μέρος, που τόκρυβε ό έπιδητικός όγκος του πύργου από κάθε ανθρώπινο βλέμμα;

Τα πόδια της έτρεμαν. Τα γόνατά της λυγίζανε. Τάση ήταν ή ταραχή της, ώστε δεν μπόρεσε ν' άρθρώσει καμμίαν έρώτησι κι' έσπεκόντανε σαν απολιθωμένη, ενώ οι άγνωστοι σιωπούσαν έπίσης, άποθαυμάζοντας την ψυχρή όμορφιά της.

—Χαίρε της Φύσεως το καλλιτεχνικό μεγαλουργημα!, είπε στην Κασσιανή, έίπας απ' τους άγνωστους...

έσέη καλύτερα. Νέοι κι' οι δυο, άπλά ντυμένοι, όμορφοι άνδρες, έφαινανταν ξένοι. Αυτή τουλάχιστον δεν θυμότανε να τους είχε συναντήσει ποτέ.

—Σας ευχαριστώ για τα ευγενικά λόγια της καλώσυνής σας!, άπήντησε. Και θέλω να σας παρακαλέσω να μου έπιτρέψετε να συνεχίσω το δρόμο μου, γιατί προβαίνει ή νύχτα γοργή, κι' είνε άπρεπο να βρίσκεται μιά κόρη μακριά απ' το σπίτι της... Κι' επικίνδυνο μαζί, γιατί το μέρος αυτό είνε έρημο...

Χωρίς ούτε τώρα να κινηθή απ' τη θέση του για να της κάνη τόπο να περάσει, ό ίδιος που της είχε μιλήσει, ό λεπτότερος και κοντότερος απ' τους δυο, ξανά είπε:

—Ο σεβασμός κι' ό θαυμασμός και ό δικός μου και του φίλου μου Πετρά, θα σας προστατεύση από κάθε ένοχλήσι.

—Άλλά, δεν είνε λοιπόν αυτός ό πύργος ή κατοικία σας;

Κοκκινίζοντας ή νέα άπήντησε:

—Όχι! Είμαι ψυχοκόρη του φύλακα κι' έρχομαι κάπου —κάπου να συγγιζώ.

—Έρχεσαι συχνά. Γιατί κάθε μέρα σε βλέπομε να τρυπώνης σ' αυτόν με κάθε προφύλαξι. Περιμένομε ώρες ώς ότου βγήης και τις περισσότερες φορές σε χάνομε, χωρίς να θαυμάσαμε την όμορφιά σου.

Η Κασσιανή ταραχθηκε. Όχι μονάχα γιατί την άνακαλύψανε πώς έλεγε ψέματα, αλλά και γιατί οι άγνωστοι νέοι ήξεραν τις συχνές έπισκέψεις της στον πύργο, ήξεραν ίσως και την πραγματική αίτια που την ώδηγούσε εκεί. Στεκότανε φοβισμένη και δεν άπαντούσε. Άλλά! εκείνοι, ίσως γιατί μαντέψανε τις σκέψεις και τις άνησυχίες της, έφρόντισαν να την καθησυχάσουν.

—Συγχώρησέ μας, γλυκειά μας μικρούλα, κι' έμένα και τον σύντροφό μου τον Δάκανα!, είπε ό ύψηλόσωμος νέος—έκείνος τον όποιον ό σύντροφός του είχεν όνομασει Πετρά. Η αίτία που μάς έσπρωξε να ταραζώμε την ήσυχία σου, ήταν ό ζωηρός θαυμασμός που μάς κατέχει και τους δυο απ' την πρώτη στιγμή που σε είδαμε...

—Ναί!, έπρόσθεσε κι' ό Δάκαν. Συγχώρεσε δυο φτωχούς όνειροπόλους, που δεν έχουν άλλη έπιθυμία, παρά να τους κάνης τη χάρη, να σταματήσεις για μιά στιγμή, κάθε φορά που θάρχεσαι σ' αυτόν τον έρημο πύργο, για να μπορούνε, σαν δυο εύλαβικοι θαυμασται σου, να νανουρίζουνε τις ψυχές των άκούγοντας τη φωνή κι' αντίκρύνοντας τη μορφή σου...

“Έκανε τόπο. Κι’ ενώ υποκλίνονταν κι οι δυο τους θαθεία, σαν μπροστά σε μία μεγάλη δέσποινα, πείραζε: —Μπορούμε να βρούμε με την ελπίδα ότι θα ξαναβούμε και πάλι το φώς; —Ίσως!, ψιθύρισε χαμογελώντας ή νέα.

Κι’ απομακρύνθηκε γοργά, ενώ οι δυο ξένοι στέκοιτο και την έκτιταζαν, ψιθυρίζοντας λόγια ανυπόκριτου θαυμασμού.

★ Μάταια το άλλο απόγευμα επερίμεναν οι δυο φίλοι τη μικρούλα αγνώστη τους. ‘Η Κασσιανή φοβήθηκε να πάη στον πύργο, κι’ εκείνη την ημέρα την έχασαν. Δεν βγήκε από το σπίτι της, αλλά όμως και δεν έπαψε να σκέπτεται διαρκώς την απροσδόκητη συνάντησι, που τόσο φόβο της επροξένησε την πρώτη στιγμή. Γελούσε τώρα μ’ εκείνους τους φόβους της και δεν έβρισκε πιά έπειδη την έσταμάτησαν. Φαινότανε νεία φτωχοί. ‘Αλλά πόσο ευγενικά έφερόνταν και τί παράδοξα λόγια έψερναν να λένε! Μά και πόσο συμπαθητικοί όμως ήσαν κι’ οι δυο, προπαντός ο Δάκων, που την έκτιταζε με βλέμματα που έδειχναν την έκστασι της ψυχής του.

Κλεισμένη στο δωμάτιό της εξωγράφιζε από μνήμης μία τοποθεσία κι’ εξεπλάγη κι’ η ίδια όταν παρετήρησε πως η εικόνα που έφτιαξε έμοιαζε τόσο πολύ, σχεδόν έντελως, με το τοπίο όπου την έσταμάτησαν οι άγνωστοι.

—‘Α, τί έπαθα επί τέλους και σκέπτομαι διαρκώς αυτούς; Έψιθύρισε σε μία στιγμή δυνατά. Δύο νέοι, έπαινε σε μία νέα φιλοφρονητικά λόγια. Τί ανόητη που είνε η νέα, γιά να μην το λησμονήσῃ, όπως έκαναν κι’ αυτοί; Και τί έπαθα και δεν ξαναπήγα να συνεχίσω τη μελέτη μου, που την διέκοψα σε τόσο ενδιαφέρον σημείον!

Το άλλο απόγευμα, φορώντας τα ίδια φτωχικά της φορέματα πήγε στον έρημο πύργο, χωρίς να παίρνῃ προφυλάξεις τώρα. ‘Απεναντίας, αν την έπρόσεχε κανείς, θαδελπε πως έφρόντιζε να την ίδουσε, κι’ ότι, αν κι’ έκανε την αδιαφορή, αναζητούσε, εν τούτοις, κάτι να ιδῇ.

Και τους είδε.

Οι δυο ξένοι ήσαν εκεί, όπως κάθε απόγευμα κι’ έτρεξαν κοντά της. ‘Η Κασσιανή, δεν έτρώμασε τώρα, αλλά και δεν έμεινε πολύ μαζί τους. Υποσχέθηκε, εν τούτοις, ότι θα πήγαινε κάθε μέρα στον πύργο, και πραγματικά από τότε δεν το παρέλειπε ποτέ. ‘Εκείνοι την περίμεναν πάντοτε. Στην αρχή τους χαιρετούσε μοναχά κι’ έφευγε. ‘Επειτα καθόταν και συνομίλουσε μαζί τους και την επληροφόρησαν πως ήσαν υπαξιωματικοί που μόλις έγύρισαν απ’ τον πόλεμο, κι’ είχαν πάρει άδεια. Σε λίγο θάφευγαν από τον στρατό και θα πήγαιναν να έγκατασταθούνε γιά πάντα στην Πριγκιπωνήσο και να εργασθούν εκεί, γιά να είνε πάντα κοντά της.

‘Η Κασσιανή δεν τούοι έπε ποιά πραγματικά ήσαν. Της άρεσε να συνασπρέφεται τους φτωχούς αυτούς νέους και σιγά-σιγά τους έσυνήθισε τόσο, ώστε δεν μπορούσε να κάνει ούτε μία μέρα χωρίς να τους δῇ. Περισσότερο συμπαθούσε τον Δάκωνα, αλλά κι’ εκείνος ήταν γοητευμένος μαζί της. ‘Η συμπάθεια έξελιχθηκε σε έρωτα γρήγορα, κι’ η νεαρή πατρικία, θαθεία έρωτευμένη μαζί του, δεν έβλεπε πλέον την ώρα να τρέξη στον πύργο, κοντά στον όποιον την επερίμεναν οι δυο φίλοι της.

‘Ανίδει του κόσμου άφωσιώθηκε στον Δάκωνα μ’ όλο τον ένθουσιασμό της νεαρής ηλικίας της, χωρίς καμμιά ανησυχία και χωρίς την παραμικρότερη ύποψιν. ‘Αγάπούσε επίσης και τον Πετρά σαν φίλο, αλλά δεν μπόρεσε να καταλάβῃ το πρό-μερό δράμα που γινότανε στην ψυχή του: Γιατί ο Πετράς την αγαπούσε κι’ αυτός, την αγάπησε απ’ την πρώτη στιγμή όπως κι’ ο Δάκων, κι’ έπαινε τον πόνο και τον στεναγμό της σπαραγμένης καρδιάς του, γιά να μην καταλάβῃ τίποτα ούτε ο Δάκων ούτε η νέα. Και κάθε βράδυ που οι

δυο έρασαί, καθισμένοι ο ένας δίπλα στον άλλον, μιλούσανε γιά την αγάπη και τα όνειρά τους, πονούσε περισσότερο, αλλά όμως και δεν άφηνε να προδοθῇ το θλιβερό μυστικό του.

‘Η νέα έξακολουθούσε να μην τους λένε ποιά ήσαν. ‘Εκείνοι έμεναν στους πύργους των ως επικρίπται τους δῖθεν, κι’ η Κασσιανή παρουσιαζόταν ως μία εργάτρια. Δεν τους έκρυψε όμως πόσο πολύ φοβήθηκε, όταν τους συνήντησε την πρώτη φορά, ούτε μάλιστα το λόγο του φόβου της.

—Προσκυνά τις εικόνες, αλλά φοβάμαι και το διάδοχο Θεόφιλο και τη σπείρα του! τούς έξεμυστηρέυθη χαμογελώντας. Και γι’ αυτό άνησυχούσα. Τί θα γινόντουνα, μία φτωχούλα εγώ, αν προκαλούσα το μίσος των ισχυρών εικονομάχων;

‘Αλλ’ εκείνοι δεν ενδιαφέρονταν —όπως έπαινε — γιά τις θρησκευτικές πεποιθήσεις της, ούτε γιά τον Θεόφιλο και πολύ περισσότερο ούτε γιά την κλίκα του. Της έδηλωσαν μάλιστα πως άρχισαν να τον έδηλωσαν μάλιστα πως άρχισαν να τον άντιπαθούνε τώρα κι’ αυτοί αφού εκείνη ημέρες τους μιλούσε γιά την αγάπη, τις ελπίδες, το μέλλον και την αντίπαθεία τους γιά τον άσεβη Θεόφιλο, τον άνόητο έχθρο τών εικόνων.

‘Η νεαρή πατρικία, μεθυμένη σ’ εκείνο το όνειρο, δεν συλλογιζόταν παρά τον Δάκωνα μόνο, κι’ ήταν ευτυχής μ’ αυτή την άνάνησι, όταν ξαφνικά ένα βράδυ η μητέρα της της άνεκονόισε μιά είδησι, που την έκαμε να δοκιμάσῃ τον λίγγο της άπελπισίας: Την επληροφόρησε, δηλαδή, ότι άμέσως το άλλο πρωί, θάφευγε σαν μιά ένοχη, γιά να μην την ιδούν εκείνοι, που θα νομίζανε πως τούς ξεγέλασε με τις ψεύτικες δεβαιοδείες της συμπαθείας της!

Κι’ όμως δεν μπορούσε ν’ άντισταθῇ στη θέλησι των γονέων της. Κι’ ούτε είχε τον τρόπο να τους είδοποιήσῃ. ‘Αν μπορούσε να γῃ με μιάν όποιάδηποτε πρόσφασι, αν μπορούσε να πάη στο μέρος όπου συναντόντο και ν’ αφήσῃ κάποιο ση-μείωμα, ήταν βέβαιη πως εκείνοι θα την άκολουθούσαν ως το Βυζάντιο, κι’ ακόμα έως την άκρη του κόσμου. ‘Αλλ’ οι βα-ρείες πόρτες του πύργου έκλεισαν πιά, και κανένας τρόπος δεν υπήρχε να επικοινωνήσῃ μαζί τους.

—Θά φύγωμε; έβέβησε. —Ναί, λίαν πρωί, της έξήγησε η Θεανώ, η μητέρα της. ‘Ελάδεμε μήνυμα της βασίλισσας Εύφροσύνης να πάμε στο Βυζάντιον, κι’ ο άπεσταλμένος της που ήρθε λίγο πριν μās έξήγησε την άνάγκη να φύγωμε αύριο, πριν απ’ τα δημερώματα. —Την άνάγκη! ‘Αλλά ποιά άνάγκη, μητέρα;

—Νά φθάσωμε γρήγορα, αλλά και χωρίς να προκαλώμε θόρυβο ούτ’ έδω, ούτε στην πρωτεύουσα. Πρέπει να εξακολουθήσουν στην Πριγκιπωνήσο να πιστεύουν πως είμαστε οι έπιστάται των κτημάτων μας. ‘Ανάγκη να μη μάθῃ κανείς στο Βυζάντιον ότι μέναμε έδω και μās έκάλεσε η κραταιά μας βασίλισσα. Το αντίθετο θα μπορούσε να έκθση σε κίνδυνο κι’ έ-κείνους που μās είχαν βοηθήσει νόρβου-με έδω και της βασίλισσας μας τα σχέδια.

—Ποιά σχέδια; —Νά γίνῃς εσύ σύζυγος του διαδόχου κι’ άγαπαιτού προγονού της, του έδω-ου Θεόφιλου. ‘Η Κασσιανή έπεσε στο κάθισμα που ήταν δίπλα της, γιάτι φοβήθηκε πως θα σωριαζόταν χάμω. Και η Θεανώ, χαμογε-λώντας της έλεπε: —‘Εχεις δικηο να καταπλήσσεσαι έτσι. Ποιό κορίτσι, τί θέσι σου, θα μπορούσε ν’ άνδρέξῃ σ’ ένα τέτοιο έκτυφλωτι-κό δράμα; ‘Η Κασσιανή δεν άπάντησε. Και η μη-τέρα της άρχισε να μιλάη γιά τις ελπί-δες που είχε να πραγματοποιηθῇ εκείνο το όνειρο, ελπίδες που σπνρίζονταν στην δύναμι της Εύφροσύνης και την όμορφιά της θυγατέρας της.

‘Εκείνη την έκτύταζε και την άκουγε, αλλά σχεδόν δεν έκαταλάβαινε τί της έ-λεγε. ‘Η άθώα κόρη, που γιά πρώτη φο-ρά έμίλησε με άνδρα κι’ ένιωσε γιά πρ-ω-τη φορά τα έρωτικά σκιρτήματα της

καρδιάς της, δεν μπορούσε να παραδεχθῇ πως υπήρχε πιδό μεγάλο δυστύχημα, ά-πο του να την χωρίσουν απ’ εκείνον που αγάπησε.

Ποιά σημασία είχε αν ο Δάκων ήταν φτωχός, αφού ήταν τόσο καλός; Και τί την ένδιέφερε γιά τον ένδοξο θρόνο του Βυζαντίου, τον τόσο άλλως τε γεμάτον κινδύνους, έπειδη τον άπειλούσαν τόσες φιλοδοξίες και τον έπνιγαν τόσες δηλη-τηριώδεις ραδιουργίες;

Γι’ αυτήν δεν υπήρχε άλλος θρόνος λαμπρότερος από τη θερμή άγκαλιά του φτωχού νέου, που την αγαπούσε και την έλάτρευε τόσο, νομίζοντας την υπηρέτρια του! τούς έξεμυστηρέυθη του παληού πύρ-γου. Δεν υπήρχε γλυκύτερος πόθος, από το να ζήσῃ μαζί του ως την αιδιότητα, να συμμερίσθῃ τις στερήσεις του και να στέκεται δίπλα του, συνεργάτις και βο-ηθς στον σκληρόν άγώνα της ζωής.

Πόσα όνειρα έπλεκε και πόση χαρά ένιωθε, όταν κατέστρωνε αυτά της τά σχέ-δια, άθώα όλα και παιδικιά! Και πώς θλι-βήναι άισθανόταν τώρα, που της τα γκρέ-μιζαν έτσι άλύπητα...

Μητέρα της δεν είπε τίποτε. ‘Αλλά έτον πήγε στο δωμάτιό της, άναλύθηκε σε λυγμούς άσυγκράτητους. ‘Α, πού το πρωί! ‘Επρεπε να φύγουν το πρωί, χωρίς να τον ξαναδῇ, χωρίς να του έξηγήσῃ και χω-ρίς να μπορέσῃ να τον δεσώσῃ. πως τί-ποτε δεν της ήταν προσφιλέστερο απ’ την αγάπη του. Θάφευγε, ενώ έκείνος θα την επερίμενε, όπως κάθε απόγευμα, θάφευγε χωρίς να τον ιδῇ, ούτ’ αυτόν, ούτε τον κα-λό της φίλο Πετρά, που τόσο την είχε συγκινήσει η τυφή του άφοσίωσης. Θά-φευγε σαν μιά ένοχη, γιά να μην την ιδούν εκείνοι, που θα νομίζανε πως τούς ξε-γέλασε με τις ψεύτικες δεβαιοδείες της συμπαθείας της!

Κι’ όμως δεν μπορούσε ν’ άντισταθῇ στη θέλησι των γονέων της. Κι’ ούτε είχε τον τρόπο να τους είδοποιήσῃ. ‘Αν μπο-ρούσε να γῃ με μιάν όποιάδηποτε πρόσ-φασι, αν μπορούσε να πάη στο μέρος όπου συναντόντο και ν’ αφήσῃ κάποιο ση-μείωμα, ήταν βέβαιη πως εκείνοι θα την άκολουθούσαν ως το Βυζάντιο, κι’ ακόμα έως την άκρη του κόσμου. ‘Αλλ’ οι βα-ρείες πόρτες του πύργου έκλεισαν πιά, και κανένας τρόπος δεν υπήρχε να επικοινωνή-σῃ μαζί τους.

—Ολη τη νύχτα την επέρασε σε άγω-νία, που την διέκοψε τις πρωινές ώρες ο ύπνος, που δεν έκράτησε όμως πολύ. Την ζυπνίσανε, και πριν δημερώσῃ, παίρνον-τας μαζί τους τα άπολύτως χρήσιμα έφό-δια, κλειδώσανε τον πύργο τους κι’ έπι-διδάσθηκαν στο καράβι.

‘Η άνατολή του ήλιου τους βρήκε στ’ άνοιχτά.

Δακρυσμένη και πονεμένη, η Κασσιανή ήταν συμμαζεμένη σε μιάν άκρη του κα-ραβιού, κι’ αποχαιρετούσε με τις άπελλι-σμένες ματιές της το όμορφο νησί, όπου επέρασε τις γλυκύτερες στιγμές της ζωής της, κι’ όπου άφηνε γιά πάντα την καρ-διά και την αγάπη της: Γιατί δεν επρό-κειτο ν’ αγαπήσῃ ποτέ πιά...

★ Το απόγευμα, τη συννησιμένη ώρα, οι δυο φίλοι ξαναβρέθηκαν στη θέσι τους. Μιλώντας γιά την όμορφη φτωχούλα λη-μενονούσανε τον έαυτο τους, τον κόσμο, τον καθήκον, τις υποχρεώσεις τους. ‘Εχονόνταν στην έκστασι, και άπου-λμβαναν παραδο-μένοι σε μία γενησία, που συνεχίζονταν κι’ ήταν ακόμη χωρισμένοι. Γιατί και μοιαι τους έταν ήσαν, μιλούσαν γι’ αυτήν και ζούσα-νε γι’ αυτήν!

Πονούσε ο Πετράς απ’ την άπελπισμένη αγάπη του, αλλ’ έκρυβε τον έρωτά του και τη ζήλεια του. Παρηγοριόταν μονάχα στη σκέψι ότι η όμορφη φτωχούλα ήταν ευτυχισμένη μ’ εκείνον τον άγνό, τον άδολο έρωτά της.

Οι δυο νέοι περνούσανε πριν τη ζωή τους στη διασκέδασι. ‘Όταν πρωτοείδανε την Κασσιανή, άποφασίσανε να την ξανα-περιμένουνε, γιά να κάνουν μαζί της μιά γιορμιά έφήμερη. ‘Αλλά τόσο τους έθελ-ξε η αγαθότης κι’ η άγνότης της νέας, τόσο τους έγοητεύσαν οι καλοί της τρόποι κι’ η εύφρα, ώστε βρέθηκαν έρωτευ-

μένοι κι’ οι δυο. Εύτυχης ο Δάκων, πονε-μένος ο φίλος του.

Την αγαπούσαν και οι δυο και την έ-περίμεναν κι’ οι δυο με την ίδια λαχτάρα, αλλ’ εκείνο το απόγευμα άργότες νάρθη. Φαντάσθηκαν πως θάρχόταν άργότερα. Νύχτωσε όμως, και η Κασσιανή δεν έφα-νκε.

‘Εκείνο το βράδυ δεν κοιμήθηκαν σχεδόν καθόλου. Συζητούσαν, προσπαθώντας να μαντεύσουνε την αίτία του μη έρχομού της. Το απόγευμα της άλλης ημέρας πήγαν να-ρίτερα, αλλ’ η βασίλισσα των λογισμών τους δεν έφάνηκε ούτε τότε στον άπόμερο πύργο. ‘Υπαυτευθήκανε πως κάτι δυσάρε-στο της συνέβη κι’ έτρώμαζαν. ‘Εμειναν σύμφωνοι πως έπρεπε να φροντίσουν να μάθουνε και μ’ όλη την υπόσχεσι που της είχαν δώσει πως δεν θα πληγιάζαν ποτε εκεί που έμενε και δεν θ’ άνέφεραν σε κα-νέναν το όνομά της ποτέ, πήγαν, εν τού-τοις, να ίδουσε περί τίνος επρόκειτο.

Το σπίτι ήταν κατάκλειστο. Οι γείτονες τους επληροφόρησαν ότι είχαν να φαυύνε δυο μέρες, κι’ ένας γέρος βαρκάρης τους έδεδίωξε ότι τους είδε να επιβιβάζονται στο πλοίο που ήρθε απ’ το Βυζάντιο κι’ απέπλευσε γιά την Αίγυπτο.

Οι δυο έρωτευμένοι άλληλοκυτάχθηκαν έκπληκτοι. ‘Ηταν δυνατόν; Το τελευταίο βράδυ είχαν μείνει μαζί έως άργα, είχαν μιλήσει γιά όλα, είχαν κάμει, όπως συνή-θως, τους ύπολογισμούς και τα σχέδιά τους, κι’ εκείνη δεν τους άνέφερε τίποτε γι’ αυτό το ταξίδι.

‘Ο γέρο - βαρκάρης, που τον έπνιξαν με τις έρωτήσεις τους τους ώρκίσθηκε πως ελεγε την αλήθεια κι’ οι δυο φίλοι, άμι-λήτοι και συντετριμμένοι άπομακρύνθηκαν χωρίς να ξέρουν κι’ οι ίδιοι που πήγαιναν. ‘Αλλά τα βήματά τους, που κλονίζονταν από τον δυνατό πόνο που ένιωσαν, τους έφεραν και πάλι στο μέρος όπου δοκιμά-σανε τις πιο γλυκές συγκινήσεις. Κι’ έ-κει, σωριασμένοι στις ίδιες θέσεις τους, παραδόθηκαν στη θαδεία θλίψι που τους προκάλεσε η τόσο ξαφνική και τόσο άπρε-πη εξαφάνισις εκείνης, που είχε γίνει η αί-τία ν’ αλλάξουν ολότελα οι χαρακτήρες μαζί κι’ η ζωή τους.

Γιατί δεν τους επληροφόρησε γι’ αυτό του θανάτου; Και πως μπορούσε να μην παραγῇ καθόλου, όταν τους άποχαιρετού-σε την τελευταία στιγμή, αφού ήσανε πως έχωριζονταν γιά πάντα;

Τόσο, λοιπόν, υποκριτρία ήταν και τό-σο άπατήθηκαν να την νομίσουν άθώα κι’ άιτονηρευτή, ενώ ήταν μιά γυναίκα που δεν ενδιαφέρθηκε γιά τίποτε άλλο, παρά μόνο πως θα περάσῃ κοντά του ώρες ευ-χάριστες; Δεν την συνεκίνησε λοιπόν τίπο-τε και δεν ένιωσαν γι’ αυτούς ούτε την παραμικρότερη συμπάθεια;

—Κι’ αυτή σαν τις άλλες!, ψιθύρισε κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του ο Πε-τράς.

—Χειρότερη απ’ τις άλλες!, άνέκραξε έξερεθισμένος ο φίλος του. Γιατί αυτή δεν σεβάσθηκε τον άδολο έρωτα ενός ανθώ-που, που δεν ήταν συννησιμένος σε τέ-τοιες λεπτότητες. Ποιός μπορεί να ξέρῃ σε ποιά καταγώγια άνετράφη η έλεινη αυτή υπηρέτρια;

Την άλλη μέρα, ο Πετράς επρότεινε να φύγουν κι’ αυτοί γιά την ‘Αλεξανδρεία.

—Δεν της άξιζει!, άπάντησε ο Δάκων. Τέτοιες γυναίκες υπάρχουν περισσότερες στο Βυζάντιο. ‘Εκεί, λοιπόν, άς πάμε, να επαναλάβουμε τη ζωή των όργων μας...

Λίγες ημέρες άργότερα πήγκανε στο πλοίο, που περάσε, κι’ εγκατέλειψαν το νησί, όπου δοκιμάσανε τον έρωτα και το μίσος.

Στο Βυζάντιο θα μπορούσαν να για-τρέψουν τον πόνο και να επουλώσουν την πληγή τους: Γιατί οι δυο φίλοι, παρ’ ό-λα όσα λέγανε, πονούσαν ακόμα, πονούσαν πολύ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ’. ΣΒΥΣΜΕΝΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ!

‘Η άλλαγή των συνθηκών της ζωής και του περιβάλλοντος, αλλά προ παντός ο

χωρισμός της απ’ τους δυο φίλους, έφε-ραν στην Κασσιανή τέτοια νευρικότητα, ώστε δεν ήθελε να θγαίνῃ από το σπίτι της. Θα επιθυμούσε μάλιστα, να μην πάη ούτε και στ’ άνάκτορα, γιά να υποβάλῃ τα σέβη της στη βασίλισσα.

Συνήθισε ώστόσο σιγά - σιγά στη νέα ζωή και παρηγορήθηκε με την σκέψι πως θα ξανάβρισκε τους ευγενικούς φίλους της. ‘Όπως της είχαν πῃ, ήσαν υπαξιωματικοί που μόλις έγύρισαν απ’ τον πόλεμο, και πήγαν στην Πριγκιπωνήσο να ξεκουρα-σθούν. ‘Η άδειά τους θα έλγηε —και από φόβο μήπως μάθῃ κάτι δυσάρεστο, δεν τους είχε ρωτήσῃ ποτέ θα έλγηε —θα γυρίζανε στην πρωτεύουσα κι’ εκεί θα τους έβρισκε.

Τώρα δεν υπήρχε λόγος να τους κρύψῃ ποιά ήσαν. Θα τους ώμολογούσε όλη την αλήθεια και θα τους έδεδίωκε πως άδια-φορούσε γιά τα σχέδια της βασίλισσας και τα όνειροπολήματα της μητέρας της. ‘Οα τους έδειχνε ότι έπιθυμούσε να ζήσῃ έ-χοντας άνδρα γιά τον Δάκωνα και προσφι-λή φίλο τον καλό της Πετρά.

Την ημέρα που τους ώρισε η βασίλισσα, πήγαν στ’ άνάκτορα ο Βατρίκιος με την Θεανώ και την Κασσιανή, γιά να την ε-χαραστήσουν γιά την ευμένειά της, και να την δεβαιώσουν γιά την αιδιότητα τους άφο-σίως.

‘Η Εύφροσύνη κατεπλάγη πράγματι ό-ταν είδε την όμορφη νέα, η ευγενική μορ-φή της όποιος έπαίρνε μεγαλύτερη αιγλή από την έξυπνάδα και την μόρφωσί της. που καθόλου δεν επεδίωκε να δείχνῃ. Την έκράτησε αρκετή ώρα κοντά της, κι’ όσο μιλούσε μαζί της, τόσο την έσυμπαθούσε. ‘Αλλά και τόσο πιδό πολύ δεβαιωνόταν γιά την έπιτυχία των μυστικών της σχεδίων.

Γιατί ποιά θάδρισκε ώραιότερη, σεμνό-τερη και περισσότερο μορφωμένη ο προγο-νός της Θεόφιλος, γιά να την άνεδάσῃ στον λαμπρό θρόνο του Βυζαντίου; ‘Η ποιά θα τον βοηθούσε έπιτυχέστερα στο δύσκολο έργο του, από την πολυμαθῃ και τόσο έξυπνη εκείνη κόρη;

‘Η Κασσιανή κολακεύθηκε απ’ τις έκ-φράσεις της συμπάθειας και της εκτίμη-σεως της βασίλισσας, την έδεδίωκε ότι θα της ήταν πάντοτε πιστή υπήκοος, κι’ έφυγε ζαλισμένη εξ αίτίας των διαφορμέ-νων λόγων της και της στιγμιαίας όπτα-σίας ενός παραμυθένιου μέλλοντος.

‘Η Εύφροσύνη εκάλεσε και πάλι κοντά της την Θεανώ, και της έδωσε οδηγίες. Συμφωνά μ’ αυτές, έπρεπε η Κασσιανή να καταβάλῃ κάθε προσπάθεια να φανῇ ώ-ραία, και να γοητεύσῃ τον Θεόφιλο, όταν θα του την παρουσιάζαν. Κι’ η μητέρα, που ώραματιζόταν μιά τέτοια άποκατά-στασι γιά την κόρη της, προσπάθησε να της μεταδώσῃ όλο της τόν ένθουσιασμό, γιά να κεοδίσῃ το θρόνο και την καρδιά του Θεόφιλου.

‘Αλλά μία μέρα η Κασσιανή, χωρίς να πῃ τίποτε σε κανέναν, βγήκε με την από-φασιν ν’ αναζητήσῃ και νάρθῃ τους δυο φίλους. Γιατί ποιάς θα την βοηθούσε ν’ άρνηθῇ νά κάνει εκείνο που επρόσταζε η βασίλισσα και ποιάς άλλος τρόπος ύ-πληχε να την αφήσουν στην ήσυχία της, παρὰ να παντρευτῇ κρυφά ένα βράδυ τον Δάκωνα;

Στόν στρατάνα, όπου πήγε να ζητήσῃ πληροφορίες, ο αξιωματικός στον όποιον άπετάθη, έκανε ό,τι μπορούσε να την ευ-χαριστήσῃ, αλλά δεν την διεφώτισε. Ρώ-

τησε όλα τα τμήματα κι’ όλες τις ύπηρε-σίες, αλλά παντού την έδεδίωσαν πως δεν υπήρχαν υπαξιωματικοί ή στρατιώτες μ’ αυτά τα χαρακτηριστικά κι’ αυτά τα όνείματα.

Αυτήθηκε η Κασσιανή γιά την άποτυχία αλλ’ όμως και δεν άπογοητεύθηκε. Μερικές ημέρες άργότερα, έπεσκέφθη κι’ άλλον κα-ταυλισμό, αλλ’ ούτε εκεί έμαθε τίποτε γιά τα πρόσωπα που την ένδιέφεραν.

Δεν έσταμάτησε μ’ όλ’ αυτά τις άνα-ζητήσεις της. Και μιά μέρα, ένας στρα-τιώτης επληροφόρησε τον αξιωματικό του, στον όποιον είχε καταφύγει η Κασσιανή, ότι είχε γνωρίσει δυο τέτοια πρόσωπα κα-τά την έκστρατεία της Φρυγίας, που υπῆ-ρετούσαν στο τρίτο σύνταγμα των έλας φρών τοξοτών. Χαρούμενη η νέα πήγε κι’ εκεί, όπου της είπαν ότι, δεκαπέντε ήμέ-ρες πριν, όλο το σύνταγμα είχε φύγει γιά την Περούσια, όπου εξεργάγη επανάστασις.

—Και ποτέ θα γυρίσῃ; ρώτησε.

—‘Όταν πιά δεν θα μπορούνε να πολε-μάνε οι τοξότες μας, έπειδη θα είνε πιά γέροιοι!, της άπάντησαν.

‘Εκείνη τη νύχτα η Κασσιανή δεν κοι-μήθηκε διόλου. Την επέρασε θρηνώντας την πρώτη αγάπη της, που επρόκειτο να μείνῃ γιά πάντα μιά άπλη άνάμνησις, θλιβερή ά-νάμνησις γιά μιά νέα που ήθελε να ζήσῃ πάντα μ’ αυτήν.

Δεν μπορούσε νάρθῃ πιά καμμιάν έλπί-δα πως θαδελπε τους ευγενικούς φίλους της. ‘Ο χωρισμός τους ήταν όριστικός κι’ αιδώνιος, κι’ αυτό υποδοθήθηκε τη θεραπεία της θαδείας της πληγής: Γιατί όσο κι’ αν αισθανόταν πιδό δυνατό τον πόνο, εκείνος που χάνει έντελως την ελπίδα, γιάτρεύε-ται, εν τούτοις, πιδό σύντομα. ‘Επειδή, μη περιμένοντας τίποτε, άφήνῃ τη θεραπεία στη λήθη. Και το άσφαλέστερο φάρμακο στις πληγές της καρδιάς είνε ο χρόνος.

★

‘Η Κασσιανή δεν επρόμαζε πλέον απ’ έ-κείνα τα σχέδια. ‘Ο φίλος της είχε εξα-φανισθῇ, κι’ η πληγωμένη καρδιά της ζη-τούσε τη λησμονιά.

‘Η άνάμνησις των δυο φίλων της έμενε πάντοτε. ‘Αλλά σαν κάτι περασμένο, χω-ρίς συνέχεια, και, τώρα, χωρίς να της προ-καλῇ θλίψιν: ‘Απεναντίας, άρχισε να θυμά-ται εκείνες τις στιγμές με ευχαρίστησι. Ν’ άνακουφίζεται και να ένισχυεται από το παρελθόν γιά ν’ άντιμετώπισῃ ένα μέλλον φεγγοδόλο και ένδοξο, σύμφωνα με τις ελ-πίδες της βασίλισσας και τα όνειροπολή-ματα της μητέρας της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ’.

ΑΓΝΑ ΚΡΙΝΑ ΣΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

Το σχέδιο της Εύφροσύνης, να διενερ-γήσῃ διαγωνισμό καλλονής —κι’ αυτό το είχαν κάνει οι πρόγονοι της κι’ άλλες φο-ρές —το είχαν επικροτήσῃ κι’ ο βασιλιάς κι’ ο Θεόφιλος, ο όποιος ζήτησε μία μέρα να την ιδῇ.

—Νά με στη διάθεσι της ευγενικής κα-λωνής σου, βασίλισσά μου και μητέρα μου!, της είπε. Είμαι κουρασμένος από τη ζωή κι’ άηδισμένος άκούη, κι’ έπιθυ-μώ ν’ άφοσιωθῶ στη σύζυγόν μου, που θα είνε άνταξία, χωρίς άλλο, ν’ άνέβῃ στο θρόνο, κι’ ίκανή επίσης να με κάνει ευτυχισμένον, αφού θα την διαλέξῃ εσύ.

Χαρούμενη η βασίλισσα, γιάτι κατάρ-θωσε να του έμπνευσῃ έμπιστοσύνη, του είπε πως είχε άναζητήσῃ μέσα στις οί-κογένειες των ευγενών τις καλύτερες και θελκτικότερες νέες, κι’ είχε εδειχθεί τρι-άντα κορίτσια, γιά την άρετή, τη μόρφω-σιν και την όμορφιά των όποιων έγγυόταν η ίδια.

—Αυτά τα λουλούδια —του επρόσθεσε —δρoσερά όλα, αυτή την ζωντανή άνθο-δέσμη, θα την προσκαλέσω στ’ άνάκτορα μιά μέρα που θα όρίσωμε οι δυο μās, μα-ζί με τον αυθέντη και βασιλέα μās. Κι’

ισού τότε, με κάθε επισημότητα, και παρ' ρωσικά όλων των άρχοντων και των αυλικών, θα διαλέγεις απ' τις ώραιες αυτές εκείνη που ή φωτισμένη σου κρίσις θα κρίνει ως κορωνίδα των άλλων.

Ο Θεόφιλος ήταν ένθουσιασμένος με το σχέδιό της. Ποτέ άλλοτε, στον όργισμό του βίο, δεν παρουσιάστηκε ή ευκαιρία να διαλέξει μεταξύ τριάντα ωραίων γυναικών. Κι' αυτή ή επίδειξις της όμορφιάς και της χάριτος, αυτή ή παράταξις μπροστά του των πιο θελκτικών κοριτσιών του βασιλείου του, κοριτσιών που θα διεκδικούσαν την προτίμησή του, θα τον ευχαριστούσε ως άνθρωπο, αλλά και θα τον ικανοποιούσε ως σύζυγο, αφού θα μπορούσε να διαλέξη την καλύτερη μεταξύ των καλλονών και την ωραιότερη μεταξύ των ωραίων.

—Η αιωνία εύγνωμοσύνη μου προς την σοφή βασίλισσα και λατρευτή μου μητέρα — απήντησε ένθουσιασμένος — θα συνοδεύη την αγάπη μου γι' αυτήν, κι' ή συγκίνησις που με πνίγει είνε ή ελαχίστη ένδειξις των αισθημάτων, από τα όποια κατέχομαι. Στη στοργή της βασίλισσας μου έμπιστεύομαι την εύτυχία μου.

Όταν ή Εύφροσύνη πήγε και τ' άφηγήθηκε χαρούμενη στον Μιχαήλ, εκείνος της είπε:

—Κάποιος 'έφήμερος έρωτας, απ' αυτούς που τόσο συχνά τον άπασχολού, έδωθήσε τις προσπάθειές μας και ικανοποίησε τις επιθυμίες μας. Λοιπόν, άς έπω φληθούμε της περιστάσεως κι' άς μην άργούμε...

—Πότε θα γίνη ή έκλογή; —Όταν θα τ' έτοιμάσης όλα, βασίλισσα. Και θέλω να γίνη όπως τ' άσχεδιασες, με κάθε επισημότητα δηλαδή. Κανείς δεν θα παραπνευθί έτσι. Γιατί ό γιός μας θα διαλέξη και θα προτιμήση εκείνη που θα κρίνει όμορφότερη. Γιατί όσον άφορα τα ψυχικά χάρισματά, θα τάχουν όλες το ίδιο.

Πράγματι, ή Εύφροσύνη τ' έκανόνισε όλα ταχύτατα. Έζήτησε απ' τις τριάντα ύποψήφιες, που είχε προκρίνει μεταξύ όλων των ευγενών, να την έπισκεφθούν ίδιαίτερος, σε ώρες που ώριζε στην κάθε μία, κι' έζήτησε σ' όλες τ' ή ζητούν άπ' αυτές και τί έπρεπε να περιμένουν από το Θεόφιλο.

Ο θάνατος του Μιχαήλ άνέβαλε γιά λίγο μόνο την έκλογή. Άλλ' έδωσε όμως στις ύποψήφιες τον καιρό να έτοιμάσουν τις τουαλέτες και τα κοσμήματά τους και να συνηθίσουν στην ιδέα του διαγωνίσματος, γιά να μη χάσουν το θάρρος τους στην κρίσιμη στιγμή, έπειδή κι' αυτό θα δοθούσε γιά μίαν έννοική άπόφασι του Θεόφιλου.

Και ή ήμέρα της μεγάλης γιορτής έφθασε τέλος. Οι ώραιες παρθένες της βασιλίδος των πόλεων, που από τόσον καιρό βρίσκονταν σε άγώνια και πελαγοδρομούσαν σε έλπίδες κι' έκθαμβωτικά όνειρα, άρχισαν να καταφθάνουν σ' άνάκτορα, με συνοδεία των συγγενών τους. Και σε μιά στιγμή, ή μεγάλη αίθουσα των τελετών, έγέμισε από ό,τι ένδοξο κι' εύγενικό είχε να έπιδείξη ή αυτοκρατορία.

Δαφνοστεφείς στρατηγοί που συνώδευσαν πανέμορφες κόρες, ναύαρχοι, ήγεμόνες και σοφοί διδάσκαλοι, όλοι οι έκλεκτοί είχαν συγκεντρωθί σ' άνάκτορα κι' έπαιρναν θέσι σ' εκείνη την αίθουσα, ενώ οι ώραιες ύποψήφιες ώδηγούντο σ' άδιάκριτα διαμερίσματα όπου ύπήρχε κάθε τι χρήσιμο γι' αυτές άν ήθελαν να συμπληρώσουν τον στολισμό τους, να διορθώσουν ή να φρεσκάρουν το χτένισμά τους. Κι' όταν ή έπίσημη στιγμή έφθασε, έλδοποίθησαν να περάσουν στη χρυσή αίθουσα, όπου έπρόκειτο να γίνη ή έκλογή της μελλούσης αυτοκρατειρας.

Τριάντα παρθένες, έξαιτίας όμορφιάς όλης, πλημμυρίσαν εκείνη την αίθουσα. Έξυθθηκαν εκεί μέσα άρώματα, άστραψαν στολίδια κι' άντήχησαν γλυκιές φωνές που έτρεμαν από συγκίνηση, ενώ ώραια μάτια παρατηρούσαν με τρόπο την συγκέντρωσι της καλλονής, και καρδιές άνασκιρτούσαν καταπτοημένες στο θείο όραμα ενός όνειρου άπίστευτου.

Απ' τα τριάντα κρίνα που είχαν συγκεντρωθί εκεί, ποιά ήταν το πιο όμορφο, απ' όλα εκείνα τα όμορφα;

Κι' έβλεπε κανείς μαργαριτάρια να λάμπουν πίσω από κερασένια χείλη, λαίμους κύκλων και μάτια που διαπερνούσαν ψυχές, έβλεπε υπερτέλεια σώματα. Ό,τι θαυμάσιο μπόρεσε να δημιουργήση ή φύσις, έβλεπε εκεί, έβλεπε εκεί ή όμορφιά ή δύναμις. Και τα τριάντα ζωντανά αυτά άριστουργήματα, που τόφερε εκεί ή ίδια έλπίδα και το ίδιο όνειρο, ένα έκθαμβωτικό σύμπλεγμα και γοητεία αισθήσεων, τοποθετήθηκαν υπό την όδηγίαν θεραπεινίδων, κατά τρόπον που ή Εύφροσύνη είχε κανονίσει από πρίν.

Μπήκε πρώτη κι' έπιθεώρησε την παράταξι της παραμυθένιας αυτής όμορφιάς ή βασίλισσα. Κατεπλάγη τότε, έθαύμασε κι' έθαυμάβη άντικρύζοντας τόσα ώραια, τόσα όμορφα κορίτσια, που, ώπλισμένα με άκατανίκητα έφθια, έπρόκειτο να διεκδικήσουν μ' αυτά την άπόκριση ενός στέμματος. Άλλά και δεν άνησύχησε.

—Μέσα σ' όλες τις ώραιες, έσκέφθηκε, ύπέρτερη κι' απ' αυτήν άκόμη τή θεία Θεοδώρα, είνε ή Κασσιανή. Πώς θα μπόρεση ν' άντισταθί στη σαγήνη της ό Θεόφιλος και να της άρνηθί το στέμμα που της άνήκει;

Όταν έγύρισε στην αίθουσα του θρόνου δρήςε τον Θεόφιλο, στον όποιον έδινε τις νοθεύσεις του ό Πατριάρχης.

—Με δδηγόν τις σοφές συμβουλές σου, Μακαριώτατε, άπαντούσε εκείνος, θα προχωρήσω άνάμεσα στις ώραιες που συνεκέντρωσε έδώ ή καλωσύνη της αγαπητής μου μητέρας. Και θ' άναζητήσω μεταξύ αυτών των σοφών και ώραίων, τη σοφώτερη και ώραιότερη. Είθε ό Θεός να με καθοδήγησθ στο σημαντικό αυτό έργο μου.

Η Εύφροσύνη έδωσε τότε το σύνθημα κι' έπροχώρησε πρώτη.

Δίπλα της στεκόταν ό Πατριάρχης. Πίσω έρχόταν ό Θεόφιλος, έχοντας πλάι του τον ύπασπιστή του.

Μέσα στη μεγάλη αίθουσα όπου θα γινόταν ή έκλογή, είχαν μπη όλα όλοι οι προσκεκλημένοι κι' είχαν παραταχθί προς την άριστερή πλευρά και στο βάθος. Δεξιά στεκόταν οι παρθένες που έπρόκειτο να διεκδικήσουν με την όμορφιά τους το στέμμα.

Όλοι όσοι βρίσκονταν εκεί, άξιωματικοί του στρατού και του στόλου με τις χρυσόποικιλτες άμφιέσεις τους, οι σεβαστές δέσποινες κι' οι άνδρωποι που διακρίνονταν σ' άγράμματα και σ' τις τέχνες, παρατηρούσαν έκθαμβοι την άνδοδεση εκείνη των ώραίων κοριτσιών που, συγκινημένα όλα, έπερίμεναν τη μεγάλη στιγμή κατά την όποιαν έπρόκειτο να κριθί το μέλλον τους. Ήσαν όμορφες όλες. Άλλά μέσα απ'

τις θελκτικές νέες, τις άλλες μελαχροινές κι' άλλες ξανθές, μέσα σ' εκείνα τα καλλιτεχνήματα, που φιλοτέχνησε ή σμίλη ύπερκόσμιου καλλιτέχνη, ξεχώριζαν δύο: Η ξανθή Θεοδώρα, άδελφή του στρατηγού Βάρδα και ή μελαχροινή Κασσιανή, ή σοφή πατρικία.

Υψηλόμενες, λεπτοκαμωμένες, με στήθη που έπρόβαλλαν σ' εύγενικές γραμμές, ζευκόσαρκε ή μιά και σχεδόν μελαψή ή άλλη, με μάτια που άστραφταν και κατακόκκινα χείλη, τέλειες στο σύνολον, όπως και σε κάθε τους λεπτομέρεια οι δύο κόρες, είχαν κριθί από τους μεγιστάνες, ότι συγκεντρώνανε τις περισσότερες πιθανότητες.

—Η Κασσιανή είνε σαγηνευτική!, έλεγαν μερικοί.

—Η Θεοδώρα ύπέροχη!, ύπεστήριζαν οι άλλοι.

Κι' άποθαυμάζανε και τις δύο, που κατά σύμπτωση, έστέκονταν ή μιά δίπλα στην άλλη, σαν γιά να μπόρεση ό Θεόφιλος να τις παραβάλει εύκολότερα προκειμένου να διαλέξη μεταξύ αυτών την ωραιότερη.

Σε μιά στιγμή, ή πόρτα του βάθους άνοιξε. Μέσα στη βαθειά σιωπή που έτεκράτησε, ό κήρυκας άνήγγειλε την άφιξη της βασιλίσσης και του διαδόχου της. Και με τ' αμιά στιγμή, ενώ όλοι έκλιναν το κορμί τους σε μιά βαθειά υπόκλιση, μπήκαν ή Εύφροσύνη με τον πατριάρχη πρώτοι, κι' εύθύς άμέσως ό Θεόφιλος με τον ύπασπιστή του.

Η βασίλισσα έχαιρέτησε μ' ένα χαμόγελο τους έπισήμους κι' έπροχώρησε προς τις νεάνιδες.

Ο διάδοχος άνταπέδωκε τον χαιρετισμό και στάθηκε στο μέσον της σάλλας. Ο Άκίλλας ήταν δίπλα του.

Οι ύποψήφιες βασιλίσσες, στην προσέγγισι της Εύφροσύνης εκύρτωσαν τα σώματά τους κλίνοντας το γόνυ. Έπειτα άνασηκώθηκαν και την έκύτταξαν κατάματα. Άλλ' όταν ή Κασσιανή έσήκωσε τα θλέμματα, έννοιωσε ν' άνοίγεται κάτω απ' τα πόδια της άβυσσος!

Μπροστά της στεκόταν ό Δάκων και δίπλα ό φίλος του Πετράς. Ο βασιλόπαις Θεόφιλος κι' ό ύπασπιστής του Άκίλλας. Η Εύφροσύνη προσφώνούσε τις ώραιες κόρες, άλλ' ή Κασσιανή δεν άκούγε τίποτε.

Νομίζοντας ότι εκείνο που έβλεπε, ήταν πλάσμα της φαντασίας της, έκλεισε γιά μιά στιγμή τα μάτια. Άλλ' όταν τ' άνοιξε πάλι και είδε ξανά μπροστά της τους δύο νέους με τις άστραφτερές άπ' το χρυσάφι στολές τους, σαν ύπνωτισμένη ψιθύρισε:

—Ο Δάκων! Ο Πετράς! ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ο διευθυντής μιάς εταιρίας κατασκευής κινηματογραφικών ταινιών ζητεί μίαν ιδεώδη ήθοποιό που θα καταπλήξθ το παγκόσμιο κοινόν και θα έπισκιάσθ τη δόξα της περιφημότερης νενέττας. Τα προσόντα όμως που ζητεί είνε τέτοια, ώστε φαίνεται έντελώς άδύνατο να βρη μιά τέτοια πρωταγωνίστρια. Άκούστε τί ζητάει και κρίνατε μόνοι σας:

Πρόσωπο Άφροδίτης, δύναμι λιονταριού, σώμα Άρτέμιδος, φωνή άηδονιού, χαρακτήρα άγγέλου, χάρη ζαρκαδιού ή κύκνου, εύκινησία άντιλόπης, άνοχη έλέφαντος και ύπομονη...γαϊδάρου. Πρέπει άκόμη να έχη εύγλωττία ρήτορος, εύσυνειδησία αγίου, φαντασία άπερίοριστη και καρδιά που να μην έπηρεάζεται απ' τον έρωτα. Άλλά καμμία γυναίκα δεν είνε δυνατόν να συγκεντρώνη τόσα και τέτοια προσόντα και μάλιστα το τελευταίο.

Μιά φρικιαστική τραγωδία έγινε πρό ήμερών στο Τρεβίσο της Ιταλίας. Έπρόκειτο να τελεσθούν οι γάμοι κάποιας Λουκίας Περέτι, όταν έξαφνα οι καλεσμένοι άκουσαν σπαρακτικές κραυγές να έρχονται από το διπλανό δωμάτιο όπου ήταν συγκεντρωμένοι. Έσπευσαν άμέσως μέσα και είδαν τη νύφη να κυλιέται στο πάτωμα με φρικτούς πόνους. Είχε πάρει δηλητήριο και προτού ξεψυχήσει έπρόφθασε να πη ότι αυτοκτόνησε έπειδή ή άδελφή της της είχε κλέψει τον άρραβωνιαστικό.

Πραγματικά, ό γαμπρός τ' είχε φτιάξει με την μικρότερη άδελφή της και κλέφτικα μαζί την τελευταία στιγμή, όταν έπρόκειτο να γίνη ό γάμος. Οι γονείς από τον πόνο τους και την ντροπή πρελλάβηκαν. Και το ζευγάρι που κλέφτηκε, όταν πληροφορήθηκε τα άποτελέσματα, ηύτοκτόνησε.

ΑΚΟΥ ΠΡΑΜΑΤΑ ...

Άπόψε στο γραφείο μου τον πήρα λίγο κλέφτικα κι' άμέσως σ' ώνειρεύτηκα. Και τόσο συγκινήθηκα που μόλις σε θυμήθηκα πετάχτηκα, τινάχτηκα και δεν ξανακοιμήθηκα.

Και με τις άναμνήσεις μου τις τόσες έμπεδευτήκα, και σκέφτηκα... και σκέφτηκα, τους όρκους μας, τα χάρδια μας, τις άρες μας, τα βράδια μας, το δρόμο σου, το σπίτι σου, τα μάτια σου, τα φρύδια σου, το στόμα σου, τη υ ψη σου...

Δεν ξέρω αν έδάκρυσα πολύ όμως λυπήθηκα, όχι που σε θυμήθηκα, μά κι' ούτε που σε σκέφτηκα, αλλά που σ' ώνειρεύτηκα την ώρα λίγο πούγεια και τον έφημο κλέφτικα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ και το χαμόγελο

νής, «ντόμπρος», χωρίς πάθη και μίσση.

Τό αντίθετο συμβαίνει μ' εκείνον που γελάει με δυσκολία και που το γέλιο του είνε συγκρατημένο και άτονο. Είνε ένας άνθρωπος άτολμος και ύπουλος. Συχνότερα και τα δύο μαζί. Δεν έκδηλώνεται ποτέ και προτιμά να μένη κλεισμένος στον έαυτό του. Είνε ό αίνιγματικός και άνεξιχνιάστος τύπος.

Ο άνθρωπος που γελάει μ' ένα γέλιο σφυριχτό, σαν να θγαίνη από το λάρυγγα, είνε επικίνδυνος. Όλες οι κακιές βρίσκονται μέσα στην ψυχή του. Φοβερά πάθη και θανάσιμα μίσση φαλνάζουν εκεί. Είνε ό τύπος του μοχθηρού και του έκδικητικού ανθρώπου.

Υπάρχουν άκόμη οι άνθρωποι, που το γέλιο σδύνει στα χείλη τους μόλις έμφανισθί. Είνε οι μελαγχολικοί και θλιβεροί τύποι, που είνε άνικανοί γιά όποιαδήποτε δράσι και που ζουν μεμψιμοιρούντες διαρκώς. Είνε όχι λιγώτερο επικίνδυνοι από τους πρώτους, γιάτί ή μελαγχολία των είνε μεταδοτική σαν άρρώστεια. Με μόνη την έμφάνισή τους, παραλύουν κάθε ένέργεια, κάθε δραστηριότητα και φαίνονται σαν καυστερημένοι άπόγονοι του Άμλετ, που

φιθυρίζουν διαρκώς στα χείλη τους την αίονια άπορία: «Να ζή κανείς ή να μη ζή;» Οι άνθρωποι αυτοί δεν είνε ικανοί ούτε γιά να ζουν, ούτε να μη ζουν.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Να μερικά άκόμη χαρακτηριστικά του γέλιου.

Ο άνθρωπος που άνοίγει τα χείλη του γελώντας, έτσι που να φαίνονται τα ούλα των δοντιών του, είνε άφελής ή διανοητικός καθυστερημένος.

Εκείνος που γελάει με κλειστά τα χείλη, είνε κρυφίνους και καχύποπτος.

Τό γέλιο που δημιουργεί στο πρόσωπο μιά ρυτίδα που φθάνει ως τ' αυτιά, φανε-

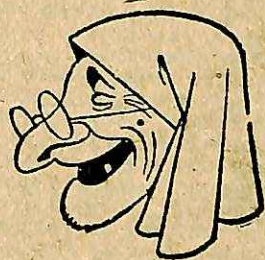
ρώνει άνθρωπον καλόκαρδο και πολύ περίεργο.

Δυό μικρές βούλες, πλάι στα χείλη, την ώρα του γέλιου, φανερώνουν άνθρωπο ζήλοτυπο και μνησ'κακο.

ΕΝΑ ΑΙΝΙΓΜΑ: ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Άλλ' αν το γέλιο μπόρ ή να ύπαχθί σε διάφορες κατηγορίες, το χαμόγελο δεν ύπάγεται σε καμμία.

Τό χαμόγελο είνε το αίνιγμα, το μυστήριο της φυσιογνωμίας. Οι μεγάλοι καλλιτέχνες μπόρεσαν να το άποδώσουν. Κανένας δεν μπόρεσε να το έρμηνεύσθ. Παράδειγμα το χαμόγελο της Τζοκόντας. Είνε το ίδιο άνεξιχνιάστο, όσο και ή έκφρασις της Σφιγγός. Τί έκφράζει; Την άμφι-

βολία, την ικανοποίησι, την ειρωνεία, το σαρκασμό, την έπιθυμία του γέλιου ή τη διάθεσι προς το κλάμα, την άποστροφή, τη συμπάθεια, την αγάπη, την περιφρόνησι... Ίσως όλα μαζί και ίσως κανένα από όλα αυτά...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Είνε δυνατόν να φαντασθίτε μιά γυναίκα χωρίς χαμόγελο; Έάν ύπαρχη, θα είνε ένα δν ψυχρό, άποκρουστικό και τις πιο

πολλές φορές δεν θα έχη καρδιά.

Μιά γυναίκα μπορεί να πη ένα χαριτωμένο «όχι!», άρκει να το συνοδεύσθ με ένα χαμόγελο. Τό χαμόγελο αυτό είσχαρει σαν δάσκαμο μέσα στην ψυχή μαζί με το βέλος της άρνησεως της. Η άρνησις της παραμένει πάντα άρνησις. Άλλ' όταν λέγεται μ' αυτό τον τρόπο, θα μπόρουμε κανείς προβμα να προτεινί το στήθος του, γιά να δεχθί άλλη μιά φορά το πλήγμα της.

Κάνετε μίαν έρωτική έκμυστήρευσι σε μιά γυναίκα. Τό χαμόγελο με το όποιον θα σάς άπαντήσθ, θα σάς πληροφορήσθ περισσότερο και καλύτερα από όλα τα λόγια της.

ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ : ΔΥΟ ΑΝΤΙΖΗΛΟΙ

Ένας Άμερικανός ψυχολόγος είπε ότι το πραγματικό χαμόγελο είνε εκείνο που... θγαίνει από τα μάτια.

Μπορεί αυτό να είνε μιά ύπερβολή. Τό βέβαιο όμως είνε ότι το γνήσιο χαμόγελο άνατανάλλεται μέσα στις κόρες των ματιών, όπως ένα πρόσωπο έπάνω στα ήρεμα νερά μιάς λίμνης.

Ο ίδιος ψυχολόγος λέει πως είνε πλάην να νομίζαμε πως χαμογελάει κανείς μόνο με τα χείλη. Τό πραγματικό χαμόγελο είνε εκείνο που απλώνεται έπάνω σ' όλο το πρόσωπο, που άρχίζει από τις πτυχές του μετώπου και καταλήγει ως το πηγούνι.

Γιατί το χαμόγελο δεν είνε μιά κίνησις. Είνε ένα φως που θγαίνει μέσα από την ψυχή και που πλημμυρίζει, ξαφνικά, όλόκληρη τη φυσιογνωμία. Είνε ένα θείο δώρο, που δίνει στη ζωή όλη την αξία και τη χαρά της.

Μ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Αυτές τις ημέρες πολλά ευρύχωρα παρκαρισμένα πατώματα θα γίνουν τα πεδία ηρώων μαχών.

Κάθε σάλα χορού, θα αποτελέσει και έναν «ζωτικό χώρο», όπου θα θελήσουν να απλωθούν οι αδικημένοι νέοι η νεάζοντες και να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους στον έρωτα. Λεγεώνες ολόκληρες θα σχηματισθούν στο αψε-σβύσε, όρδεις βαρδάρων πολεμιστών, που θα ριχτούν στον αγώνα, όχι για τη δόξα, μα για το λάφυρο.

Η σύγχρονη τεχνική των πολέμων αυτού του είδους είναι πλουσία σε επινοήσεις πανοπλιών. Από μπροστά μας θα παραλάσουν οι πιο φανταχτερές εξαρτήσεις, φράκα και σμόκιν, άψογα, περιβάλλοντα συνήθως με την επιδερμική τους σοβαρότητα την πιο μεγάλη ματαιοδοξία. Στολές εξωτικές, μακρινών χωρών και εποχών, που διηγούνται ιστορίες, κατορθώματα άπίθανα, άγνωστα πρόσωπα που φέρουν το περιβλήμα ηρώων, μεγάλων ανδρών, σοφών, καλλιτεχνών...

Όλα αυτά τα έτερόκλητα στοιχεία αναδύονται σαν τα κύματα φουσκωμένης θάλασσας. Περιμένουν το σύνθημα της έξορμησης που δεν άργει να δοθεί. Από το βάθος ξεκινούντα έξαφνα οι ήχοι της μοντέρνας μουσικής, και οι άνδρες μας έρμουν ακάθεκτοι για την εξασφάλιση ντάμας. Οι θέσεις έχουν από πρώτα άνοιχεν, και η επίσημη, κι' έτσι το αποτέλεσμα είναι συνήθως πάντοτε ευμένες.

Παραξένος πόλεμος, αλήθεια, όπου οι έχθροι αδελφωμένοι στροβιλίζονται ή λικνίζονται παθητικά. Στο άδυτο της φυσιογνωμίας είναι διάχυτη η αυτοπεποίθηση. Προσέξτε αυτόν εκεί τον ατσάκιστο φροκφόρο! Κρατεί τη ντάμα του έλαφρα και χορεύει, προσέχοντας να μην την ενοχλήσει. Το βλέμμα του πλανάται παντού και μόνον εκείνη δεν κυττάζει. Είναι ωραίος κι' έχοντας πεποίθησι στη δύναμη της γοητείας του, δοκιμάζει την αυτοχή της με την δόνη αδιαφορία. Μοντέρνος στην τακτική. Ρίχνει δοκιμαστικές βολές. Έκείνη αφήνεται να την παρασύρει γοητευμένη.

Νά, κι' ένα άλλο ζευγάρι αξιο λόγου: Μιά μαρκησία κι' ένας χαλφής. Έντονη αντίθεση. Η ραφινάρισμένη λεπτότης της δύσεως με το υποβλητικό μυστήριο της αταλίας. Η αντίθεση ακριβώς επέτυχε την προσέγγισή τους. Στη μαρκησία δημιουργείται η ψευδαίσθηση πως ζή σε άλλους κόσμους, στην άνωιρημένη Ανατολή. Φορούν μάσκες και δεν βλέπουμε πρόσωπα. Μόνον μάτια, μάτια που έρευνούν σαν προβολείς ζητώντας στόχο.

Ατέλειωτα διαδίδουν. Από μπροστά μας και άλλοι αμέτρητοι. Η έντασις της μάχης μεγαλώνει για να κορυφωθεί τις μικρές νυκτερινές ώρες. Βλέπετε, αυτόν τον κόσμο των αντιθέσεων ν' αλλάζει και νομίζετε πως παρακολουθείτε μεσαιωνικά στρατεύματα εισερχόμενα σε πόλι που επικυριεύουν έπειτα από μακρόχρονη πολιορκία. Σιγά - σιγά, ο θόρυβος ελαττώνεται, οι φωνές αδυνατίζουν. Ο έχθρος αρχίζει να υποχωρεί. Η κούρσις έπρόφθασε τους ηρωικούς αγωνιστές μας σε στιγμή που έκασθη κάθε αντίστασις. Οι στρατιές έ αποσυρθηκαν εντός ολίγου και από όλη την κοσμοχαλασιά δεν θα μείνουν παρά τα συντρίμματα των πυρομαχικών που καταλάσσει άφειδώς η ανθρώπινη άνοησις, σε τούτο το παράξενο πεδίο της μάχης. Μιά θάλασσα από σπασμένα κέρνα αυγά, σερπαντίνες, κοτιγιόν κλπ.

Οι ήρωες της βραδυάς αποσύρονται πάντοτε σχεδόν τροπαιοχού. Φέρνουν μαζί τους τα λάφυρα της μάχης. Είναι οι αχμάλωτες γυναίκες καρδιές... Οι καρδιές των άφελων γυναικών, που σπαρτάρισαν, ζώντας την ψευδαίσθησι ενός όνειρου.

ΕΥΑ

ΤΖΟΥΑΝ ΜΠΕΝΝΕΤ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ

«Έγεννηθηκα στο Παλίσαιντς της Νέας Υόρκης την 27ην Φεβρουαρίου του 1910. Είμαι κόρη του Ρίτσαρντ Μπέννερ και της Αδριανής Μώρισσον. Ο παππούς μου, ο Λούις Μώρισσον και η γιαγιά μου, κατηγόνητο από μία παλαιά Σκωτσέζικη οικογένεια περιφημών ηθοποιών της παντομίμας. Βλέπετε λοιπόν ότι μέσα στις φλέβες μου έχω το πιο άγνο καλλιτεχνικό αίμα...»

«Οι αδελφές μου είναι δύο άνωιρητες γυναικες, οι οποίες με κολακεύουν διαρκώς και διαδίδουν ότι είμαι «ή πιο όμορφη, ή πιο έξυπνη και ή πιο χαριτωμένη απ' όλες τις δέντέτες του Χόλλυγουντ».

«Η Κωνστανς προτού γίνη διάσημος κινηματογραφικός άστηρ ήταν μία μεγάλη πρωταγωνίστρια του σοβαρού θεάτρου - όσο για την Βαρβάρα είναι ή μεγαλύτερη χορεύτρια της Αμερικής! Τα πιο άριστοκρατικά καμπαρέ της Νέας Υόρκης μαλώνουν διαρκώς παιδ θα την πρωτοπαρ, και έχουν δικήν, γιατί το σώμα της Βαρβάρας είναι τόσο αρμονικό και τόσο άφθαστος ο χορός της, ώστε νομίζει κανείς ότι είναι ή εναρμόνισις της Γερφίχορς. Βρήκα καθώς βλέπετε τον τρόπο να εκδιχηθώ, αλλά φθάνουν τα παινέματα, γιατί δεν πρόκειται να γράφω την βιογραφία τους αλλά την δική μου.

«Ο πατέρας μου, ο Ρίτσαρντ Μπέννερ είναι ο πασίγνωστος ηθοποιός του Μπροντγουάι. Μεγάλωσα λοιπόν καθώς μαυτεύετε στην Νέα Υόρκη και μέσα σ' ένα όνειρδες καλλιτεχνικό περιβάλλον. Οι αδελφές μου και εγώ (ας σημειώσω εδώ ότι εγώ είμαι ή πιο μικρή), ελατρεύαμε από μικρές το θέατρο και δεν είχαμε παρά ένα μόνο όνειρο, να γίνουμε και μες μία μέρα μεγάλες καλλιτέχνιδες. Η πρώτη μάστα που έδειξε ότι θα γινόταν ένα «καλλιτεχνικό φαινόμενο» όπως λεγει ή Βαρβάρα, ήμουν εγώ. Σε ηλικίαν οκτώ ετών είχα δικό μου θέατρο και ανέβαζα κλασσικά έργα, ίδου δε πως συνέδησαν τα πολυκροτα ούτα γεγονότα. Σκαλίζοντας μία μέρα στην βιβλιοθήκη του πατέρα μου βρήκα ένα θεατρικό έργο, το οποίο μου έκανε μεγάλη εντύπωσι παρ' όλον ότι το έδιδασσα συλλαβιστά (ήμουν οκτώ ετών, μη το ξεχνάτε). Ίσως να γνωρίζετε το έργο αυτό, ήταν «Η δειλή Άγνη» και το ποντίκι».

«Αναμέτρησα τις δυνάμεις μου και το ίδιο απόγευμα έκλεσα την Βαρβάρα και την Κωνστανς και τους έ-

προτεινα να τις προλάβω στον θέατρο μου, με μισθό 5 δολларια κάθε παραστασι. Η Βαρβάρα εθεώρησε το μισθό υπερβολικό, ενώ ή Κωνστανς θεωρούσε ως προσβολή ένα τόσο μικρό μισθό. Εγώ τότε έκοψα ένα δολларιο από την μία και το έδωσα στην άλλη. Έτσι ικανοποιήθηκαν και οι δύο τους και άρχισα αμέσως τις δοκιμές μας. Έγώ φυσικά ανέλαβα την σκηνοθεσία και επί πλέον έπαιξα και το «Ποντίκι» στο έργο. Όταν έπειτα από μίαν εβδομάδα είδα ότι όλοι είχαν βρει τον ρόλο τους, έκανα μία γενική δοκιμή και το ίδιο θράδυ άρχισα να κάνω την ρεκλάμα της παραστάσεως.

«Το απόγευμα της επομένης το μεγάλο σαλόνι μας ήταν άσφυκτικά γεμάτο από τους φίλους του πατέρα, τις φίλες της μητέρας και όπως ήταν έπόμενο από τις δικές μας φίλες. Όλοι οι θεαταί επλήρωσαν ανεξαιρέτως από ένα δολларιο, πράγμα που έκανε το ταμείο μας να ξεχειλίση από εισπράξεις... «Η δειλή Άγνη» και το Ποντίκι» ήταν ο πρώτος μας καλλιτεχνικός θρίαμβος!

«Σε ηλικία 13 ετών έφυγα με την μητέρα μου για το Παρίσι για να αποτελειώσω τις σπουδές μου. Το μόνο πράγμα που μου έκανε εντύπωσι στο Παρίσι ήταν οι Βερσαλλίες! Γι' αυτό, έπειτα γρήγορα την μητέρα μου να εγκατασταθούμε στο Λονδίνο.

«Α, το Λονδίνο μάστα! Ο κόσμος εκεί με έκανε να θυμάμαι την αγαπημένη μου Νέα Υόρκη. Ήμουν 16 ετών όταν συνέβη ένα άπρόοπτο γεγονός. Ένας νεαρός πολυεκατομμυριούχος, ο Τσάρλυ Πλάντ άπηγάγε την άδελφή μου Κωνστανς, την έφερε μαζί του στο Παρίσι και εγκατεστάθηκε μαζί της σ' ένα κομψό μεγάλο κήσ οδού Βεμπέρ στο Παρίσι. Η είδησις αυτή με έκανε να πεσω από τα σύννεφα! Ότε ή Κωνστανς είχε παντρευθί έναν εκατομμυριούχο και διεσκέδαζε στην Μονμάρτη, ενώ εγώ έξακολουθούσα να φράζω την μουλούζα της μαθητρίας της Σχολής των Καλών Τεχνών. Τι να γίνη όμως; Όλα τα κορίτσια δεν μπορούν να έχουν την τύχη της Κωνστανς, γι' αυτό άρχισα να αγαπώ περισσότερο τον Τζών, έναν Αμερικανό φοιτητή της Όξφορδς, τον οποίον είχα γνωρίσει τυχαίως σε μίαν έκδρομή στις όχθες του Ταμέσως. Ο Τζών δεν μου μιλούσε ποτέ για τον εαυτό του, ήταν ένα παρμένο παιδί. Μιά μέρα τέλος με έπληρσισε και στο πρόσωπό του φαινόταν ότι είχε πάρει μία μεγάλη άποφασι. Πράγματι δε με ρώτησε:

—Μις Τζούαν, θέλετε να παντρευτούμε;

—Γιές Τζών... του άπνηντσα και έζήτησα να μάθω από πού κρατούσε ή σκούφια του.

—Είμαι γιός του Μάρτιν Φόξ, από την Ουάσιγκτον.

—Του πολυεκατομμυριούχου Φόξ; —Γιές Τζούαν... έκανε εκείνος.

«Διάβολε! αυτό θα πη να σπάσης τα μούτρα σου επάνω στην τύχη. Η Κωνστανς μπορούσε να καμαρώνη όσο ήθελε τον Τσάρλυ Πλάντ! Τόν γιού του Φόξ που είχε περισσότερα εκατομμύρια τον είχε κατακτήσει μόνον ή Τζούαν!...

«Οι γάμοι μας έγιναν τον Φεβρουάριο του 1928 στο Λονδίνο, απ' όπου φύγαμε αμέσως και γυρίσαμε στην Αμερική.

«Με τον Τζών Φόξ έζησαμε μαζί ένα χρόνο. Δεν μπορούσαμε να συμφωνήσουμε σε τίποτε. Δεύτερος σύζυγός μου ήταν ο Τζέν Μάρκεϊ, ο γνωστός Αμερικανός διηγηματογράφος, τον οποίον παντρεύθηκα την 16ην Μαρτίου του 1932. Και τρίτος ο σκηνοθέτης Γουάλτερ Βάγκνερ μαζί με τον οποίον έγύρισα το έγχρωμο φίλμ «Γιά σάς κυρία μου».

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡΣ

ΝΥΧΤΑ ΕΠΕΤΕΙΟΥ

«Ένα δραματικό άριστούργημα υπό ΕΤΙΕΝ ΑΝΤΕΡΙΕ»

«Ο μόνος άνθρωπος που δρισκόταν εκείνη την ώρα στους δρόμους σταμάτησε μία στιγμή μόλις βρέθηκε στην μικρή πλατεία. Είχε περπατήσει πολύ και δρισκόταν τώρα σ' ένα άγνωστο μέρος, σε μία μακρινή άσφαλώς συνοικία μακριά απ' το Παρίσι.

Το καμπαριό ενός μοναστηριού έσήμαινε πένθημα. —Οι καλόγηροι θα σηκώνωνται για την πρωινή προσευχή τους. Σε λίγο θα ημερώνουν...

Και μηχανικά, έβγαλε το ρολόι του, αλλά ξεχασσε να δη την ώρα. Τι θακανε τώρα; Πού θα πήγαινε; Έρρίγησε από το κρύο και την άπογνωση. Από μία ώρα, μία φιλή βροχή έπεφτε, μία βροχή παγωμένη, διαπεραστική.

Ο άνθρωπος εξακολούθησε ίσια το δρόμο του. Έσκόνταφε όμως, γιατί είχε περπατήσει όλη την νύχτα και τα πόδια του δεν βαστούσαν πια από την κόπωση. Από μακριά μόλις διέκρινε το φώς ενός πανδοχείου. Μηκέ μέσα, χωρίς να ξέρη γιατί. Ο ξενοδόχος έκύταζε με περιέργεια αυτό τον άσυνήθιστο πελάτη με το κανονικό, αλλά και τόσο κουρασμένο πρόσωπο, με τα κατάσπαστα, αλλά που άσπριζαν προώρας στους κροτάφους μαλλιά. Τα καλοκομμένα ρούχα του ήταν μούσκεμα από τη βροχή, και τα κομψά παπούτσια του γεμάτα λάσπες.

—Έχετε κανένα δωμάτιο; —Δεν μου μένει παρά ένα. Θα πληρώσετε 20 φράγκα... Θέλετε να συμπληρώσετε το δελτίο;

Ο δούτοπος έκαμε κάποιον μορφασμό και ο ξενοδόχος δικαιολογήθηκε λέγοντας:

—Η άστυνομία μας επιδίδει αυστηρότατα τον τελευταίο αυτόν καιρό. Καταλαβαίνετε, με όλους αυτούς τους ξένους που μας έπισκεπτονται...

Και λέγοντας αυτά, τού έδωσε το δελτίο για να το συμπληρώση.

Ο έπισκέπτης έγραψε διαστικά: «Αν-

ρυ Μετενιέ, 30 ετών, χειρουργός, λεωφόρος Μπρετιέ, Παρίσι». Μετά, ακολουούσε τον ξενοδόχο στο έλεεινό και βρώμικο δωμάτιο.

Ένα σιδερένιο κρεβάτι, μία κουβέρτα λεκιασμένη, μία κορέκλα ξεφτισμένη και κοντά στο παράθυρο, σ' ένα τραπέζι επάνω, δρισκόταν μία λεκάνη και μία κανάτα με νερό.

Αυτή ήταν ή επίπλωση του δωματίου. Ο δούτοπος μας όμως ούτε καν έδωσε σημασία. Έπέταξε το καπέλλο του κατά γης και έτσι, ντυμένος και δρεμμένος καθώς ήταν, ξαπλώθηκε στο κρεβάτι έξηνητλημένος απ' την άπελπισία και την κόπωση. Ο ύπνος όμως δεν έρχοταν να τον απαλλάξη απ' τις θλιβερές σκέψεις του. Σαν σήμερα συμπληρώνονταν δύο χρόνια από την τρομερή εκείνη ήμέρα που, σε μίαν έκδρομή τους, έγλύστηρε ή αγαπημένη του γυναίκα σ' έναν γκρεμό, και αυτός έσφιξε, μετά, το παραμορφωμένο της σώμα ολόκληρη τη νύχτα ως που τους βρήκαν την επαύριο οι χωρικοί. Περνούσα από τότε άτέλειωτες νύχτες άγρυπνίας και ή άγωνία με την άπελπισία του για την άπώλεια αυτή τον έξαντλούσαν. Μόνον στα νωκωτικά έβρισκε κάποιαν ανακούφισι, αλλά το ολέθριο δηλητήριο τον κατέστρεφε.

Επί ένα χρόνο κατάρθωσε να επιβληθί στον πόνο του κι' εξακολούθησε να διευθύνη την κλινική του, όπου οι άρρωστοι ηύξαναν καθημερινώς. Στην κουραστική εργασία, ήλπιζε να βρη παρηγορία. Και ο φίλος του και βοηθός του Ζερμπιέ δεν έπαυε να τού λη:

—Πρόσχε, δεν θά κρατήσης πολύ. —Όταν έχειρίζω, δεν σκέπτονται τον εαυτό μου. Η έπιστήμη μου θα είναι ο λυτρωμός μου.

Αλλά από μερικούς μήνες τώρα το χέρι του δεν ήταν πια τόσο σταθερό. Άνελάμβανε τις δύσκολες έχειρήσεις με τον ίδιο ζήλο και την ίδια πεποίθησι εις την έπιτυχία του, αλλά πολλές φορές ο

—Πρόσχε, δεν θά κρατήσης πολύ. —Όταν έχειρίζω, δεν σκέπτονται τον εαυτό μου. Η έπιστήμη μου θα είναι ο λυτρωμός μου.

Αλλά από μερικούς μήνες τώρα το χέρι του δεν ήταν πια τόσο σταθερό. Άνελάμβανε τις δύσκολες έχειρήσεις με τον ίδιο ζήλο και την ίδια πεποίθησι εις την έπιτυχία του, αλλά πολλές φορές ο

—Πρόσχε, δεν θά κρατήσης πολύ. —Όταν έχειρίζω, δεν σκέπτονται τον εαυτό μου. Η έπιστήμη μου θα είναι ο λυτρωμός μου.

Αλλά από μερικούς μήνες τώρα το χέρι του δεν ήταν πια τόσο σταθερό. Άνελάμβανε τις δύσκολες έχειρήσεις με τον ίδιο ζήλο και την ίδια πεποίθησι εις την έπιτυχία του, αλλά πολλές φορές ο

—Πρόσχε, δεν θά κρατήσης πολύ. —Όταν έχειρίζω, δεν σκέπτονται τον εαυτό μου. Η έπιστήμη μου θα είναι ο λυτρωμός μου.

Αλλά από μερικούς μήνες τώρα το χέρι του δεν ήταν πια τόσο σταθερό. Άνελάμβανε τις δύσκολες έχειρήσεις με τον ίδιο ζήλο και την ίδια πεποίθησι εις την έπιτυχία του, αλλά πολλές φορές ο

—Πρόσχε, δεν θά κρατήσης πολύ. —Όταν έχειρίζω, δεν σκέπτονται τον εαυτό μου. Η έπιστήμη μου θα είναι ο λυτρωμός μου.

Αλλά από μερικούς μήνες τώρα το χέρι του δεν ήταν πια τόσο σταθερό. Άνελάμβανε τις δύσκολες έχειρήσεις με τον ίδιο ζήλο και την ίδια πεποίθησι εις την έπιτυχία του, αλλά πολλές φορές ο

—Πρόσχε, δεν θά κρατήσης πολύ. —Όταν έχειρίζω, δεν σκέπτονται τον εαυτό μου. Η έπιστήμη μου θα είναι ο λυτρωμός μου.

Αλλά από μερικούς μήνες τώρα το χέρι του δεν ήταν πια τόσο σταθερό. Άνελάμβανε τις δύσκολες έχειρήσεις με τον ίδιο ζήλο και την ίδια πεποίθησι εις την έπιτυχία του, αλλά πολλές φορές ο

—Πρόσχε, δεν θά κρατήσης πολύ. —Όταν έχειρίζω, δεν σκέπτονται τον εαυτό μου. Η έπιστήμη μου θα είναι ο λυτρωμός μου.

Αλλά από μερικούς μήνες τώρα το χέρι του δεν ήταν πια τόσο σταθερό. Άνελάμβανε τις δύσκολες έχειρήσεις με τον ίδιο ζήλο και την ίδια πεποίθησι εις την έπιτυχία του, αλλά πολλές φορές ο

—Πρόσχε, δεν θά κρατήσης πολύ. —Όταν έχειρίζω, δεν σκέπτονται τον εαυτό μου. Η έπιστήμη μου θα είναι ο λυτρωμός μου.

Αλλά από μερικούς μήνες τώρα το χέρι του δεν ήταν πια τόσο σταθερό. Άνελάμβανε τις δύσκολες έχειρήσεις με τον ίδιο ζήλο και την ίδια πεποίθησι εις την έπιτυχία του, αλλά πολλές φορές ο

—Πρόσχε, δεν θά κρατήσης πολύ. —Όταν έχειρίζω, δεν σκέπτονται τον εαυτό μου. Η έπιστήμη μου θα είναι ο λυτρωμός μου.

Αλλά από μερικούς μήνες τώρα το χέρι του δεν ήταν πια τόσο σταθερό. Άνελάμβανε τις δύσκολες έχειρήσεις με τον ίδιο ζήλο και την ίδια πεποίθησι εις την έπιτυχία του, αλλά πολλές φορές ο

—Πρόσχε, δεν θά κρατήσης πολύ. —Όταν έχειρίζω, δεν σκέπτονται τον εαυτό μου. Η έπιστήμη μου θα είναι ο λυτρωμός μου.

Αλλά από μερικούς μήνες τώρα το χέρι του δεν ήταν πια τόσο σταθερό. Άνελάμβανε τις δύσκολες έχειρήσεις με τον ίδιο ζήλο και την ίδια πεποίθησι εις την έπιτυχία του, αλλά πολλές φορές ο

—Πρόσχε, δεν θά κρατήσης πολύ. —Όταν έχειρίζω, δεν σκέπτονται τον εαυτό μου. Η έπιστήμη μου θα είναι ο λυτρωμός μου.

βοηθός του Ζερμπιέ αναγκαζόταν να τού πάρη το νυστέρι, γιατί το χέρι του έτρεπε.

Κάποια μέρα, μία τέτοια νευρική κρίσις τον κατέλαβε στην πιο δύσκολη στιγμή της έχειρήσεως, ώστε βγήκε από την αίθουσα. Από τότε δεν έπαυε να λη:

—Τελείωσε πιά, είμαι ένας άχρηστος! Έξακολουθούσε άστόσο να πηγαίνει κάθε πρωί στο γραφείο του, φορούσε την μπλούζα του, έπηγαινε ως την πόρτα του ιατρείου, αλλά δεν τολμούσε να μπη.

Τού ήταν άδύνατο πλέον να έχειρίζη και γι' αυτό άρχισε τα μακρινά ταξίδια. Άλλ' όπου και αν έπηγαινε, αισθανόταν πίο άνωιρητη τη μοναξιά του και οι άνωιρητες του δεν τον άφηναν ήσυχο.

Έπέστρεψε σπίτι του, δεν δεχόταν πια κανέναν κι' έτσι άρχισε ή κατάντησις του. Μόνον στον Ζερμπιέ επέτρεπε την είσοδο στο έρημητήριο του.

Κάπου-κάπου, έδωαινε έξω τα θράδυσά και περπατούσε ώρες δίχως κανέναν σκοπό. Η σκέψις της άυτοκτονίας τον εύχαριστούσε ιδιαιτέρως.

—Όταν ή ζωή δεν μας προσφέρει πια κανένα θέλητρο, γιατί να εξακολουθούμε να την κρατούμε;

Γι' αυτό κι' αυτή τη νύχτα της δευτέρας έπετείου είχε άποφασίσει να τελειώνη πια.

Ο νυκτερινός του περίπατος τον είχε φέρει σ' αυτό το δωμάτιο, σ' αυτό το βρωμερό κρεβάτι, όπου είχε άποφασίσει να κοιμηθί για πάντα. Έβγαλε από την τσέπη του γιλέκου του το φαλίδιο με το νωρκωτικό. Τι εύκολο πράγμα... Μερικές παστιλλίες σ' ένα ποτήρι νερό και όλα θα τελείωναν.

Σηκώθηκε. διευθύνθηκε προς το λαδομάνο, αλλά καθώς έσηκωσε την κανάτα να γεμίση το ποτήρι, τού ήρθε μία τέτοια άποστροφή, γιατί το νερό ήταν πολύ άκαθαρο και ή κανάτα λιγδιασμένη. Τότε μόνον έπρόσχε σε τί άθλιο περιβάλλον δρισκόταν. Άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε τρέχοντας σαν να τον κυνηγούσαν.

Μ' ένα ταξί έτρεχε σε λίγο προς το Παρίσι και σκεπτόμενη την ώρα του κούρσα που την είχε έλλοτε τόσο αγαπήσει και τού είχε χάρισει τόσες στιγμές εύτυχίας μαζί με τη γυναίκα του...

Ο θυρωρός έξεπλάγη όταν τον είδε τόσο πρωί.

—Πώς, γιατρέ!... Σηκώθηκε κιόλας; —Ναί, μία έπείγουσα έπίσκεψις.

«Έβγαλε τ' άμάξι του απ' το γκαράζ και άπομακρύνθηκε στην κεντρική λεωφόρο.

—Νά, μία ιδέα: Μιά στραβοτιμονιά, ένα γλυστρημα σ' έναν κρεμό κι' ετάλειωσε ή ζωή.

Η κούρσα έτρεχε με ήλιγγιδη ταχύτητα. Είχε ήδη προσπεράσει τα εργοστάσια των περιχώρων. Οι δρόμοι ήταν έλεύθεροι. Κανείς δεν έταραζε τις σκέψεις και την ταχύτητά του. Ήταν σαν τρελλός — και όμως ποτέ δεν άδήγησε τόσο άριστο. Αυτή ήα ήταν ή τελευταία του άπόλαυσις: Νά πεθάνη στον ήλιγγο της ταχύτητας.

Έκύτταζε πάντα ίσια μπροστά του. Ούτε έβλεπε το τοπίο που γινόταν όλοένα και ωραιότερο. Μόνο για μία στιγμή ταράχτηκε... Παρ' όλγο να πατήση κάποιον που στεκόταν στη μέση του δρόμου και που έκανε άπεγνωσμένες χειρονομίες για να σταματήσει.

Ο Μετενιέ φρενάρισε άπτότομα και σε λίγο, με σδυσμένη τη μηχανή, έπερίμενε.

Ο χωρικός προχώρησε και τρέμοντα τού είπε:

—Άκουσα από μακριά τον θόρυβο του μοτέρ. Θα θέλατε να με πάτε ως τη πόλι; Πρέπει να καλέσω έναν γιατρό. Ο μικρός μου είναι βαρεία άρρωστος. Απόψε νομίσαμε ότι θα πνιγόταν. Ή δεσπο-

νις του Πύργου, που στείλαμε να φωνά-
ξουμε, μάς λέει ότι η κατάσταση του
είναι σοβαρωτάτη.

Ο Μετενιέ μόλις άκουγε τί του έλεγαν.
Μετά τον πυρετό της ταχύτητος, η
πρωινή δροσερή αύρα έφρεσκάριζε τις
σκέψεις του. Ολίγον κατ' ολίγον η ρου-
τίνα της ζωής ξαναρχόταν.

— Πώς είπατε; Πνιγόταν; Με δυσκο-
λία ανέπνεε;

— Ναι, με μεγάλη δυσκολία.

— Είνε το πρόσωπό του μελανό;

— Ναι, ναι, όλο και περισσότερο μελα-
νιάζει.

— Πού είναι το άγρόκτημά σας;

— Εκεί, πίσω από το δασάκι.

— Είναι γιατρός, ως πηγαίνωμε.

Περπατούσαν γρήγορα. Ο χωρικός τον
ώδηγισε σε μία μεγάλη κουζίνα, όπου
έκαιε ένα πελώριο τζάκι. Σε μία γωνιά
καθόταν μία γυναίκα μ' ένα παιδί στην
άγκυλιά της. Ο γιατρός έσκυψε, παρε-
τήρησε το λαιμό του κι' έκουνησε το κε-
φάλι. Η άσφυξία προχωρούσε.

Μία μελωδική φωνή, που έκαμε τον
γιατρό να γυρίσει το κεφάλι του προς
την διεύθυνσή της, έλεγε:

— Θα πρέπει ν' αφαιρέσωμε τις άμυ-
γδαλές το ταχύτερο.

Ο Μετενιέ τότε μόνον παρετήρησε την
νέα κοπέλλα, που φορούσε μία λευκή
μπλούζα κι' ένα λευκό μαντήλι τυλιγμένο
στο κεφάλι. Είχε κανονικά ώραια χαρα-
κτηριστικά. Το βλέμμα της ήταν παιδι-
κό, άδωο.

— Τι σκοπεύατε να κάνετε δεσποινίς;

— Θα ξεκολλώσα την μεμβράνη ως
που να έρχόταν κάποιος γιατρός.

Η μητέρα τον παρακαλούσε θερμά.

Ο γιατρός δεν έδίστασε άλλο. Βοη-
θούμενος από την δεσποινίδα, αφήρεσε
τις άμυγδαλές, και το παιδί ανέπνευσε
πιο ελεύθερα. Είχε σωθή.

Αφού το περιποιήθηκε κι' έβεβαιώθηκε
ότι ήταν πλέον έκτος κινδύνου, έτοιμα-
ζόταν να φύγει...

— Είνε αδύνατον να φύγετε έτσι, για-
τρέ μου, επενέβη η δεσποινίς. Έλάτε εις
τον πύργο μας... δεν απέχει παρά πέντε
λεπτά απ' εδώ. Θ' αναπαυθήτε λίγο.

Φαίνεται τόσο κουρασμένος!

Σε λίγο περπατούσαν στο δάσος μαζί.

Όταν πλησίαζαν στον πύργο, η νέα προ-
χώρησε έμπρός και χωρίς να θέλη ο για-
τρός έθαυμάζε την λεπτή και ευλύγιστη
σιλουέττα, τα χρυσά της μαλλιά, το ξε-
γνοιαστό ύψος της.

Ο ήλιος έριχνε τις πρώτες ακτίνες
του κι' έβριε ζωή στο τοπίο, στους άν-
θρώπους...

— Είμαι τόσο ευτυχής σήμερα! Τί ω-
ραίος καιρός! Και πώς μοσχοβολά το
χώμα! Τι ωραία χρώματα, που κανέναν
ζωγράφον δεν θα μπορούσε ν' αποδώσει
στο ταμπλό του! Η φύσις δεν αγαπά
ούτε τη νύχτα, ούτε τον θάνατο...

Τρέχοντας, άκολουθούσε το μονοπάτι
και άνοιξε την πόρτα του πάρκου.

— Πάσο ζηλεύω το έπάγγελμά σας!,
είπε. Τι ευχάριστη θα αισθανεται κα-
νείς όταν, όπως έσείς άπόψε, σώζει μία
ζωή!

Ο Μετενιέ χαμογέλασε. Άπό καιρό
τώρα δεν αισθανόταν τη χαρά αυτή. Φαν-
ταζόταν ότι δεν υπήρχε τίς.

Ο Μετενιέ εδράβησε το θήμα του και
εσήκωσε το κεφάλι του για να θαυμάσει
κι' αυτός το τοπίο, άλλα μία ζάλη τον
έκυριεσε κι' αναγκάστηκε να στηριχθή
σ' ένα δένδρο. Η νέα έτρεξε κοντά του.

— Συγχωρήστε με, είπα τραυλίζοντας...
Νομίζω ότι θα ήθελα να κοιμηθώ. Ναι,
να κοιμηθώ...

Δεν έφερε καμμιάν αντίρρηση όταν η
νέα κοπέλλα τον έτοποθετήσε, σαν μικρό
παιδί, σ' ένα κρεβάτι κατάλευκο, παρ-
θενικό.

— Μείνετε κοντά μου, είπα ψιθυριστά
Μη μ' εγκαταλείπετε...

Και ενώ το χέρι του έσφιγγε το χέρι
που τον εκάιδεε άσπρά, ο ύπνος ήρθε
επί τέλους να κλείσει τα κουρασμένα του
βλέφαρα...

ETIEN ANTERIE

12ον

— Παλληκάρη! Έ, παλληκάρη!

Γύρισε εφνιασμένος, και με κόπο ξεχώ-
ρισε μέσα στη νύχτα έναν άντρα, πεσμέ-
νον στην άκρη του δρόμου. Όταν τον ζύ-
γωσε, είδε πως ήταν πληγωμένος στο κε-
φάλι.

— Ποιός είσαι εσύ; ρώτησε ο Θάνος
δύσθυμα.

— Από την Άράχωβα είσαι; ρώτησε
αντί ν' αποκρίθι ο ξένος.

— Ναι.

— Από τα παλληκάρια του Μπουκου-
βάλα;

— Ναι, έμούγγρισε ο Κατράς. Μα εσύ
ποιός είσαι;

— Δε με θυμάσαι;

— Δε σ' έχω ιδι ποτέ στη ζωή μου,
χριστιανέ μου, πές μου γρήγορα τί τρέ-
χει, γιατί διάζομαι.

— Δεν είμαι εγώ ο Τουρκαναγνώστης
που πήγα κι' είδοποίησα το Γαβρίλη να
σας στείλει θοήθεια;

— Ο Τουρκαναγνώστης από το Μάλσι;
Ναι, άκουσα, μα εγώ δε σε είδα τότε. Η-
μουν άρρωστος έκέινες τις μέρες.

— Μην είσαι εσύ ο Θάνος ο Κατράς,
που μου είπαν πως είναι το πιο γρήγορο
παλληκάρη;

— Εγώ είμαι, ολόκληρος.

— Και σε στέλνουν πουνενά με κανένα
μήνυμα;

— Αυτή είναι δική μου δουλειά, είπα νευ-
ριασμένος ο Θάνος. Μα έλα να σε βοη-
θήσω γρήγορα, και να πηγαίνω στη δου-
λειά μου.

— Ο Θεός σ' έστειλε, είπα ο Τουρκα-
ναγνώστης με χαρά. Όποια και να είναι
η δουλειά σου, πρέπει να την άρήσης και
να γυρίσης. Έφερνα ένα μήνυμα του Μπου-
κουβάλα, μα γκεμιστήκα εδώ στο χαν-
τάκι, και δεν μπορώ να τρέξω πιά. Είναι
δμως ζήτημα ζωής και θανάτου.

— Δε μπορώ να γυρίσω πίσω, αδύνα-
τον, είπα ο Κατράς σκυθρωπός.

— Για τ' όνομα του Θεού, εφώνασε ο
πληγωμένος. Χάνεται ολόκληρη η πολιτεία.

Άκουσε τί είχε. Αύριο, στέλνει ο Σε-
λήμ τους φορατζήδες στη Λεβαδεία, να
εισπράξουν τους φόρους. Τους στέλνει με
ολόκληρη συνοδεία, άσκερι τρικούμπερτο.

Οι Λεβαδίτες πάνε να τρελλαθούν από
το φόβο τους, γιατί ο Σελήμ θα κάψει
και θα τους βασανίση με χίλιους τρόπους για
να τους πάρει και το σάλιο από τη γλώσ-
σα τους ακόμα. Στην άπελπισία τους,
δρεβηκα εγώ εκεί και τους έπρότεινα να
ήθελαν να ζητήσουν τη βοήθεια του Μπου-
κουβάλα.

Πήδησαν από τη χαρά τους και

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ Ε-
ΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ
— ΚΛΕΦΤΩΝ —

Υπό ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥ-
ΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

μου άνάθεσαν έμένα να τρέξω να τον εί-
δοποιήσω να πιάση αύριο χαράματα τα
στενά, πριν ζυγώσουν οι φορατζήδες στη
Λεβαδεία. Νομίζουν οι δύστυχοι πως σώ-
θηκαν, επειδή έξερουν πως αν το αναλάβη
ο Μπουκουβάλας, δεν έχουν φόβο. Πού να
φανταστούνε πως αντί να βρίσκωμαι τώρα
εγώ στην Άράχωβα, είμαι άχρηστος σ'
ένα χαντάκι. Μα εσύ, Θάνο Κατρά, τρέ-
χα, βάλε φτερά στα πόδια σου.

— Κι' εσύ τί θα κάνης; Μπορείς να μεί-
νεις μόνος εδώ πληγωμένος;

— Τι σε νοιάζει; Εφώνασε με άπελπισία
ο ξένος. Άφησέ με έμένα. Όταν ξημε-
ρώση, κάποιος θα περάση να με βοηθή-
ση... Πήγαινε, για το Θεό!

Η φωνή του πληγωμένου ήταν γεμάτη
άγωνία. Ο Θάνος στεκόταν σά μαρμαρω-
μένος. Επιστέψε πως ο Θεός αλήθεια εί-
χε φέρι τον Τουρκαναγνώστη στο θήμα
του. Ήξερε τώρα ένα σπουδαίο μυστικό.

Αν είδοποίησε με κάποιο μέσον τον
Μπουκουβάλα να πάη στα στενά της Λε-
βαδείας και πηγαίνε συγχρόνως να είδο-
ποίηση το Σελήμ να τον προλάβη; Ούτε
ρουθούνι δε θάμενε από τα παλληκάρια κι'
από τη δόξα του Μπουκουβάλα... Πιο τρα-
νή έκδικισι δε μπορούσε να βρη.

Μα ο ξένος φαίνόταν να άγωνιά.

— Τι στέκεις ακόμα, παλληκάρη μου;
Πήγαινε, αλλοίως θ' αναγκαστώ να σηκώ-
θω εγώ, κι' άς τρέχη το αίμα στο κε-
φάλι μου... Η θα ξεψυχήσω στο δρόμο. Η
θα φτάσω...

Το πρόσωπο του παλληκαριού κοκκί-
νιζε στο σκοτάδι από ντροπή. Κι' άξαφνα
τα μάτια του Κατρά άναβήσαν. Αυτή η
εφανατισμένη φωνή του ξένου πήγε ίσια
στην καρδιά του. Και τότε ήρθε η ιδέα
πως ο Θεός είχε φέρι τον Τουρκαναγ-
νώστη μπροστά του, όχι όπως το μίσος του
τον έκανε στην άρχη να πιστέψη, για να
τιμωρηθή ο Μπουκουβάλας, μα για να σω-
θή αυτός από την προδοσία. Ένωισε ο
ξαφνα τόσο φρίκη για το έγκλημα που με-
λετούσε να κάνει, που έκρυψε το πρόσωπό
του στα χέρια του, λες και φοβόταν πως ο
πληγωμένος θα υπορούσε να μαντέψη τις
μυστικές του σκέψεις.

— Τι έχεις; ρώτησε αυτός παρατηρών-
τας την άγωνία του παλληκαριού.

Με μία γρήγορη κίνηση έσκυψε ο Θάνος
και φίλησε τα χέρια του ξένου. Με πιο
πολλή λαχτάρα δε θα προσκυνούσε έναν
θεό. Κι' αλήθεια, σαν θεός του φαίνόταν
ο ξένος αυτός, που δίχως να είναι
υποχρεωμένος, έτσι άπλά, μα ήρωικά ά-
φνηνέ το αίμα του να χύνεται σ' ένα χαν-
τάκι, για να σωθούν οι Λεβαδίτες. Κι'
ενώ ο Τουρκαναγνώστης, παραξενεμένος,
τον ρωτούσε τί του συμβαίνει, δίχως ν' ά-
ποκριθι λέει, το έδεσε ο Θάνος την πλη-
γή του, και πήρε με δharma φερωτό το ά-
νηφορικό μονοπάτι για την Άράχωβα.

Το μίσος του για τ'ν άρχηγό του, δεν
είχε σβύσει. Όχι, μάλλον είχε θεριέψει.
Γιατί τον Μπουκουβάλα καθιστούσε μέσα
του υπεύθυνο που ξέχασε για μία στιγμή
την πατρίδα του, την τιμή του. Τον μι-
σούσε πιο θανάσιμα τώρα. Μα νοιώθοντας

αυτό, ήξερε πιά καλά ο Θάνος ο Κατράς,
πως όπως και νάχονταν τα πράγματα,
φονιάς μπορούσε να γίνη, προδότης όμως
ποτέ.

«ΤΡΕΞΕΤΕ! ΠΕΘΑΙΝΕΙ Η ΑΡΕΤΗ!»

Παράδερνε στο στρώμα του ο Μπουκου-
βάλας εκείνη τη νύχτα. Ο ύπνος, που του
ξεκούραζε άλλοτε τόσο γλυκός το νεανι-
κό κορμί του, του είχε φύγει καιρό τώρα.
Πώς μπορούσε να κοιμηθι, έχοντας μπρο-
στά στη σκέψη του το άγριεμένο πρόσωπο
του Κατρά και τη θλιμμένη ματιά της Μαν-
τώς; Πώς μπορούσε να ήσυχάζει έχοντας
θάρος στη συνείδησή του τα κρατημένα
δάκρυα της Άρετης, της καλής, της ά-
θώας μικρούλας άρραδωνιστικιάς του;
Κι' όμως, με φρίκη του καταλάβαινε πως
έκείνο που τον τυραννούσε πιο πολύ, ήταν
η θύμηση της Χάμκω. Με άφανταστη προ-
σπάθεια συγκρατιώνταν να μη σηκωθι κι'
άφηφώντας όλα, να πάη τέτοια ώρα,
να την ιδι μοναχή μία στιγμή, ν' άκούση
έστω και σκληρή, τη φωνή της.

Ήταν περασμένα τα μεσάνυχτα, κι' ά-
κόμα ο ύπνος δεν έρχόταν στα βλέφαρά
του. Άξαφνα, μέσα στη νύχτα, η πόρτα
του σπιτιού χτύπησε άγρια.

Πετάχτηκε, και κάποιος αυθόρμητη χα-
ρά πλημμύρισε την ψυχή του. Για νάχων-
ται να χτυπούν έτσι τέτοια ώρα, κάτι
σπουδαίο θα συνέβαινε. Κάτι που θα τον
τραβούσε έστω και για λίγο από τις τα-
ραγμένες του σκέψεις. Άκουσε από μέ-
σα τη φωνή της μάνας του:

— Τι να τρέχη, Λάμπρο;

Πριν προφθάση όμως να δώση άπό-
κρισι, η φωνή της Κρυστάλλως, της θά-
γιας της Άρετης, άγρια, σπαρτακτική,
τλημμύρισε το στίπτι:

— Κυρά Ευγενία! Τρέξτε. Πεθαίνει η
Άρετή!

Το αίμα έπάγωσε με μιάς στις φλέβες
του Λάμπρου. Δίχως να ξέρη ακόμα τί-
ποτε, άμέσως κατάλαβε πως αυτός θα ή-
ταν ο υπαίτιος. Κι' άμέσως τα λόγια
της Κρυστάλλως έπεδεβαίωσαν το προαι-
σθημά του:

— Κυρά Ευγενία μου, έλεγε, τραβώντας
τα μαλλιά της. Τρέξτε, προφτάστε! Φορ-
μακώθηκε!

Μιά δυνατή τρεμούλα έκανε τα σαγόν-
ια της καπετανίσσας να χτυπάνε. Έρρι-
ξε ένα σάλι επάνω της, και δίχως να κυ-
τάξη το γυιό της στα μάτια, του ψιθύ-
ρισε:

— Έλα κι' εσύ!

Σαν αυτόματο, σαν ύπνοδάτης, άκο-
λούθησε ο Μπουκουβάλας τις δυο γυναι-
κες. Βρήκαν την Άρετή άναίσθητη. Κον-
τά της μια γιατίρσισα, που την είχε φω-
νάξει η Κρυστάλλη πριν να φύγι, προσ-
παθούσε να την συνεφέρει. Μα η μικρή ή-
ταν χλωμή σαν πεθαμένη, και τα όμορφα,
παιδικάκια χείλη της, καθώς έσφιγγονταν
με άγωνία, φαίνονταν πως ποτέ πιά δε
θάνονταν.

— Πώς είναι; ρώτησε η κυρά - Ευγενία
τη γιατίρσισα.

— Πώς να είναι; άποκρίθηκε αυτή. Γλυ-
τώνει... δε γλυτώνει...

Έκρυψε η καπετανίσσα το πρόσωπό της
στα χέρια της και γονάτισε. Λυμυι! έ-
τράνταζαν το κορμί της και μία προσευ-
χή άκουγόταν ψιθυριστή. Έμεινε ο Λάμ-
προς κάμποση ώρα, σά μαρμαρωμένος, να
κυττάει ποτέ τη μάνα του, ποτέ την άρα-
δωνιαστικιά του. Κι' άξαφνα, σποώνοντας
τη γιατίρσισα, έπεσε επάνω στην Άρετη,
φονιάζοντας άγρια:

— Άρετή! Όχι! Δε θα με τιμωρήσης
έτσι εσύ. Έσύ είσαι καλή, γλυκειά. Δεν
μπορείς να πεθάνης, όχι, όχι, δε θέλω
να πεθάνης...

Έσκέπαζε τα μαρμαρωμένα χέρια της
άρρωστης με φιλή, και τα δάκρυα έτρε-
χαν βαρέα στα μάγουλά του.

Σαν σε δειρο άκουγε τη διήγησή της
θάγιας:

— Πριν πλαγιάσι, η άμοιρη η μικρούλα
μου, έβγαλε από τα σεντούκια ένα - ένα
τα έτοιμα προικιά της και τα κύταζε
και τα χείδευε σά νάταν πλάσματα ζων-

τανά. Έπειτα, σιγά - σιγά, τα συγύρισε
και τα φύλαξε. Δεν έκλαιγε καθόλου, κι'
αυτό με παραξένευε έμένα τη δόλια. Ου-
τε και μου μίλούσε. Μόνον όταν την έβα-
λα στο κρεβάτι της, μ' άγκάλιασε και
μου έλεπε:

— Αν έφευγα, θάγια μου, για ένα τα-
ξίδι, θα στενοχωριόσουν πολύ εσύ;

— Χριστός και Παναγία!, εφώνασα έ-
γώ. Πού λογαριάζεις να πής, κορούλα μου;
Και γιατί να μην έλθω κι' εγώ μαζί;

— Θέλω να φύγω μακριά από δω, μου
είπε η άμοιρη. Θέλω να φύγω μακριά από
τη συμπίνα των ανθρώπων. Ούτε κι' εσύ
δε θέλω να είσαι κοντά μου, γιατί στα
μάτια σου θα διαβάζω τη συμπίνα και
θα θλιδωμαι.

Την παρηγόρησα και τη νανούρισα σά
μικρό παιδί. Στο τέλος, μου έλεπε:

— Καλά, θάγια μου, αύριο τα ξανα-
λέμε.

Όταν νόμισα πως άποκοιμήθηκε, έ-
γεια κι' εγώ η άμοιρη και με πήρε ο ύ-
πνος.

Μά είχα την έννοια της και ζύτνησα
σε λίγο. Έρθα κοντά της και... τρεμάρα
μου! Την είδα ν' άνασαινη βαρέα, είδα
το πρόσωπό της μελανό και άφρονς στο
στόμα της. Κατάλαβα άμέσως τί είχε κά-
νει κι' έτρεξα σαν τρελλή στη γιατίρσισα
και σ' έσάς...

Γιατί μου τόκωνε αέριο, κυ-
ρούλα μου, γιατί;

Ο θρήνος της γερόντισσας ήταν ο μό-
νος θόρυβος που άκούστηκε για κάμποση
ώρα στο δωμάτιο. Κι' άξαφνα, η γιατίρ-
σισα φώναζε με χαρά:

— Σωπάτε! Άνοίγει τα μάτια της.

Σα να γύριζε από άλλον κόσμο, άνοι-
ξε σιγά - σιγά τα μάτια της η μικρή.

— Φύγε από κοντά της, εσύ!, ψιθύρισε
η κυρά - Ευγενία στο γυιό της.

Τραβήχτηκε ο Λάμπρος κι' η Άρετη
πρωταντίκρυσε τις τρεις γυναίκες σκυμμέ-
νες επάνω της.

Η ματιά της καρφώθηκε στη Μπουκου-
βάλα. Και σε λίγο, η φωνή της άκού-
στηκε ψιθυριστή:

— Συχώρα με, μάνα, μα δε μπορώ πιά
να ζήσω.

Κορούλα μου, ψιθύρισε αυτή, σκου-
πίζοντας τον παγωμένο ιδρώτα από το μέ-
τωπο της μικρής.

— Να πής του Λάμπρου, μουμούρισε η
κοπέλλα, με φωνή που μόλις άκούγόταν,
να μη στενοχωρηθι με το θανάτο μου.
Τον συγχωρήσα, και θέλω να ζήση εύτυ-
χως έμένας.

Δεν κρατήθηκε ο Μπουκουβάλας. Όσο
και να τούκαναν νόημα οι γυναίκες να μη
φανερωθι, ήρθε αυτός κι' έπεσε στα πό-
δια του κρεβατιού και πιάνοντας τα πα-
γομένα χέρια της μικρής, εφώνασε:

— Άρετή, δε θα πεθάνης. Δε θέλω εγώ
να πεθάνης...

Ενα άχνό χαμόγελο έπέρασε από τα
χείλη της κοπελίτσας. Έπειτα, καθώς ή-
ταν σκυμμένο το παλληκάρη, το χεράκι της
πήγε μαλακά και του έχάδεψε τα ξανθά
μαλλιά, με μία κίνηση μάνας η μεγάλης
αδελφής.

Την ώρα πουνοιωθε τα μάτια του να
δουρκώνουν, ο Μπουκουβάλας άκουσε απ'
έξω μία φωνή δυνατή:

— Καπετάνιε! Λάμπρο! Έδώ είσαι!

Πετάχτηκε ανατριχιάζοντας. Έγνώρισε
άμέσως τη φωνή του Κατρά. Άστε ως έ-
δω τον κυνηγήσε; Έδώ θάρχόταν να τον
έκδικηθι για ένα φανταστικό φταίσιμο;

Μα τί σημασία είχε αν ήταν ένοχος στον
Κατρά ή όχι; Καλώς νάχρόταν ο θάνατος
κι' η τιμωρία, μια και είχε φέρι αυτός τέ-
τοια καταστροφή.

Ολόρθος, μ' ένα περήφανο χαμόγελο,

δύηκε από το δωμάτιο και προχώρησε στο
μικρό κηπάκι, απ' όπου είχε έρθει η φωνή.
Κυττάχτηκαν οι δυο άντρες για μία στι-
γή σκοτεινή στη νύχτα. Έπειτα, ο κα-
πετάνιος ρώτησε κοφτά:

— Τί θέλεις;

— Αυτό που θέλω δε μου το δίνεις, εί-
πε ο Κατράς γελοώντας πικρά. Όστόσο, έ-
χω νέα σπουδαία να σου πώ.

Και του διηγήθηκε τη συνάντησι με τον
Τουρκαναγνώστη και για τον κίνδυνο που
έτρεχαν οι κάτοικοι της Λεβαδείας.

Όταν ξαναπήκε στο δωμάτιο, ο Μπου-
κουβάλας ήταν χλωμός, μα κάποιο χα-
μόγελο εφώτιζε τη βασανισμένη του φυ-
σιονομία.

— Μάνα, είπα σιγά. Φεύγω άμέσως. Τα
πράγματα είναι σκούρα. Θα χτυπηθώμε
με πολύ στρατό. Δεν τολμάω να σου γυ-
ρέσω την ευχή σου...

Εδίστασε μία στιγμή η γερόντισσα, έ-
πειτα εσήκωσε το χέρι της πούτρεμε, κι'
άκουμπώντας το στο κεφάλι του παλληκα-
ριού, ψιθύρισε:

— Άφου σε συχώρεσε αυτή, μπορεί η
μάνα σου να μη σε συχωρέση; Πήγαινε με
την ευχή μου.

Η Άρετη, που κοιτόταν με κλειστά μά-
τια, τα άνοιξε μία στιγμή, δείχνοντας πως
είχε άκούσει. Ένα άνεταίσθητο χαμόγε-
λο έπέρασε στα μαρμαμένα χείλη της. Ξε-
νάκλεισε τα μάτια, άναστενάζοντας:

— Θα ζήση; ρώτησε ο Μπουκουβάλας
τη γιατίρσισα ψιθυριστά.

Εδίστασε αυτή μία στιγμή, έπειτα, ση-
κώνοντας τα μάτια της ψηλά, άποκρίθηκε:

— Ό,τι θέλει ο Θεός.

Στάθηκε ο καπετάνιος λίγη ώρα, σά
να γινόταν μέσα του άγώνας αν έπρεπε
να φύγι η όχι. Απ' έξω τα θήματα του
Κατρά άκούγονταν άνυπόμονα. Ρίχνοντας
μία τελευταία ματιά στη μάνα του και
μία στην Άρετη, σφίγγοντας τα χείλη
του, έφυγε ο Μπουκουβάλας.

ΝΙΚΗ ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΗ

Πιό έφιαλτική μέρα δεν είχε περάσει
ποτέ ο Μπουκουβάλας και τα παλληκάρια
του. Τρεις χιλιάδες ο έχθρος, τριακόσιοι
αυτοί. Όταν, επί τέλους, επέτυχε το τέ-
χνασμα του Μπουκουβάλα, κι' ολόκληρος
δράχος, σκαμμένος και γεμισμένος πυρί-
τιδας, έσειστήκε και γκεμιστήσε θάδον-
τας τους Τούρκους κάτω από ένα θανατερό
σύννεφο, ένόμισε ο Λάμπρος πως είχε έρ-
θει η στερνή του ή ώρα. Πώς μαζί με τον
έχθρο θα χανόταν κι' αυτός, προσφέρον-
τας στην πατρίδα του μια ζωή που είχε
πιά καταστήσει κόλασις γι' αυτόν. Μα οι
πέτρες και τα βράχια που έσύντριψαν τον
άντιπαλο, σεβάστηκαν την ήρωική φύξη
των παλληκαριών της Άράχωδας. Κι' έ-
τσι, ενώ έπιρμιεμαν το θάνατο, κατάλαβαν
σε μία στιγμή πως είχαν σωθή. Ο άρχη-
γός τους πάλι τους είχε σώσει, κι' είχε
σώσει και τους Λεβαδίτες. Είδαν τα συν-
τρίμμια του τουρκικού στρατού να φεύ-
γουν, κυττάζοντας πίσω τους με δέος, σά
να άντικρυζαν έχθρο υπερωπικό, κι' άχι
λίγα έξηνητλημένα από δυο ήμερών μάχη
παλληκάρια. Δεν ήταν νίκη πιά αυτή. Ή-
ταν κάτι που το μυαλό του ανθρώπου δε
μπορούσε να το χωρέση.

Όστόσο, η φωνή του Μπουκουβάλα ά-
κούστηκε έπιβλητική:

— Γρήγορα, παιδιά, να θάψωμε τους
σκοτωμένους και να γυρίσωμε.

Ανάμεσα από τα συντρίμμια κι' από
τα τουρκικά πτώματα, έσκυψαν τα παλλη-
κάρια να δρουν τους σκοτωμένους τους
συντρόφους. Ο Μπουκουβάλας καθόταν
πιο πέρα, κι' ο γέρο Θάνος τον έκύταζε
με ανήσυχο μάτι, γιατί ένιωθε πως καμ-
μιά χαρά δεν εφώτιζε τον άρχηγό του από
τη νίκη. Η σκέψις του Λάμπρου έτρεχε
μακριά, και το πρωτοπαλληκαρο που εί-
χε μαντέψει πολλά πράγματα από τις ι-
διαιτικές υποθέσεις του Λάμπρου, δεν ήξε-
ρε τί να του πη, για να τον διασκεδάση.

Έξαφνα, έγινε ένα σούσουρο ανάμεσα
στα παλληκάρια. Μαζεύτηκαν γύρω από έ-

ΟΣΟΙ ΔΟΚΙΜΑΣΑΝ ΤΟΝ ΕΡΩ-
ΔΙΚΟ ΚΑ'ΥΜΟ, θα άναγνωρίσουν
τον έαυτο τους στις τραγικές περι-<

να σκοτωμένο, και καθώς έγυριζαν κι έκτυπαζαν με λύπη τον αρχηγό τους, κατάλαβε ο Λάμπρος πως ο νεκρός θα ήταν κάποιος αγαπημένος του.

Έτρεξε και έμεινε κοκκαλωμένος. Έκει μπροστά του, με μία λαβωματιά στο στήθος, κοιτόταν το μικρό Κλεφτόπουλο, ο Κώστας, που δεν τον είχε αφήσει βήμα αλη τη μάχη. Θυμήθηκε με μιάς. Ένας Τούρκος είχε σηκώσει το σπαθί του ενάντια του... Κι έπειτα, στην παραζάλη, δέμπόρεσε να ξεδιαλύνει πως το ύψωμένο χέρι είχε σταματήσει με μιάς. Είχε τότε την άοριστη εντύπωση πως το σπαθί του έχθρου είχε χτυπήσει άλλοι. Τώρα ξεδιαλύνονταν πως είχε χαθεί στο τρυφερό στήθος του παιδιού. Δάκρυα ανέδχαν στα μάτια του, κι είδε και των συντρόφων του τα μάτια γύρω δακρυοσμένα. Το παλληκαράκι, χλωμό, νεκρό μπροστά του, του φάνηκε πως ήταν ίδια η νεότητά του, ίδια η ευτυχία του πεθαμένου.

—Μαζί με τους άλλους; ρώτησε κάποιο παλληκάρι σιγά.

—Μαζί με τους άλλους, αποκρίθηκε ο Μπουκουβάλας.

Κι ο μικρός Κώστας θάφτηκε μαζί με τα δεκαπέντε παλληκάρια που είχαν δώσει το αίμα τους για την ελευθερία της πατρίδας τους.

—Μαύρη νίκη, ψιθύρισε ο Λάμπρος στο γέρο - Δέμιο. Γιατί να μη χτυπήσει έμένα το σπαθί;

—Γιατί έσύ είσαι πιο χρήσιμος, αποκρίθηκε γρήγορα το πρωτοπαλληκάρω. Γιατί δίχως το παιδάκι αυτό η Αράχωβα μπορεί να ζήσει, δίχως έσένα όμως όχι.

—Κουταμάρες! τον έκοψε ο καπετάνιος. Κανένας άνθρωπος δεν είναι άναυτο-κατάστατος, Δέμιο.

—Άκουσε, Λάμπρο, είπε ο γέρος σοβαρά. Να μην ξεχάσεις ποτέ πως η ζωή σου χρειάζεται στον τόπο σου. Κι αν ποτέ γίνης τόσο δυστυχισμένος, που να ποθήσης το θάνατο, να σκεφθής πως η δυστυχία ενός ανθρώπου δεν είναι τίποτα μπροστά στη δυστυχία ενός λαού.

Τα λόγια του πρωτοπαλληκάρου μπήκαν μέσα στην καρδιά του νεαρού αρχηγού.

Αναστένανε βαρεία κι έδωσε τη διαταγή να ξεκινήσουν για την Αράχωβα.

Ήταν μία χειμωνιάτικη μέρα βροχερή, απελπιμένη. Πρώτη φορά ένοιωθε τόσο βαρεία τα πόδια του ο Μπουκουβάλας στο άνηφορικό μονοπάτι. Πίσω τον τραβούσε ένας τάφος, ένα φτωχό παιδικό κορμάκι, που είχε χαθεί για να τον σώσει αυτόν. Κι εμπρός, τον έπρόσμενε ίσως ένας τάφος. Μιάς κοπέλλας που είχε πεθάνει εξ αιτίας του ο νεοκαμμένος τάφος. Παντού ο θάνατος. Και μόνο σ' αυτόν, που τον ποθούσε, δεν έρχόταν.

«ΘΑ Σ' ΑΓΑΠΩ ΣΑΝ ΑΔΕΛΦΗ»

Τα πόδια του έλυνιζαν όσο έζύγωναν στην Αράχωβα. Μα από την υποδοχή που του έκαναν, τρελλοί από χαρά για τη θριαμβευτική νίκη όλοι οι Αραχωβίτες, κατάλαβε ο Λάμπρος πως η Αρετή θα ζούσε ακόμα. Γιατί αλλοιώς, θα έβλεπε κάποια λύπη, κάποια στενοχωρία στις ματιές γύρω του. Αφήνοντας απότομα τους συντρόφους, έτρεξε στο σπίτι του. Χλωμή, μα με χαμόγελο τον υποδέχθηκε η μάνα του. Και πριν προφθάσει να την ρωτήσει, του ψιθύρισε:

—Σώθηκε.

Η χαρά τον κέρωσε.

—Καθμένο μου παιδί!, είπε η μάνα ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο του παλληκαριού.

Είχε αδυνατίσει αυτές τις δυο μέρες η καπετανίσσα. Στο πρόσωπό της εδιάβασε ο Λάμπρος χωρίς δυσκολία αυτόν των ημερών την αγωνία. Μα ήταν τόσο η ευγνωμοσύνη του που ζούσε η Αρετή, τόσο η χαρά του, ώστε για μία στιγμή έσβησαν όλες οι έννοιες από το μυαλό του, κι αγχαλιάζοντας τη γερντίσισσα, έφώναζε, τρελλός από χαρά:

—Μάνα! Μάνα! Πάνε, περάσανε τα βάσανά μας!

29^Η ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Πώς καθιερώθηκε στο Ημερολόγιο

Σαν τα χιόνια! Ξαναείδαμε λοιπόν την 29ην Φεβρουαρίου! Πόσον καιρό είχαμε να την δεχθούμε; Ακριβώς τέσσερα χρόνια, από το προηγούμενο δηλαδή δίσεκτο έτος, που έχει καθιερωθεί για να δρεθεί σωστός ο λογαριασμός στα μεγάλα λογιστικά διδλία του Χρόνου.

Είνε ένας πολύ παλαιός λογαριασμός αυτός, ο οποίος μάλιστα φαίνεται ότι δεν έχει ακόμη κανονισθεί τελειωτικά. Έξ αιτίας του έγιναν και μεγάλοι καυγάδες, για τους οποίους μιλάει η ιστορία. Και φταίνε οι λογιστές για τις ανακρίβειες και την αμέλεια που έδειξαν στην ενημέρωση των πολυπλόκων αυτών λογαριασμών.

ΛΕΠΤΑ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΙΩΝΕΣ

Το ρωμαϊκόν έτος, την εποχή του Ρωμύλου είχε 304 ημέρες χωρισμένες σε δέκα μήνες. Ο Νουμάς Πομπήσιος

έκανε τις ημέρες 355—μία παραπάνω από το ελληνικόν έτος, γιατί ένόμιζαν τότε πως οι ζυγοί αριθμοί φέρουν δυστυχία. Και έχωρισε το χρόνο σε 12 μήνες, παρεμβάλλοντας κάθε διετία έναν δέκατο τρίτο μήνα, από 22 ή 23 ημέρες, μετά την 24η Φεβρουαρίου, που ήταν έορτη του Τέρμιου, θεού των συνόρων.

Αλλά οι Ποντίφκες, που είχαν αναλάβει την χρονολογική λογιστική, δεν έφρόντιζαν να παρεμβάλλουν τακτικά τον έμβόλιμο μήνα, δημιουργώντας έτσι μία σημαντική διαφορά μεταξύ του αστρονομικού και του επίσημου έτος. Έτσι, την εποχή του Ίουλιου Καίσαρος η λογιστική αυτή ανωμαλία στους λογαριασμούς του Χρόνου είχε δημιουργήσει ένα πλεόνασμα από καμμία ένεννηνταριά ημέρες.

Ο Ίούλιος Καίσαρ, με την ιδιότητά του ως ανωτάτου Ποντίφκος, αποφάσισε να τακτοποιήσει τον λογαριασμό και ανέθεσε αυτή τη φροντίδα στον αστρονόμο Σωσιγένη, τον οποίον εκάλεσαν επίτιδες από την Αλεξάνδρεια. Έπρεπε δηλαδή να εξαφανισθεί τις ημέρες που έπερίσσευαν και να καταρτίσει ένα νέον προϋπολογισμό, επάνω σε καινούργιες βάσεις. Έτσι έγινε το Ίουλιανό ημερολόγιο, που είναι ο πρόγονος του σημερινού.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕ ΠΟΤΕ

Το έτος 708 από της ιδρύσεως της

Ρώμης, δηλαδή το 46 πρό Χριστού, λέγεται ακόμη και σήμερα από τους ιστορικούς «έτος της συγχύσεως». Ο Ίούλιος Καίσαρ έφρόντισε πρώτα να εξαφανισθεί τις περισευόμενες ημέρες, μακραίνοντας τη διάρκεια του έτους, που έτράβηξεν έτσι επί 15 μηνες, και ακριβώς 445 ημέρες, ένας χρόνος δηλαδή που δεν έννοουσε να τελειώσει ποτέ! Ο κόσμος έγλύντησεν έτσι τις 90 μέρες που του είχε αφαιρέσει η κακή διαχείρισις των προηγούμενων λογιστών.

Έπειτα ο Ίούλιος Καίσαρ έχωρισε το έτος σε 12 μήνες (τους σημερινούς) και σε 365 μέρες και ένα τέταρτο περίπου. Και για να τακτοποιήσει το κλάσμα αυτό της ημέρας που έπερίσσευε κάθε χρόνο, εδημιούργησε κατά τετραετία το δίσεκτο έτος από 366 μέρες, παρεμβάλλοντας μεταξύ της 23ης και 24ης Φεβρουαρίου του ημερολογίου του Νουμά μια μέρα, (τη σημερινή 29η Φεβρουαρίου) που την έλεγαν τότε «μπις σέξτο καλέντας μάρτιας».

Αλλά μήπως και μ' αυτό έγινε ισοσκελισμός του προϋπολογισμού; Καθόλου! Με το λάθος του Σωσιγένη, που άφησε 11 λεπτά παραπάνω σε κάθε χρόνο, παρουσιάστηκε μία άλλη διαφορά που, στο τέλος του δέκατου έκτου αιώνας, υπελογισθεί σε δέκα μέρες περίπου. Τότε, στα 1582, ο Πάπας Γρηγόριος ΙΓ', με την δοήθεια του αστρονόμου Λιλιάν, διώρθωσε πάλι το λάθος στους λογαριασμούς του χρόνου.

Το έλλειμμα συμπληρώθηκε με ένα λογιστικό τέχνασμα, πηδώντας δηλαδή από την 4η Οκτωβρίου 1582, στις 15 του ίδιου μηνός. Και για το μέλλον καταργήθηκαν όλα τα δίσεκτα των έτων κάθε αιώνας οι αριθμοί του οποίου δεν διαιρούνται δια του 400. Έτσι, το 1600 είχε 29ην Φεβρουαρίου και το 1900 όχι.

Τώρα, η χρονολογική διαχείρισις είναι εν τάξει. Σύμφωνα με το Γρηγοριανό ημερολόγιο (κατά τους πίνακες που συντάξε ο Αλφόνσος Ι' της Καστίλλης, ο επιλεγόμενος Αστρονόμος), το έτος αποτελείται από ημέρας 365, 2425. Σύμφωνα όμως με τους υπολογισμούς που έκαναν σύγχρονοι αστρονόμοι, το τροπικόν ή ήλιακόν έτος έχει ημέρας 365, 2422. Έχει δηλαδή εξακριβωθεί ότι η διάρκεια του έτους λιγοστεύει κατά 65 δεκάκις εκατομμυριοστά της ημέρας κάθε αιώνα, αφού το αστρονομικόν έτος υπολογίζεται σε 365 ημέρες, 5 ώρες, 48 πρώτα λεπτά και 46 δευτέρα.

Έτσι λοιπόν, μετά πενήντα αιώνες, το έτος θα είναι μικρότερο και θ' αποτελίζεται από ημέρες 365, 2419, ώστε για την περίοδο των επομένων δέκα χιλιάδων έτων πρέπει να καταργηθούν άλλα έξη δίσεκτα χρόνια. Έπί δυο όμως χιλιετηρίδες, το ημερολόγιο δεν πρόκειται να υποστεί καμμία άλλη μεταβολή και τα δίσεκτα έτη θα έχουν όλα την 29ην Φεβρουαρίου, όπως το 1940.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Χαμογέλασε η καπετανίσσα άχνά. —Πρέπει να πιάς να τη δής, είπε σιγά. Μά, Λάμπρο μου, κύττα μην την παράδεις. Είναι αδύνατη ακόμα, κι η ψυχή της έμεινε πληγωμένη.

—Πάω τώρα άμείσως!, έφώναζε το πα-

λληκάρι και με θήμα φτερωτό έφθασε στο σπίτι της άρραβωνιαστικής του.

Βρήκε την Αρετή καθισμένη σε μία χαμηλή καρέκλα. Όταν τον άκουσε, γύοισε, του χαμογέλασε άχνά, μα δε σηκώθηκε. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΚΑΛΟΣΤΗΜΕΝΗ

ΠΑΓΙΔΑ

Η Εύγενία έπηγε υπηρέτρια σ' ένα νέο άνδρoγυνο. Κι έμεινε από την πρώτη μέρα εύχαριστημένη. Ο κύριος, άνθρωπος μορφωμένος κι ευγενικός, της είχε πη όταν την προσέλαβε:

—Έδώ μέσα δεν θα είσαι υπηρέτρια. Θα είσαι σαν ένα μέλος της οικογενείας. Είς έχωμε σαν αδελφή μας.

Κι έτσι, πράγματι, της φρονόταν: Με πολλή καλωσύνη, σχεδόν με στοργή. Η κυρία ήταν λίγο ιδιότροπη και νευρική, μα η Εύγενία, με την ευπιστία των ξεκασχά της χρόνια, την άνευχόταν εύκολα.

Δεν της έλειπε τίποτε. Ήταν ευτυχισμένη. Πολλές φορές μάλιστα την συγκινούσε η μεγάλη καλωσύνη που της έδειχνε ο κύριός της. Την έσυμβούλευε με άδελφικό ενδιαφέρον, της είχε πη να του ζητά «έξοδο» όποτε ήθελε, την έπαιρνε συχνά στον κινηματογράφο όταν έπηγαινε με την γυναίκα του.

Πόσο καλός και πόσο συμπαθητικός ήταν! Μα καθώς φαινόταν δεν ήταν ευτυχισμένος. Η γυναίκα του, μεγαλύτερη απ' αυτόν στην ηλικία, ήταν αδύνατη και χλωμή, νευρική και γκρινιακή. Θα την είχε παντρευθεί, φαίνεται, γιατί είχε μεγάλη προίκα, ενώ αυτός ήταν φτωχός υπάλληλος Τραπεζίης.

Μία μέρα, που έφυγε να είναι μόνος στο σπίτι —η κυρία είχε πάει σε κάποια επίσκεψη—, της άνοιξε την καρδιά του. Την συνεκίνησε πρώτα - πρώτα η έμπιστοσύνη που της έδειξε. Αυτός, ένας κύριος, να κάθεται να εξομολογείται τους πόνους του στην υπηρέτριά του! Πόσο άνωτερος άνθρωπος έδειχνε πως ήταν! Με άπειρη συμπάθεια, σχεδόν με αγάπη, τον άκουσε.

Είμαι δυστυχισμένος, Εύγενία, της είπε. Η γυναίκα μου δεν μου έδωσε καμμία χαρά. Την είδες και μόνη σου πόσο δυστροπή είναι. Αν ήξερες πόσο δυσώ για λίγη αληθινή αγάπη, για λίγον έρωτα...

Την έκτύπατε κατάματα. Το βλέμμα του ήταν λυπημένο μαζι και φλογερό. Σιγά - σιγά ένοιωσε ένα ευχάριστο, γλυκό συναίσθημα, να την κυριεύει. Εξάσθεσε στα μάτια του κυρίου της τον έρωτα που ένιωθε γι' αυτήν.

Τα μάγουλά της έκοκκίνισαν. Αισθανόταν τους κρόταφους της να χτυπάνε δυνατά. Ένα ροδίνο, έλαφρό νερός ήταν σαν να έπεσε μπροστά στα μάτια της και ένιωθε κάτι σαν ζάλη, σαν λιποθυμία. Κι όταν εκείνος άπλωσε το χέρι του και την έπιασε από το μπράτσο, δεν είπε τίποτε.

Αφέθηκε να συρθεί κοντά του. Κι όλα σβύστηκαν στη μέση ενός φιλιού.

ΜΕΘΥΣΤΙΚΟ ΠΑΡΑΛΛΗΡΗΜΑ

Ο σάκις ένύχτανε και τελείωνε τις δουλειές της, έπηγαινε στην καμαρούλα της. Κι εκεί παραδινόταν σε όνειρα τρυφερά.

Μπορεί να έλθη απόψε, σκεφτόταν.

Και η καρδιά της λαχταρούσε. Η άναμονη του αγαπημένου της την κρατούσε σε μία γλυκεία υπερδιέγερση. Κι όταν άκουσε στην πόρτα του δωματίου της το έλαφρό, χαρακτηριστικό χτύπημά του, πεταγόταν, τρελλή από ευτυχία, και του άνοιγε.

Και τότε, ο ούρανός κατέβαινε στη γη.

Έκείνος έλίκνιζε την ευτυχία της με τα άρρατα λόγια.

—Έσύ είσαι η αληθινή μου γυναίκα, της έλεγε. Η άλλη δεν μου είναι τίποτε. Έσύ είσαι η αγαπημένη μου. Μαζί σου έγνωρίσα το πόσο άπέραντη ευδαιμονία είναι ο έρωτας...

Κι όταν η Εύγενία του υπενθύμιζε, ότι μολαταύτα η άλλη ήταν η νόμιμη γυναίκα του, της απαντούσε:

—Μπορώ να χωρίσω απ' αυτήν, ό,τι ώρα θέλω. Είναι άνικανη να μου δώσει τη χαρά των παιδιών και ο νόμος μου δίνει το δικαίωμα να ζητήσω διαζύγιο.

—Θα ήθελες να ήσουν πατέρας;

—Θα ήταν η μεγαλύτερη ευτυχία μου.

Μέσα σ' αυτό το μεθυστικό παραλήρημα περνούσαν γρήγορα οι μέρες. Πότε έπεράσαν τρείς μήνες! Η ευτυχία της ολόκληρη ήταν κλεισμένη σ' αυτό το δωματάκι. Ήταν τόσο άμεριμη και ευτυχισμένη, ώστε δεν έπρόσεξε, από την πρωτη στιγμή, οι σχέσεις της με τον κύριο της είχαν μία μοιραία, ουσική συνέπεια. Κάπως άργα τα άντελήθη ότι θα γινόταν μητέρα...

ΕΛΠΙΔΕΣ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ

Ανηούχσε στην αρχή. Μα την παρηγόρησε η σκέψη ότι ο αγαπημένος της θα την βοηθούσε στη δυσκολία αυτή περισσότερο. Έπειτα έσκέφθηκε το πόσο ελαττούσε να γίνει πατέρας και μία σημαντική έλπιδα έλαμψε μέσα της. Μπορεί να έχωριζε τώρα την άλλη, που ήταν άνικανη να του δώσει παιδιά, και να παντρευόταν αυτήν που την αγαπούσε και που θα ήταν αύριο η μητέρα του παιδιού του.

Μία παράξενο ανακάτεμα φόβων και ελπίδων, του εξομολογήθηκε μία νύχτα το σοβαρό μουσικό.

—Θα γίνω μητέρα, του είπε. Και τον έκτύπατε κατάματα, να ιδη τί έντύπωση θα του κάμη. Εκείνος έμεινε σαν κερα-

νόπληκτος. Και σιγά - σιγά, ένα κιτρινοπράσινο χρώμα έχυνόταν στο πρόσωπό του.

—Αστείευσαι! την ρώτησε.

—Όχι. Μιλώ σοβαρά.

—Και δεν σου κάνει καμμία έντύπωση το πράγμα; Τι θα κάνης τώρα;

Η νέα επέγινε. Δεν την ρωτούσε «τι θα κάνωμε», αλλά τι «θα κάνης». Όστε αυτή ήταν η μόνη έννοχος. Το πρόσωπό της έπηρε τον σπαταγμό μιάς θαύσεως λύπης και αγωνίας.

—Όστε αυτό έχεις να μου πης; τον ρώτησε.

Έκείνος έσπκωσε τους ώμους του κι έστρεψε άλλοι το πρόσωπό του. Της ήρθε ένα πνίξιμο στο λαιμό. Τα χέρια της λυθηκαν. Εκείνος έπηγε κι έκάθησε στο ντιβάνι.

Επήγε κοντά του κι έπεσε στα γόνατά του:

—Μη μ' εγκαταλείψης, του είπε. Λυπήσου με...

Έσταύρωσε τα πόδια του μ' άδιάφορο ύφος και μουρμούρισε:

—Και τί θέλεις να σου κάμη;

Τα λόγια του τα ένιωσε σαν παγερό άσάλι να της διαπερνούν την καρδιά. Αυτός λοιπόν ήταν ο άνθρωπος, που της φερνόταν με τόσο στοργή και καλωσύνη, που της έλεγε, ότι ήταν η μόνη γυναίκα, που αγαπήσε; Αυτός ήταν ο τρυφερός, ο πονεμένος, ο «μορφωμένος κύριος», ο «άνωτερος άνθρωπος»; Όλ' αυτά ήταν μία παγίδα για να την ξεγελήσει, να την παρασύρει στην ατίμωσή. Επήγαινε να τρελλαθεί από την απελπισία της.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Στο δωμάτιο έπικρατούσε σιγή. Η Εύγενία έμενε σαριασμένη, τσακισμένη από τον πόνο και την άπώγνωση, εκεί, κοντά στο ντιβάνι. Εκείνος σκεφτόταν με το κεφάλι χαμηλωμένο και το βλέμμα κολλημένο στο πάτωμα.

Τέλος σηκώθηκε κι άρχισε να κινή βόλτες μέσα στο δωμάτιο. Και ύστερα από λίγο άρχισε να της λέγει:

—Άκουσε, παιδί μου. Αν δημιούργησες σκάνδαλο, δεν έχεις να κερδίσης τίποτε. Ενώ αν δεν μιλήσης, θα σε βοηθήσω οικονομικά όσα μπορώ. Η νέα έμεινε σιωπηλή. Ήταν σαν να μη τον άκουε. Το μυαλό της άναμετρούσε το μέγεθος της συμφορές της. Εκείνος εξακολούθησε:

—Εξ άλλου, γιατί θέλεις να παρουσιάσεις έμένα για υπεύθυνο; Έσύ κάθε τόσο είχες έσοδο. Πώς μπορώ να ζερά εγώ, αν δεν σ' έφερε κανένας άλλος σ' αυτήν την κατάσταση!

Αυτό πιά δεν μπορούσε να το άνεχθεί. Δεν έφθανε ότι την εγκατέλειπε στην τύχη της. Δεν έσθανε ότι της φέρθηκε τόσο πρόστυχα και τόσο σκληρά. Τώρα έγλυεαζε και τον έρωτά της. Έσκηώθηκε κατακόκκινη α-

μιά ματιά, όπου άστραφτε το μίσος και ο θυμός της, και τοι έλεπε:

—Φύγε! Φύγε! από δω.

Έκείνος άνέπνευσε σαν να έλαφρώθηκε από ένα όχληρό θόρος, και ψιθύρισε:

—Όπως αγαπάς.

Άνοιξε την πόρτα και διήκε με προφύλαξη.

Η Εύγενία έπεσε με λυγμούς στο ντιβάνι. Έπέφασε μία νύχτα άγωνίας.

Δεν μπορούσε να χωρήσει τους της τόσο σκληρότητα, τόσο χυδαίοτητα και ποταπότητα. Όλα χοροπηδούσαν στα μυαλό της. Οι μαγευτικές μέρες, που πέρασε, το τραγικό ζήτημά της από την πλάνη, το φοβερό μέλλον της. Η ζωή έπρόβαλλε σκληρή και άθλια μπροστά της.

Την άλλη μέρα ειδοποίησε την κυρία της, ότι θα έφευγε.

—Γιατί θέλεις να φύγης; την ρώτησε η κυρία. Είσαι δυσχεραστημένη από μας;

—Όχι.

—Τότε λοιπόν;

—Εκεί που θα πάω θα μου δίνουν μεγαλύτερο μισθό.

—Καλά. Να πής στην εύχη του Θεού.

Ετοίμασε τα πράγματά της και κατέβηκε σιγά - σιγά την σκάλα. Χωρίς να το θέλη, έδε ν' άνοιξη το παράθυρο, που ήταν προς την σκάλα, και να προβάλλη το κεφάλι του ανθρώπου που την είχε καταστρέψει. Την κύττασε για μία στιγμή και δαγκώκισε το παράθυρο. Αυτό ήταν το «άντιο» μιάς... τρυφερής αγάπης. Η Εύγενία προχώρησε, άνοιξε την εξώπορτα και βρέθηκε στο δρόμο.

Το μυαλό της έγυριζε. Είχε χάσει τα νερά της. Όλα ήταν νεκρά μέσα της. Δεν ένιωθε την δύναμη ούτε να θυμώσει, ούτε να διαμαρτυρηθεί. Προς τί άλλως τε; Ένας φηλός, μαύρος τοίχος την έχωριζε από τον κόσμο.

Προχώρουμε σαν χαμένη. Δεν ήξερε που θα πήγαινε, ούτε που θα κοιμότανε το δρόμο. Έγυριζε άσκοπα στους δρόμους, έπλανιόταν έδώ κι εκεί, έκατέβαινε τον μοιραίο κατήφορο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

* Η γυναίκα δεν είναι μόνο η γοητεία της οικογενείας. Είναι ακόμα, σε πολλές περιστάσεις, η συνειδησίς της και η αξιοπρέπεια της.

Α ν τ ε Γ κ α σ π α ρ ι ν
* Τίποτε δεν μπορεί να δώσει τόση αποφασιστικότητα, τόσο θάρρος, τόση ασφάλεια, τόσο γυναίκα, όσο το να αισθάνεται ένα παιδί στην άγκαλιά της.

Ε ρ ρ . Γ κ ρ ε β ι λ

* Οι γυναίκες δεν είναι ποτέ πιο δυνατές παρά όταν όπλιζονται με την αδυναμία τους. Κ α Ν τ υ ν τ ε φ α ν
* Η μητρότης είναι ο πατριωτισμός των γυναικών.

Α λ . Δ ο υ μ α ρ
* Είναι εύκολο για μία γυναίκα να είναι μία καλή σύμβουλος και μία καλή μητέρα, αρκεί ν' αγαπά και να την αγαπάει.

Α λ . Ν τ ε λ π ι

Μεταθανάτιος ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ένα παράξενο διηγηματάκι του ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

—Ναί! Πότε; Πείτε μου, πότε;
—Ποτέ! Πόσες φορές πρέπει να σάς το πω; Ποτέ!

—Μπορείτε να μου το πείτε όσες φορές θέλετε, έκτος από μία: εκείνη που θάρρητε κοντά μου! Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι σάς αγαπώ;

—Ω! Πόσο αποκοροστικά είναι αυτά τα λόγια, όταν προέρχονται από έναν άνθρωπο γέρο, άσχημο και πλούσιο! Και ο κ. Γκλόφ ήταν ακριβώς γέρος, άσχημος και πλούσιος.

Η κυρία Ζατέν απομακρύνθηκε από κοντά του με καταφανή αποστροφή. Έκανε ότι δεν έκαταλάβαινε τίποτε από εκείνο που αυτός αποκαλούσε αγάπη.

—Αλλ' όσο η Βέρα τον απέφευγε, τόσο πιο έπιμονος και επιθετικός γινόταν εκείνος. Σ' αυτή την έπιμονή του, που αποτελούσε το κυριώτερο γνώρισμά του χαρκτηριστού, ώφειλε, άλλως τε, την τεραστία περιουσία του και τη θέση του στην κοινωνία.

Και η αλήθεια είναι ότι έπρεπε να έχη κανείς τον χαρακτήρα του κ. Γκλόφ, για να σκεφθώ να κατακτήσω την κυρία Ζατέν. Η αρετή της ήταν αναμφισβήτητη και γι' αυτό κανείς δεν είχε σκεφθώ ως τότε να της κάμη μιάν έρωτική εξομολόγηση.

—Αλλ' ο άνθρωπος αυτός είχε μιάν ανεξάντλητη έπιμονή και δεν υποχωρούσε εμπρός σε τίποτε.

—Το θέλω! Ξαναείπε. Καμμιά γυναίκα δεν μου αντίσταθηκε ποτέ ή τουλάχιστον δεν το έκαμη χωρίς να μεταμελήσω πικρά γι' αυτό. Προσέξτε! Αλλά γιατί δεν θέλετε, λοιπόν, να δεχθώτε την αγάπη μου;

—Γιατί δεν μπορώ να την δεχθώ. Και αν ακόμη αγαπούσα έναν άλλον άνθρωπο, δεν θα έπρεδίδα ποτέ τον σύζυγό μου. Με ακούτε, κύριε Γκλόφ; Και αν ακόμη αγαπούσα... Αλλ' ούτε αυτό συμβαίνει στη ζωή σας περίπου.

—Αυτή είναι η τελευταία σας λέξις;
—Η τελευταία μου!

—Προσέξτε, γιατί μπορεί να μεταμε-

ληθώτε γι' αυτό!...

—Δεν σάς φοβούμαι, κύριε Γκλόφ.
—Σας ξαναλέω: προσέξτε!

Η νεαρή γυναίκα άρχισε να γελάει μ' ένα γέλιο ξενόιαστο και χαριτωμένο.

Μερικούς μήνες αργότερα, η κυρία Ζατέν έμαθε ένα πρωί τον θάνατο του κυρίου Γκλόφ.

Δεν έγέλασε αυτή τη φορά, ωστόσο όμως δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα επίφωνημα ανάκουφιστος.

Στ' αλήθεια, ο άνθρωπος αυτός είχε γίνει πολύ ένοχλητικός τον τελευταίο καιρό. Δεν άφηνε καθόλου τη Βέρα να ησυχάσει. Την κατέδιωκε παντού και διαρκώς της ξαναλέγε τα ίδια άνοστα λόγια του, που έπροκαλούσαν ένα αίσθημα αηδίας στη νεαρή γυναίκα.

Τώρα η Βέρα είναι βέβαιη ότι δεν θα ξανακούγει ποτέ πια να γίνεται λόγος για τον Γκλόφ.

Αλλά, εφ'όσον, ένα πρωί, έλαβε ένα γράμμα από έναν συμβολαιογράφο.

Τι λοιπόν θα μπορούσε να την βάλει; Το γράμμα έγραφε ότι ο συμβολαιογράφος ήθελε να της κάμη κάποια ανακοίνωση, σκετικώς με την κληρονομία του κυρίου Γκλόφ.

Η Βέρα εδιάδεσε με χαρά αυτό το γράμμα. Ποιος ξέρει; Ο δυστυχισμένος αυτός Γκλόφ δεν ήταν ίσως τόσο κακός, όσο τον έπίστευαν και όσο ήθελε να παρσώσθη ο ίδιος τον εαυτό του. Προσισθανόμενος τον θάνατό του, θα είχε σκεφθώ ίσως να αφήσει κάποια μικρή άνανμνηση στην κυρία Ζατέν, για να την αποζημιώσει για όλες τις ένοχλησεις, που της είχε κάμη.

Αλλ' όταν η Βέρα άκουσε ποιά ήταν αυτή η άνανμνηση, έμεινε κατάπληκτη. Ο διακαρής της άφηνε ένα δολέπλο έκαστο μύριο! Και έγραφε μέσα στη διαθήκη του:

«Στην αγαπητή μου Βέρα —την σύζυγο του Σαρλ Ζατέν— αφήνω ένα έκαστο μύριο εις μετρητά, εις άνανμνηση των υπέρωχων στιγμών που μου έχαρισε...»

Αυτό βέβαια ήταν ψέμα, γιατί η Βέρα δεν του είχε χάρισε καμμιάν υπέρωχη στιγμή. Αλλά το έκαστο μύριο ήταν πραγματικό —τα χαρτονομίσματα ήταν εκεί μπροστά της, απλωμένα επάνω στο τραπεζί του συμβολαιογράφου.

Η κυρία Ζατέν τα έπληρε και έφυγε, μη ξέροντας αν θα έπρεπε να είναι ευχάριστη μένη ή στενοχωρημένη για ό,τι είχε συμβεί.

Αλλά, τώρα, η περίεργη αυτή κληρονομία που είχε πάρει δεν απέτελε πια μυστικό για κανένα. Είχε κάμη, σε διάστημα μερικών ωρών μόνον, τον γύρο της πόλεως και όλοι έδιναν στη γεναιοδωρία του Γκλόφ τη μόνη λογική εξήγηση, που φαινόταν ότι μπορούσε να υπάρχει: έπίστευαν δηλαδή ότι η Βέρα ήταν έρωμένη του πλουσιού γέροντος.

Η Βέρα δεν άντελήφθη την πραγματικότητα, παρά μόνο όταν είδε το εξαγριωμένο πρόσωπο του συζύγου της, που έγύρισε μαινόμενος σπίτι του.

Η θέα του έκαστο μύριου δεν τον συνέκινε καθόλου, γιατί ο κύριος Ζατέν ήταν τίμιος άνθρωπος. Αφού περιέλουσε τη Βέρα με τις χειρότερες βρισιές, της έδωλεσε ότι έπρεπε το ίδιο δράδυ να εγκαταλείψη τη συζυγική εστία.

Οι εξηγήσεις που προσπάθησε να του δώσει η νεαρή γυναίκα δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Τουναντίον, μάλιστα, εξώργισαν περισσότερο το σύζυγό της.

—Οχι! Δεν ήθελε πια ν' άκούση τίποτε! Η Βέρα δεν θα έφευγε την άλλη μέρα. Θα έφευγε άμέσως τώρα!

Η δυστυχισμένη έκατέδρασε το κεφάλι και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Την άλλη μέρα, ο σύζυγός της υπέδραλε αίτησι διαζυγίου.

Τότε μόνο η Βέρα έκατάλαβε τα πάντα. Ο Γκλόφ είχε πραγματοποιήσει την άπειλή του. Είχε έκδικηθώ!

Και η έκδικήσις του ήταν άνανδρη και ποταπή, όπως και όλη του η ζωή.

—Ο,τι και να έλεγε πια, κανείς δεν έπίστευε την αθωότητά της. Έπρεπε λοιπόν να υποταχθώ στο μοιραίο.

Αλλά ποτέ ένα κακό δεν έρχεται, πέραν μ' ένα καλό και ένα καλό μαζί του.

Η Βέρα ήταν ως τότε μιά άσημη γυναίκα, που κανείς δεν την έπρόσεχε, παρ' όλη την όμορφιά της.

Τώρα, είχε γίνει μιά προσωπικότης σχεδόν. Όλοι μιλούσαν γι' αυτήν.

Μερικοί την κατέκριναν. Αλλ' όλοι ήταν σύμφωνοι ότι είχε σταθώ πολύ έξυπνη. Διάβλεπε! Ένα έκαστο μύριο για μερικές «υπέροχες στιγμές», που είχε χάρισει σ' έναν άθλιο γέρο, όπως ο Γκλόφ, δεν ήταν άστείο! Μια δολέπλη περιουσία! Βέβαια είχε χάσει το σύζυγό της...

Αλλ' όλα άντισταθμίζονται σ' αυτό τον κόσμω.

Και η όμορφη Βέρα δεν έδυσκολεύθηκε να βρ' ή και μάλιστα να διαλέξη —τον αντικαταστάτη του, άνάμεσα στο πλήθος των θαυμαστών, που άρχισαν να την πολιορκούν...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΞΕΡΕΤΕ... ΤΙΣ «ΛΟΤΤΑ»;

Η γυναίκα που άνήκει στον δοηθητικό γυναικείο στρατό της ηρωικής Φινλανδίας, λέγεται «Λόττα». Ξέρετε από που προέρχεται η όνομασία αυτή; Στα 1809, όταν και πάλι πολέμουσε η Φινλανδία με την Ρωσία, η πρώτη είχε στο στρατό της πολλές γυναίκες. Μεταξύ αυτών ήταν και μια κοπέλλα, που έμεινε τ' όνομα της στην ιστορία για τον ηρωισμό της και το θάρρος της. Λεγόταν Λόττα Σαβάρτ. Ένας διάσημος Φινλανδός ποιητής της εποχής, αφιέρωσε στην ήρωίδα ένα ποίημα, που το μαθαίνουν ακόμη τα παιδιά στα σχολεία. Όταν λοιπόν οι γυναίκες της Φινλανδίας απέφασαν να οργανωθούν συστηματικά για τον πόλεμο, υιοθέτησαν σ' άνανμνηση της ηρωίδας προγόνου των, το μικρό της όνομα «Λόττα». Το ίδιο όνομα έχουν και οι γυναίκες του γυναικείου στρατού της Σουηδίας.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΚΟΛΠΑ

Ο τελευταίος έρωσ της

... ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

Η κυρία Βεατρίκη Βαλντρέφ, ξαπλωμένη σε μιά μεγάλη σαίζ λόγκ, παρακαλούσε από την ταράτσα του ξενοδοχείου «Σερίηνε» το εύθυμο θέαμα της άκτής, που ήταν γεμάτη λουόμενους. Δεν ήταν ακόμη μεσημέρι, και η Βεατρίκη, που μόλις είχε σηκωθεί απ' το κρεβάτι, φορούσε μιά λεπτότατη ρόμπα με πολύ ζωηρά χρώματα, που άφηνε να διαφαίνεται το κομψό της σώμα.

Εκείνη τη στιγμή, ένας νέος με πρωινό κοστούμι, έπέρασε ακριβώς κάτω από τον εξώστη της και ύποκληξε με χάρη. Τι συμπαθητικός νέος!

Ακριβώς εκείνη την ήμερα η Βεατρίκη συνεπλήρωσε τα έξι ήττα της χρόνια. Το σώμα της, με τόσες φροντίδες και περιποιήσεις, διατηρούσε ακόμη τη δροσιά και την κομψότητά του, αλλά το πρόσωπο δεν μπορούσε πια να κρύψη τις ρυτίδες, αν και διατηρούσε τα ίχνη μιάς λαμπράς καλλονής.

Η Βεατρίκη Βαλντρέφ ήταν μιά πλουσιωτάτη χήρα έγκατεστημένη στο Λος Άντζελες. Ο νέος που την έχαιρέτησε με τόσην ευγένεια ήταν μιά καινούργια γνωριμία της. Είχαν συναντηθώ έντελως τυχαία στο άσανσέρ του ξενοδοχείου και από μιά ελαφρή διακοπή του ρεύματος, έμειναν κλεισμένοι εκεί μέσα και μετέωροι επί ένα τέταρτο της ώρας. Αρκεί, δηλαδή, για να πιάσουν, γνωριμία και να γίνουν καλοί φίλοι. Εκείνη δεν έζητησε την παραμικρή πληροφορία για το άτομό του: έγνώριζε μονάχα πως ήταν ένας κομψότατος νέος, πολύ συμπαθητικός, με πρώτης τάξεως άναντροφή, πράγματα που μαρτυρούσαν πως ήταν παιδί από οικογένεια.

«ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ, ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ...»

Υστερα από λίγο, η κυρία Βεατρίκη συναντούσε τον νεαρό της φίλο στο μπάρ του ξενοδοχείου και δεχόταν ευχαρίστως ένα όρεκτικό.

—Σήμερα φαίνόσαστε σαν στενοχωρημένος, του έπλε σε μιά στιγμή με μητρικό ενδιαφέρον. Τι έχετε;

—Αχ, έστέναζε αυτός, είμαι πολύ δυστυχής.

—Μά, τέλος πάντων, τί σάς συμβαίνει; Μήπως είσαστε έρωτευμένος;

—Ακριβώς, κυρία μου, το βρήκατε! Είμαι τρελλά έρωτευμένος.

—Και ποιά είναι η τυχερή αυτή;...

—Θέλετε λοιπόν να μάθετε; Αφού έπιμένετε, θα σάς το πω. Άλλως τε είναι προτιμότερο και για μένα να πάρω από τώρα την απόφασι. Λοιπόν, κυρία μου, είμαι έρωτευμένος μαζί σας: σάς αγαπώ απ' την πρώτη στιγμή που σάς είδα. Θυμώσαστε; Εκείνη την ήμερα στο άσανσέρ...

Η Βεατρίκη ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Μά ήταν δυνατόν να συμβεί τέτοιο πράγμα στην ηλικία της; Έσκέφθηκε όμως ότι η Νινόν ντε Λανκλός, ένενήντα χρονών είχε ένα σωρό θαυμαστά που έπεφταν έξελγόμενοι στα πόδια της. Γιατί, λοιπόν, κι' αυτή, σ'α' έξι ήττα, δεν θα μπορούσε να έτρελλάνη έναν νέο; Όστόσο άπήντησε με κάποιοι διαταγμοί:

—Μά τί λέτε, νεαρέ μου; Δεν ξέρετε, λοιπόν, ότι κοντεύω να πατήσω τά... πενήντα;...

—Τί σημασία έχουν τα χρόνια όταν αγαπάς κάποιον αληθινά;

ΤΟ «ΔΡΑΜΑ»

Το ίδιο δράδυ, οι δύο έρωτευμένοι περ-

πατούσαν σχεδόν αγκαλιασμένοι στο πάγκο της μικρής πολιτείας, άδιαφορώντας για τους πάντας και τα πάντα. Η Βεατρίκη ένοιωσε τον εαυτό της ευτυχισμένη, κι' ένα παγκάκι προσφέρθηκε να συμπληρώσει την ευτυχία της. Έκάθισαν. και με την τρυφερότητα που διακρίνει τους έρωτευμένους, άρχισαν ν' ανταλλάσσουν τα θερμότερα φιλήματα.

Έξαφνα όμως θόρυβος δημάτων και μιά χοντρή φωνή, διέκοψε το ειδύλλιο. Ένας μαντάχαλος ως εκεί πάνω με στολή άστφυλάκος, έπρόβαλε από κάτι θάμνους και τούς έπλε:

—Παράβασις άστυνομικής διατάξεως! Ακολουθήστε με στο αυτόφωρο!

Η Βεατρίκη, αν ήταν λιγάκι πιο νέα, ασφαλώς θα λιποθυμούσε. Αλλά σ' αυτήν την ηλικία δεν μπορούσε παρά ν' άντιμετωπίσει με σθένος την κατάστασι. Αφού άλλως τε ήξερε ότι το πρόστιμο μπορούσε να πληρωθώ επί τόπου.

—Τί σάς όφειλομε; έπλε. Μπορούμε να

πληρώσωμε άμέσως. Αλλά άστυφύλαξ άγρίεψε. —Δεν είναι μόνο για την παράβασι, έπλε. Είς πρόκειται και περί προσβολής της δημοσίας αιδούς. Σας είδα να φιλιώσαστε, αγκαλιασμένοι! Εμπρός, ακολουθήστε με!...

Ο νέος έθεώρησε τότε καθήκον του να έπέμειν.

—Δεν μπορούμε να κανονίσωμε την ύποθεσι μεταξύ μας; έπλε. Καί... θα σου είμασε ευγνώμονες.

Ήταν δλοφάνερη ή προσπάθεια δωροδοκίας, στην όποιαν ο φρουρός της τάξεως παραδόξως δεν άντιστάθηκε. Ο νέος εξακολούθησε:

—Φθάνουν έκαστο χιλιάδες δολάρια; Αφού έμεινε λίγο διατακτικός, άστυφύλαξ του έδωσε να καταλάβη 'τι δέχεται.

—Όραία, λοιπόν, έπλε τότε ο νέος. Πέραςε αύριο από το ξενοδοχείο να σου δώσω ένα τσέκ.

Ο άλλος δσως ήθελε να καθάρισή άμέσως την ύποθεσι.

—Αυτά είναι ζητήματα που λύονται επί τόπου, έπλε.

—Σύμφωνοι, αλλά τώρα δεν έχω μαζί μου το καρνέ με τα τσέκ.

—Μην άντισυγής, φίλε μου, έπλε τότε η Βεατρίκη, έχω έχω τα δικά μου.

Και αφού έβγαλε απ' το τσαντάκι της το καρνέ με τα τσέκ υπέγραψε ένα για έκαστο χιλιάδες δολάρια, πληρωτέα επί τη έμφανίσει.

Ο άστυφύλαξ έστέπωσε το πολύτιμο χαρτί κι' έγινε άφαντος. Αλλά την έπομένην έχάθηκε και ο νέος που έλεγε πως είναι τρελλά έρωτευμένος με την Βεατρίκη, αφήνοντας απλήρωτο τον λογαριασμό του ξενοδοχείου. Ήταν συννενοημένοι δηλαδή για να κάμουν τον αίσχρον αυτόν έκδασμό εις βάρος της πλουσίας κυρίας. Ενωείται, δεν έπρόκειτο περί πραγματικού άστυφύλακος, αλλά περί μετρηφισμένου κακοποιού.

ΚΟΜΒΟΛΟΓΙΟΝ ΜΙΜΗΤΩΝ

Η περιπέτεια αυτή της κυρίας Βεατρίκης Βαλντρέφ δεν αποτελεί μεμονωμένο έπεισόδιο. Οι στατιστικές και τα άστυνομικά δελτία μας πληροφορούν ότι ο έκδασμός κατέχει σήμερα την πρώτη θέση στην αμερικανική έγκληματολογία. Είναι άπολυτως εξακριβωμένο, προ πάντως για τις μεγάλες πολιτείες, ότι ένα αρκετά σεδαστό ποσοστό των κατοίκων ζουν από μικρούς και μεγάλους έκδασμούς. Ακόμη και οι έξ έπαγγέλματος λωποδύτες, όταν μπορούν άντικαθίσταον την κλοπή με τον έκδασμό. Γιατί μερικές ένοχοποιητικές έπίστολες αξίζουν πολύ περισσότερο από ένα νρηματικό ποσό ή λίγα κοσμήματα που θα δρεθούν στο βάθος κανενός συρταριού.

Οι πιο πολύ έκτεθειμένοι στους έκδασμούς είναι οι κληματογραφκοί υστερές, οι δικαστικοί, οι γιατροί, οι κληρικοί, οι παντρεμένες κυρίες και οι ζηλτύποι σύζυγοι.

Στην Αμερική, μιά μυστική όργάνωσις έκδαστών εργάζεται στο σκοτάδι και κάνει χρυσές δουλειές. Οι έκδασταί βρίσκουν συνενόχους στις υπηρέτριες των καλών σπιτιών, στο προσωπικό των μεγάλων ξενοδοχείων και των νυκτερινών κέντρων, στις γυναίκες του ήμικοσμου, στους θυρωρούς, στις τηλεφωνήτριες και στους υπαλλήλους των ένεχυροδανειστηρίων. Έτσι, οι μεγάλοι διωμήχανοι και οι τραπεζίτες στα λογιστικά τους βιβλία έχουν ειδική μερίδα για τους έκδασμούς.

Ευτυχώς, που όλ' αυτά γίνονται μόνο στην Αμερική.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Οι γυναίκες έγραψαν το ποίημα του έρωτος. Οι άνδρες το έσχολίασαν, αλλά δεν το ένοιωσαν.

Και η πιο έρωτευμένη γυναίκα έχει πάντα έναν καινούργιο έρωτα στον δρόμο της καρδιάς της.

909

Στο διάστημα αυτό, ο Σένκ Μάρς έτρεξε πάντα μέσα στο δάσος, αναζητώντας τον αντίπαλό του.

Σε μία στιγμή, διέκρινε ένα άλογο, δεμένο κάτω από τα δένδρα και πιο πέρα έναν άνθρωπο που έκοιμόταν.

—Ω! Διάβολε! Έκαμε. Μήπως κάποιος; Αυτός είναι! Ο κακούργος! Ο ληστής!

Ο ιππότης όμως έκοιμόταν πολύ βαθιά και δεν άκουσε τις ύβρεις του μαρκησιού.

Ο Σένκ Μάρς έβγαλε το ξίφος του και άρχισε να κτυπά με ανυπομονησία το έδαφος.

Παρά το μίσος που αισθανόταν έναντι του Ρομπιστάν δεν έσκέφθηκε ούτε μία στιγμή να επωφεληθεί από τον ύπνο του αντιπάλου του.

Στο τέλος, άρχισε να φωνάζει:

—Ε, κύριε! Ευπνήστε, σας παρακαλώ!... Σηκωθείτε!... Με ακούτε!... Σηκωθείτε γιατί θα σας μαστιγώσω, κύριε ντε Ρομπιστάν!

—Α! είναι ο κύριος ντε Ρομπιστάν! είπε μία φωνή πίσω από τα δένδρα.

Ήταν ο Λαφεμά, που, δείχνοντας στον Ρισελιέ τον καιμώμενο Ρομπιστάν και τον εξωγυρισμένο Σένκ Μάρς, έλεγε:

—Θα ιδούμε ωραίο πανηγύρι! Βλέπετε ότι είχα δίκιο και ότι εκάμαμε καλά να παρακολουθήσουμε αυτό τον τρελό.

—Εκείνη τη στιγμή, ο Ρομπιστάν άνοιξε το ένα του μάτι. Το πρώτο του βλέμμα έπεσε επάνω στο Λαφεμά και το Ρισελιέ.

—Σήκω προδότη! εφώναξε ο Σένκ Μάρς. Θα σου κόψω τα αυτιά!

Ο Ρομπιστάν άνοιξε και το άλλο του μάτι και είδε το ξίφος του Σένκ Μάρς, που διηυθύνετο προς το μέρος του.

Ο ιππότης έχασε τον έλεγχο του.

—Σείς, μαρκήσιε; είπε. Γιατί κάνετε όλο αυτό το θόρυβο; Δεν θα σας το συχωρέσω ποτέ! Μου διεκόματε τ' όνειρό μου στο καλύτερό του σημείο.

—Φυλαχθήτε! εφώναξε ραινόμενος ο Σένκ Μάρς. Φυλαχθήτε, γιατί, μά το Θεό, θα σας καρφώσω σ' εκείνο το δένδρο!

—Μπά! Έκαμε ο Ρομπιστάν. —Επιμένετε λοιπόν να σας δώσω το μάθημα, που είχατε τη φρόνησι να αρνηθήτε την άλλη φορά;

Συγχρόνως έβγαλε το ξίφος

του και έπηρε επιθετική στάση.

Τα δύο ξίφη διεσταυρώθηκαν επί μερικές στιγμές.

Και, ξαφνικά, το ξίφος του Σένκ Μάρς ετινάχθηκε δέκα βήματα πιο πέρα.

Ενώ ο μαρκήσιος έτρεχε να το πάρει, ο Ρομπιστάν έστηριξε την αιχμή του δικού του ξίφους στο έδαφος και έγυρισε προς το μέρος του Λαφεμά και του Ρισελιέ.

—Κύριε της έλλεινης μορφής, είπε συ ευπαρτίδα μου, με τα μάτια της αλεπούς, θα είσατε νομίζω μάρτυρες του μικρού μαρκησιού. Εμπρός λοιπόν! Βγάλτε τα ξίφη σας!

—Α! άθλιε! εφώναξε ο Σένκ Μάρς, που είχε γυρίσει στο διάστημα αυτό. Τώρα θα σου δείξω εγώ!

Και, λέγοντας αυτά, έπεσε με λύσσα έναντι του Ρομπιστάν.

Ο ιππότης είχε άρχεισει να έρεθίζεται.

—Εμπρός, μαρκήσιε! έλεγε, ενώ απέκρουε τα κτυπήματα του Σένκ Μάρς. Μου φαίνεται όμως ότι, για να σ' αντιμετωπίσω, θα ήταν καλύτερο να είχα ένα ραβδί παρά το ξίφος μου.

—Δεν το μάρς να μου επιτεθείς! εφώναξε ο Σένκ Μάρς.

—Αυτό είναι αλήθεια, έλεγε ο Ρομπιστάν. Φοβάμαι μήπως σου κουράσω το χέρι. Άλλα θα σε κάμω να αναπαυθής λιγάκι!

Συγχρόνως, με ένα επιδέξιο ξιφισμό, έπέταξε και πάλι μακριά το ξίφος του Σένκ Μάρς.

Εγύρισε κατόπιν προς τους δύο επίπλους:

—Εμπρός, κύριοι! εφώναξε. Κατεβείτε από τα άλογά σας και βγάλτε τα ξίφη σας. Τρεις δεν είναι πολλοί για έναν Ρομπιστάν!

—Ρομπιστάν! Έκαμε ξαφνικά μία φωνή μερικά βήματα πιο πέρα. Αυτός λοιπόν είναι ο Ρομπιστάν; Τον βρήκα επί τέλους!

Ο άνθρωπος που είχε ειπεί αυτά τα λόγια ήταν ο ένας από τους τρεις προσωπίδωφους, που τους είδαμε να ξεκινούν από το πανδοχείο της «Χήνας», διευθυνόμενοι εις το

Παρίσι.

Επερνούσαν και οι τρεις από το μέρος αυτό, και βλέποντας την περίεργη αυτή μονομαχία, έσταμάτησαν για μία στιγμή τα άλογά τους.

Ο άνθρωπος που είχε μιλήσει προηγουμένως έπήδησε άμέσως από το άλογο του και έτρεξε προς τον Σένκ Μάρς, που, κατακόκκινος από έντροπή, ξαναγύριζε για να επιτεθεί και πάλι.

—Υψηλότε! Έκαμε ο μαρκήσιος, μόλις αντίκρυσε τον προσωπίδωφο.

—Μαρκήσιε, είπε εκείνος, σας παρακαλώ να μου παραχωρήσετε τη θέση σας.

—Άλλα... έκαμε ο Σένκ Μάρς.

—Οχι, όχι... Σας παρακαλώ να κάμειτε, όπως είπα.

—Αν με φονεύσει, τότε έχετε καιρό να επιτεθείτε και να εκδικηθείτε τον δούκα ντ' Αγκουλέμ.

—Θα κάμω, ό,τι θελήσετε, ύψηλότε, έλεγε ο Σένκ Μάρς.

—Εμπρός! λοιπόν, εφώναξε ο Ρομπιστάν, κινώντας απειλητικά το ξίφος του. Τρεις για ένα Ρομπιστάν δεν είναι πολλοί. «Έξή υποφέρεται!»

—Οχι, κύριε, εγώ μόνο θα αναμετρηθώ μαζί σας, έλεγε ο προσωπίδωφος, προχωρώντας προς το μέρος του. Εισθε πράγματι ο ιππότης Ρομπιστάν;

—Ονομάζομαι Άδεμάρ ντε Τρεμανζέκ ντε Ρομπιστάν, έλεγε με υπερφάνεια ο ιππότης. Και σεις;

—Το όνομά μου δεν λέγεται δυνατά, έλεγε ο δούξ. Είσατε σεις που άφησατε την υπογραφή σας σ' ένα σπίτι του Μεντόν;

—Διάβολε! έσκέφθηκε ο Ρομπιστάν, θα είναι ο κύριος του στοιχειωμένου σπιτιού.

Και απήντησε δυνατά:

—Μάλιστα, κύριε. Πρέπει όμως να σας πω...

—Κύριε, τον δέκαψε ο δούξ εκάματε μία ανανδρική πράξη, μία άρπαγή...

Οι λέξεις επνιγόνταν στον λάρυγγά του.

—Με κατηγορεί άσφαλώς για τις πιστόλες του, έσκέφθηκε ο Ρομπιστάν.

Και έπροσθεσε δυνατά:

—Κύριε, η λέξις που είπατε είναι πολύ βαρεία και θα την καρφώσω στο λαιμό σας.

—Αθλιε! εφώναξε ο δούξ. Θα σ' σκοτώσω! Άλλα πρέπει προηγουμένως να μου πής πού έκρυψες εκείνο που μου έπηρες...

—Κατάρα! έδρυχθήκε ο Ρομπιστάν. Με αναγκάζετε να σας σκοτώσω, κύριε!

Συγχρόνως όμως μία σκέψις επερνούσε από το μυαλό του.

Γιατί να μην έχη εκατό, χίλιες πιστόλες, για να τις πείρη στο πρόσωπο αυτού του άγνωστου, ώστε να μπορέ να τον σκοτώσει με καθαρή τυνείδησι; έπειτα;

—Άλλ' ό ντ' Αγκουλέμ δεν του άφηκε τον καιρό να σκεφθή περισσότερο.

Κατέφερε ένα τρομερό ξιφισμό έναντι του ιππότη.

Ο Ρομπιστάν πέρασε τον Λουβίν και τους ευπατρίδας που τον συνώδεαν.

Κατά το διάστημα αυτό, ο Κοντσίιν έτρεξε τα δόντια του βλέποντας ότι το δυστύχημα, που του είχε προαναγγείλει η Έλεονώρα δεν είχε πραγματοποιηθή.

—Τί συμβαίνει; έρώτησε με ήρεμη φωνή ο Βασιλεύς, πλησιάζοντας πώς η ιταλική ξιφομαχία έγινε η καλύτερη. Είχα άρχεισει λοιπόν να τους δείχνω την υπεροχή της γαλλικής σχολής.

Συγχρόνως έχαιρε την δασιλέα με το ξίφος του και κατόπιν το έβαλε και πάλιν μέσα στη θήκη του.

Ο Βασιλεύς εθαύμασε την άρρενα αυτή μορφή, επάνω στην οποία έκασθαιζόταν η ανδρεία.

—Κύριε, έλεγε ο Λουδοβίκος 13ος, πριν από λίγη ώρα μου έσώσατε τη ζωή κινδύνου της δικής σας. Έκρατήσατε το άλογο μου που είχε αφήνιάσει. Η συγκίνησής μου με έκαμε να λησμονήσω να σας ρωτήσω σε ποίον ο υιός του Ερρίκου 4ου όφειλε το ότι δασιλεύει ακόμη. Είμαι ευτυχής λοιπόν γιατί μου δίδεται η ευκαιρία να επανορθώσω αυτή την παράλειψι. Το όνομά σας, ευπατρίδα μου...

—Άστε κάτι συνέβη! έψιθύρισε ο Κοντσίιν, άναμεσα στα δόντια του. Άλλα και πάλι ευρέθηκε στη μέση ο άθλιος αυτός Ρομπιστάν, για να σώσει τον βασιλέα!... Α! Κακούργε! Πού δά μου πής!... Θα σ' συντρίψω!

—Μεγαλειότε, απήντησε ο νέος, ο ευπατρίδης που έχει την τιμή να συνομιλή αυτή τη στιγμή με τον Βασιλέα της Γαλλίας λέγεται Άδεμάρ ντε Τρεμανζέκ, ιππότης ντε Ρομπιστάν.

Ο Λουδοβίκος 13ος έκαμε μία έλαφρή υπόκλισι με το κεφάλι και κατόπιν έτράβηξε τα χαλινάρια του άλόγου του.

—Μεγαλειότε, έλεγε ο Κοντσίιν, εγώ και οι ευπατρίδαι μου θα λάβωμε την τιμή να σας συνοδεύωμε ως το Λούβρο...

Ο Βασιλεύς έρριξε ένα ψυχρό βλέμμα προς τον έραστη της Μαρίας των Μεδίκων—της μητέρας του.

—Σας ευχαριστώ, έλεγε. Άλλα δεν υπάρχει κανείς λόγος. Θα με συνοδεύει ο κύριος ιππότης ντε Ρομπιστάν. Έλάτε, ιππότε!

Ο Κοντσίιν έγινε κατακίτρινος.

—Αυτό προαναγγέλλει δυσμενεία εκ μέρους του Βασιλέως, έσκέφθηκε. «Εκτός αν...»

Ο Ρομπιστάν από το άλλο μέρος, ήταν γεμάτος χαρά.

—Προσοχή! έσκέπτονταν. Η τύχη περιέει από μπροστά σου, ιππότε μου!

Κατόπιν έπήδησε επάνω εις τον Πήγασσο και έτοιμάσθηκε να ακολουθήσει τον Βασιλέα.

λυφθήτε, κύριοι!

—Ζήτω ο Βασιλεύς! εφώνασαν οι ακόλουθοι του Κοντσίιν.

—Ο Βασιλεύς! Έκαμε ο Ρομπιστάν κατάπληκτος.

Ο Λουδοβίκος ο 13ος έπροχώρησε μερικά βήματα, αφήνοντας πίσω του τον Λουβίν και τους ευπατρίδας που τον συνώδεαν.

Κατά το διάστημα αυτό, ο Κοντσίιν έτρεξε τα δόντια του βλέποντας ότι το δυστύχημα, που του είχε προαναγγείλει η Έλεονώρα δεν είχε πραγματοποιηθή.

—Τί συμβαίνει; έρώτησε με ήρεμη φωνή ο Βασιλεύς, πλησιάζοντας πώς η ιταλική ξιφομαχία έγινε η καλύτερη. Είχα άρχεισει λοιπόν να τους δείχνω την υπεροχή της γαλλικής σχολής.

Συγχρόνως έχαιρε την δασιλέα με το ξίφος του και κατόπιν το έβαλε και πάλιν μέσα στη θήκη του.

Ο Βασιλεύς εθαύμασε την άρρενα αυτή μορφή, επάνω στην οποία έκασθαιζόταν η ανδρεία.

—Κύριε, έλεγε ο Λουδοβίκος 13ος, πριν από λίγη ώρα μου έσώσατε τη ζωή κινδύνου της δικής σας. Έκρατήσατε το άλογο μου που είχε αφήνιάσει. Η συγκίνησής μου με έκαμε να λησμονήσω να σας ρωτήσω σε ποίον ο υιός του Ερρίκου 4ου όφειλε το ότι δασιλεύει ακόμη. Είμαι ευτυχής λοιπόν γιατί μου δίδεται η ευκαιρία να επανορθώσω αυτή την παράλειψι. Το όνομά σας, ευπατρίδα μου...

—Άστε κάτι συνέβη! έψιθύρισε ο Κοντσίιν, άναμεσα στα δόντια του. Άλλα και πάλι ευρέθηκε στη μέση ο άθλιος αυτός Ρομπιστάν, για να σώσει τον βασιλέα!... Α! Κακούργε! Πού δά μου πής!... Θα σ' συντρίψω!

—Μεγαλειότε, απήντησε ο νέος, ο ευπατρίδης που έχει την τιμή να συνομιλή αυτή τη στιγμή με τον Βασιλέα της Γαλλίας λέγεται Άδεμάρ ντε Τρεμανζέκ, ιππότης ντε Ρομπιστάν.

Ο Λουδοβίκος 13ος έκαμε μία έλαφρή υπόκλισι με το κεφάλι και κατόπιν έτράβηξε τα χαλινάρια του άλόγου του.

—Μεγαλειότε, έλεγε ο Κοντσίιν, εγώ και οι ευπατρίδαι μου θα λάβωμε την τιμή να σας συνοδεύωμε ως το Λούβρο...

Ο Βασιλεύς έρριξε ένα ψυχρό βλέμμα προς τον έραστη της Μαρίας των Μεδίκων—της μητέρας του.

—Σας ευχαριστώ, έλεγε. Άλλα δεν υπάρχει κανείς λόγος. Θα με συνοδεύει ο κύριος ιππότης ντε Ρομπιστάν. Έλάτε, ιππότε!

Ο Κοντσίιν έγινε κατακίτρινος.

—Αυτό προαναγγέλλει δυσμενεία εκ μέρους του Βασιλέως, έσκέφθηκε. «Εκτός αν...»

Ο Ρομπιστάν από το άλλο μέρος, ήταν γεμάτος χαρά.

—Προσοχή! έσκέπτονταν. Η τύχη περιέει από μπροστά σου, ιππότε μου!

Κατόπιν έπήδησε επάνω εις τον Πήγασσο και έτοιμάσθηκε να ακολουθήσει τον Βασιλέα.

—Κύριοι, εφώναξε, δίνω εκάτο χιλιάδες λίβρες σ' εκείνον που θα μου παραδώσει αυτό τον άνθρωπο! Έκατο χιλιάδες λίβρες!

Και, ενώ οι όπλοφόροι του Κοντσίιν καθήρτιζαν σχέδιον έστρατείας έναντι του ιππότη, ο Ρομπιστάν άπαντούσε στις έρωτήσεις που του έκανε ο Βασιλεύς.

Οι τιμές και το χρήμα έρεαν επάνω στο κεφάλι του.

«Δεν έφантаζόμουν ότι είναι τόσο εύκολο να κάμω κανείς την τύχη μου», έσκέπτονταν.

—Όταν έφθαναν έμπρός στις πύλες των Παρισίων, ο Βασιλεύς έσταμάτησε.

—Ευχαριστώ, γιατί με συνοδεύσατε, ιππότε, έλεγε.

—Μεγαλειότε, απήντησεν ο Ρομπιστάν, σας είμαι ευγνώμων για την τιμή που μου έκαματε. Η ανάμνησις της τιμής αυτής δεν θα σβύσθη ποτέ από το μυαλό μου.

—Επειτα ο Βασιλεύς έλεγε:

—Να θυμάσθε τη λέξι που σας είπα. Εάν λαβετε ανάγκη να με ιδήτε, είτε ήμερα είτε νύκτα, θα παρουσιασθήτε στο Λούβρο και θα ζητήσετε τον κ. ντε Βιτρού.

—Όταν έφθανισθι μπροστά σας, θα του πής τη λέξι «Μεντόν».

Και ο Βασιλεύς άπομακρύνθηκε καλπάζοντας.

Ο Ρομπιστάν είχε μείνει ακίνητος.

—Όταν συνήλθε από την κατάπληξί του, έψιθύρισε:

—Η τύχη φέυγει και πάλι με καλπασμό!... Και εγώ που ένομίζα ότι την είχα πιάσει από τα μαλλιά!...

Έξεκίνησε κατόπιν καταστρώνοντας μέσα στο μυαλό του τον Ισολογισμό της ζωής του από την ήμερα που είχε έλθη στο Παρίσι.

Είχε εις βάρος του τέσσε-

Ο Λουδοβίκος έγύρισε εκείνη τη στιγμή προς τη συμμορία του Κοντσίιν και έλεγε: —Κύριοι, σας είδοποιώ ότι ο Ιπότης ντε Ρομπιστάν συγκαταλέγεται μεταξύ των φίλων μου. Οι έχθροι των φίλων μου είναι και δικοί μου έχθροι!... Δεν θα έπρεπε να το ξεχνάτε!

Οι όπλοφόροι κατέβασαν τα κεφάλια και κατόπιν εφώνασαν:

—Ζήτω ο Βασιλεύς!

Ο Λουδοβίκος έσπυρούνιασε το άλογο του. Ο Ρομπιστάν εκάλπαζε στο πλευρό του.

Ο Λουβίν και οι άλλοι ευπατρίδαι ακολουθούσαν.

Όταν εξαφανίσθηκαν, ο Κοντσίιν έγύρισε προς τους ανθρώπους του:

—Κύριοι, εφώναξε, δίνω εκάτο χιλιάδες λίβρες σ' εκείνον που θα μου παραδώσει αυτό τον άνθρωπο! Έκατο χιλιάδες λίβρες!

Και, ενώ οι όπλοφόροι του Κοντσίιν καθήρτιζαν σχέδιον έστρατείας έναντι του ιππότη, ο Ρομπιστάν άπαντούσε στις έρωτήσεις που του έκανε ο Βασιλεύς.

Οι τιμές και το χρήμα έρεαν επάνω στο κεφάλι του.

«Δεν έφантаζόμουν ότι είναι τόσο εύκολο να κάμω κανείς την τύχη μου», έσκέπτονταν.

—Όταν έφθαναν έμπρός στις πύλες των Παρισίων, ο Βασιλεύς έσταμάτησε.

—Ευχαριστώ, γιατί με συνοδεύσατε, ιππότε, έλεγε.

—Μεγαλειότε, απήντησεν ο Ρομπιστάν, σας είμαι ευγνώμων για την τιμή που μου έκαματε. Η ανάμνησις της τιμής αυτής δεν θα σβύσθη ποτέ από το μυαλό μου.

—Επειτα ο Βασιλεύς έλεγε:

—Να θυμάσθε τη λέξι που σας είπα. Εάν λαβετε ανάγκη να με ιδήτε, είτε ήμερα είτε νύκτα, θα παρουσιασθήτε στο Λούβρο και θα ζητήσετε τον κ. ντε Βιτρού.

—Όταν έφθανισθι μπροστά σας, θα του πής τη λέξι «Μεντόν».

Και ο Βασιλεύς άπομακρύνθηκε καλπάζοντας.

Ο Ρομπιστάν είχε μείνει ακίνητος.

—Όταν συνήλθε από την κατάπληξί του, έψιθύρισε:

—Η τύχη φέυγει και πάλι με καλπασμό!... Και εγώ που ένομίζα ότι την είχα πιάσει από τα μαλλιά!...

Έξεκίνησε κατόπιν καταστρώνοντας μέσα στο μυαλό του τον Ισολογισμό της ζωής του από την ήμερα που είχε έλθη στο Παρίσι.

Είχε εις βάρος του τέσσε-

ρις έχθρους. Τους δύο τους έγνώριζε. Ήταν ο Σένκ-Μάρς και ο Κοντσίιν. Οι άλλοι δύο —ό ντ' Αγκουλέμ και ο Ρισελιέ— ήταν άγνωστοι στον Ρομπιστάν. Άλλα έμάντευε ότι το μίσος τους δεν ήταν μικρότερο.

Το Λαφεμά, τον Ρινάλντο και τους όπλοφόρους του Κοντσίιν δεν τους έλογάριαζε.

—Όραία την έχω, έσκέφθηκε.

Και, έπειτα από λίγα λεπτά, έπροσθεσε:

—Αν έφευγα πάλι για τον πύργο μου...

—Άλλ' άμέσως έσθήκωσε με υπερφάνεια το κεφάλι.

—Εγώ να φύγω; έλεγε. Πότε! Αυτό θα ήταν άνανδρο!

—Εγώ άλλωστε μία άποστολή τώρα. Πρέπει να σώσω το μικρό Βασιλέα από τα χέρια αυτών των ανθρώπων.

Και έξεηκούσθησε το δρόμο του.

—Άλλά, σε λίγο, μία άλλη σκέψις επέρασε από το μυαλό του.

—Για να σώσω τον Βασιλέα, έσκέφθηκε, πρέπει να κτυπήσω τον δούκα ντ' Αγκουλέμ. Και ο δούξ είναι ο πατέρας της Γιζέλλας!

XYIII

Η ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑ

Είχε έλθη η 22α Αύγουστου.

Κατά τις ξηί το δράδυ, μέσα στο μέγαρο του Κοντσίιν, ο στρατάρχης και ο πιστός του Ρινάλντο έσυζητούσαν μόνοι.

—Η νέα εκείνη με μισεί, Ρινάλντο, έλεγε ο Κοντσίιν, με ύφος μέσα στο όποιον υπήρχε ή όργη και ή άπογοητευσις συγχρόνως.

—Εκδικηθήτε, έσοχώτατε... Τί θέλετε να είπής, Ρινάλντο; Έναντιον ποίου να στρέψω την εκδίκησή μου;

—Να συλλάβετε τον δούκα ντ' Αγκουλέμ τη στιγμή που θα νομίζει ότι δεν έχει παρά να πάη στο Λούβρο, για να δάλη επάνω στο κεφάλι του το στέμμα.

Ο Κοντσίιν εκύτταζε με βλέμμα θαυμασμού τον έμπιστό του.

—Είνε θαυμασία ή ιδέα σου, Ρινάλντο, έλεγε.

—Δεν έχετε παρά να διατάξετε, έσοχώτατε, είτε ο Ρινάλντο και ή διαταγή σας θα εκτελεσθί άμέσως.

—Επειτα ο Ρινάλντο έδωκε ένα μικρό μπουκαλάκι στον κύριό του.

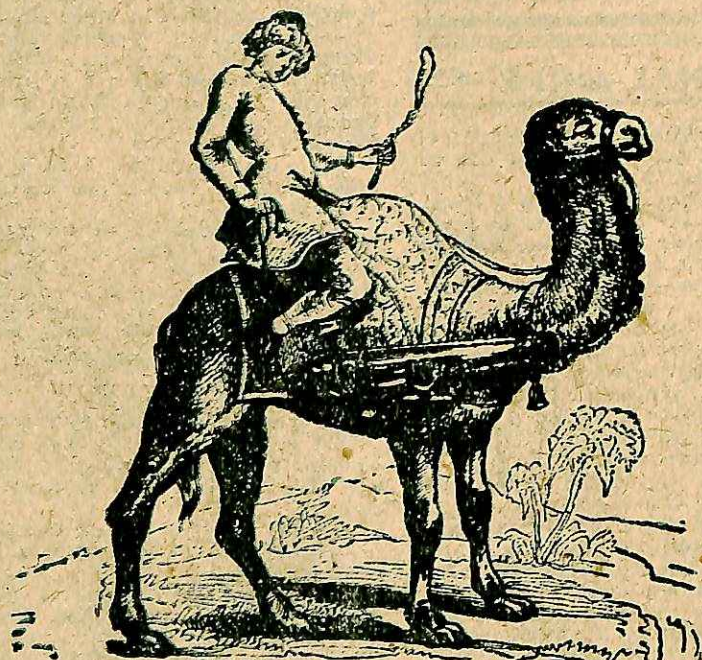
—Τρεις σταγόνες κάθε βράδυ, έλεγε. Ο Λορέντζο που μου το έδωκε με έβεβαίωσε ότι με

αυτό ή νέα θα σας αγαπήσει, έσοχώτατε!

—Και πόσος χρόνος θα χρειασθί, Ρινάλντο;

—Οκτώ ήμέρες. Εφίθυρισε ο Κοντσίιν. Κατάρθισα να εξαγοράσω μία από τις υπέρτιρες της Βασιλείας. Θα αρχίσω να της ρίχνω από άποψε αυτό το υγρό μέσα στο ποτήρι της.

Και ο Κοντσίιν έφυγε άμείσως για να τρέψη στο Λούβρο.

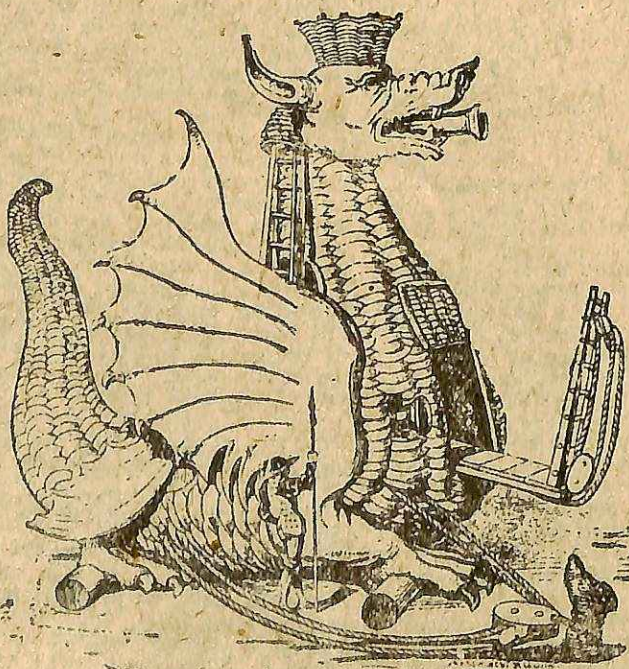

Κατά το 1690 οι Τούρκοι πυροβολήθηκαν, εφόρτωναν τα πυροβόλα τους κατ' αυτόν τον τρόπο. Μετά την μάχη του Πασιάν, την οποία κέρδισαν οι Αυτοκρατορικοί, έτοπαθετούσαν επάνω στη σέλλα πολλών καμήλων δυο πυροβόλα με βλήματα των τριών λιβρών. Αναγνωρίζοντας όμως την τρέλλα τους και βλέποντας ότι τα ζώα αυτά δεν ήταν αρκετά γρήγορα, τους... έκφωσαν τα πόδια, χωρίς να προλάβουν να παραλάβουν το πυροβολικό τους, το οποίο έπεσε στα χέρια των Αυτοκρατορικών.

Δεν είχε άγνωστη η ιστορία του Μάρκο Πόλο. Ο Μάρκο Πόλο ήταν ο Βενετός εκείνος τυχοδιώκτης, ο οποίος, κατά τον δέκατο τρίτον αιώνα υπήρξε ο πρώτος Ευρωπαίος στον οποίο επιτράπη να εισχωρήσει στην Κίνα και να επισκεφθεί όλα τα αξιοθέατα της μυθώδους «Ουασιάς

Αυτοκρατορίας».

Ο Μάρκο Πόλο είχε ξεκινήσει από την Βενετία το 1271 και, ύστερα από ένα ταξίδι που διήρκεσε αρκετά χρόνια, έφθασε κοντά στον αυτοκράτορα της Κίνας, τον Μέγαν Χάν Κουμπιλάι, που τον υποδέχθηκε με θαυμασία, τον πήρε υπό την προστασία του και του επέτρε-

Κατά τον 15ον αιώνα ο Ρομάντο Βαλτούριο σχεδίασε πολυάριθμα σχέδια πολεμικών μηχανών. Η φαντασία που υπήρξε γονιμοτάτη σ' αυτό το είδος δημιουργίας, όπως δείχνει η παρατηρημένη εικόνα του πελάρου αυτού δράκοντος: από το στόμα του και από τα πλευρά του εξέρχονται σωλήνες, μέσα από τους οποίους θα εξαποσταλή ο θάνατος στις εχθρικές γραμμές. Ένα είδος κρεμαστής γεφύρας επιτρέπει την εκ των εμπροσθεν επίθεσιν και συγχρόνως, με την βοήθεια της σκάλας, την αμυντική και κυρίως φρουρίαν. Τέλος, στο κάτω μέρος, σχοινιά και τροχαλίες, προσαρμοσμένα σ' έναν πάσσαλο, επιτρέπουν την κατά βούλησιν προσέγγισιν ή απομάκρυνσιν, στο τερατώδες αυτό πολεμικό μηχανήμα.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΑ ΦΕΡΝΕΙ ΣΤΗΝ ΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

ΤΑ ΠΥΡΟΒΟΛΑ ΟΠΛΑ

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΑΝΑΤΑΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑΤΟΥ

φε να περιφερεται ελεύθερα σ' ολόκληρη την επικράτεια του. Ένα μήνα μετά την άφιξη του Μάρκο Πόλο στην αυλή του μεγάλου Χάν, συνέβη έκλειψις ήλίου. Ο νεαρός Βενετός είδε τότε τους Κινέζους αστρολόγους να χύνουν μέσα σε σιδερένιους σωλήνες, μια μαύρη σκόνη που την είχαν παρασκευάσει πριν από πολλές ημέρες. Αφού έστοιβάσαν καλά την σκόνη αυτή, έτοποθέτησαν από πάνω ένα βούλωμα από στουπί και τέλος έγερσαν τους σωλήνες ως την μέση με πέτρες χονδρές όσο μια γροθιά.

Με την βοήθεια έπειτα ενός φυτιλιού από θαμνάκι, άναψαν τη σκόνη και τότε ακούσθηκε ένας τρομερός κρότος, χίλιες φορές τρομερότερος από τον κρότο του κεραυνού. Συγχρόνως μεγάλες φλόγες ανέπηδησαν, από κάθε σωλήνα και οι πέτρες έκσφενδονίσθησαν με μεγάλη δύναμη προς τον ούρανο.

Κατατρομαγμένοι, ο Μάρκο Πόλο έτρεξε κι έκρυψε στο πιο σκοτεινό μέρος των ανασκώρων και δεν βγήκε απ' εκεί παρά μόνον όταν έπαυσαν τέλος οι καταχθόνιοι κρότοι, η έκλειψις έτελειωσε και ο ήλιος ξανάλαμψε πάλι.

Οι αστρολόγοι του εξήγησαν τότε ότι οι θορυβώδεις μηχανές που είδε να λειτουργούν, εξεμύσαν φωτιές και πέτρες, για να τρομάζουν «τον δράκοντα που κρατούσε τον ήλιο ανάμεσα στα δόντια του».

Ασφαλώς όμως, ποτέ ο Μάρκο Πόλο δεν θα μπορούσε να φαντασθή, ότι οι «σωλήνες» εκείνοι, που είδε τότε για πρώτη φορά να λειτουργούν, θα εξελισσόντο στο τρομερότερο πολεμικό όργανο που φαντάσθηκε ποτέ ο άνθρωπος.

Γιατί πραγματικά οι Κινέζοι εφεύραν την πυρίτιδα, που θα έδινε αργότερα την ιδέα της δημιουργίας τηλεβόλων και όλων γενικά των σύγχρονων πυροβόλων όπλων.

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΚΑΝΟΝΙΑ ΚΑΙ ΠΑΛΗΕΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Όταν οι Κινέζοι εφεύραν την πυρίτιδα, δεν έσκέφθηκαν ποτέ ότι έδημιουργούσαν ένα όπλο. Η «μαύρη σκόνη» τους χρησίμευε κατ' αρχήν, αποκλειστικά στην κατασκευή τεχνητών φωτών, εν είδει δεγγαλικών, σε εκτόξευσι φασφορίζουσιν ρουκετών, για να φωταγωγούν τη νύχτα τα ανάκτορα και τον αυτοκράτορα. Εάν, που και που, την χρησιμοποιούσαν για την εκτόξευσι βλημάτων, το έκαναν απλώς και μόνο για να εκφοβίσουν «το τέρας που έκρατούσε τον ήλιο ανάμεσα

στα δόντια του». Όλα όμως αυτά δεν ήταν καθόλου επικίνδυνα.

Μερικοί Κινέζοι στρατηγοί, ωστόσο, είχαν την ιδέα να χρησιμοποιήσουν «σωλήνες με πυρίτιδα» για την εκτόξευσι βλημάτων από πέτρες, εναντίον των τειχών πόλεων τις οποίες έπολιορούσαν. Ο μέγας Χά διέβητε· έτσι ένα πραγματικό πυροβολικό, τα κανόνια του έμως, μολονότι έσαν εναν τριμακτικό κρότο, δεν ήταν ικανά παρά να εκτοξεύουν μικρές πέτρες, ανίκανες να ανασκάψουν τα τείχη.

Μια μέρα, που ο Μάρκο Πόλο παρευρισκόταν στην πολιορκία μιας πόλεως από τον κινεζικό στρατό, βλέποντας ότι τα κινεζικά κανόνια δεν έφταναν κανένα αποτέλεσμα, έκπληκτος παρατήρησε να κατασκευάζουν πολεμικές μηχανές, ανάλογα μ' εκείνες που χρησιμοποιούσαν κατά τον μεσαιώνα στη Βενετία και στην Ευρώπη ολόκληρη.

Κάθε μια από τις μηχανές αυτές απαρτιζόταν από μια γάλη δοκό που μπορούσε αιώρηται και της οποίας το μακρύ μέρος ήταν εφωδιασμένο μ' έναν πέτινο σάκκο, με στον οποίον έτοποθετούσαν βλήματα. Στην αντίθετη άκρη έσαν προσδεμένα μεγάλα έρρη, καθώς επίσης και χυλιν, στα οποία έζευαν αλόγα.

Στον πέτινο σάκκο κάθε κανής, έτοποθετούσαν μεγάλες πέτρες, που έζυγίζαν ως λίθους. Σ' ένα σχήμα του Μάρκο Πόλο, τα ζευγμένα στις άκρες σχοινιών αλόγα έκινούσαν μηχανικά, τα δοκάρια ανωρθίζονταν προς τον ούρανο, σαν γάντεια μπράτσα, και έκτιζαν στο διάστημα, σε απόστασι αρκετών εκατοντάδων βλόν, τα βλήματα με τα οποία έσαν γεμάτοι οι πέτινοι σάκοι.

Οι βαρείες πέτρες χτυπούσαν επάνω στα σπτίτια της πολιορκουμένης πόλεως με τεταμένη σφοδρότητα, ώστε τα περισσότερα απ' αυτά γκρεμίζονταν. Με την πρώτη ομοδρόντιση, τατρομαγμένοι οι κάτοικοι νοίγαν τις πόρτες και προδίδονταν.

Έτσι, οι παλιές πολεμικές μηχανές της Δύσεως, αποκινούν ότι αξίζουν πολύ περισσότερο από το νέο πυροβολικό των Κινέζων.

Ο ΠΡΟΓΟΝΟΣ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΙΩΝ

Γιατί δεν πρέπει να νομίσουμε ότι το πυροβολικό υφίσταται μόνον από της ανακάλυψης της πυρίτιδος.

Μπορούμε να πούμε ότι το πυροβολικό υπήρχε από την πιο απομακρυσμένη αρχαιότητα.

Οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι διέθεταν πολεμικές μηχανές, είδος γιγαντιαίων τοξών που δεν μπορούσαν να τεταθούν παρά με την δύναμη πολλών δεκάδων ανδρών ή ακόμα πολλών δεκάδων αλόγων, και οι οποίες έξετόξευαν στο διάστημα βέλη από λαξευμένους κορμούς δένδρων ή πελώριους όγκους δράχων.

Καθ' όλον τον μεσαιώνα χρησιμοποιούσαν παρόμοιες μηχανές για την επίθεσι ή την άμυνα φρουρίων.

Ός τις αρχές του δεκάτου τέταρτου αιώνα, το «πυροβολικό» άπτετελειτο από γιγαντιαίες βαλλίστρες, δοκούς τοποθετημένες επάνω σε περιστρεφόμενες βάσεις, μηχανήματα με ελατήρια κτλ., που εφαινονταν ως όπλα περισσύτερο από ικανοποιητικά και τα οποία δεν έσκέφθηκαν ποτέ ν' αντικαταστήσουν με άλλα.

Έτσι, όταν ο Μάρκο Πόλο έπληλθε στη Βενετία το 1295 και επέδειξε στους συμπατριώτες του μερικά δείγματα κανονιών με πυρίτιδα, τα οποία έφερε μαζί του, κανένας δεν ενδιαφέρθηκε για κείνους τους σβώλους από μαύρη σκόνη που εκάιντο τόσο εύκολα αφήνοντας ζωηρές φλόγες.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΝΟΝΙΑ

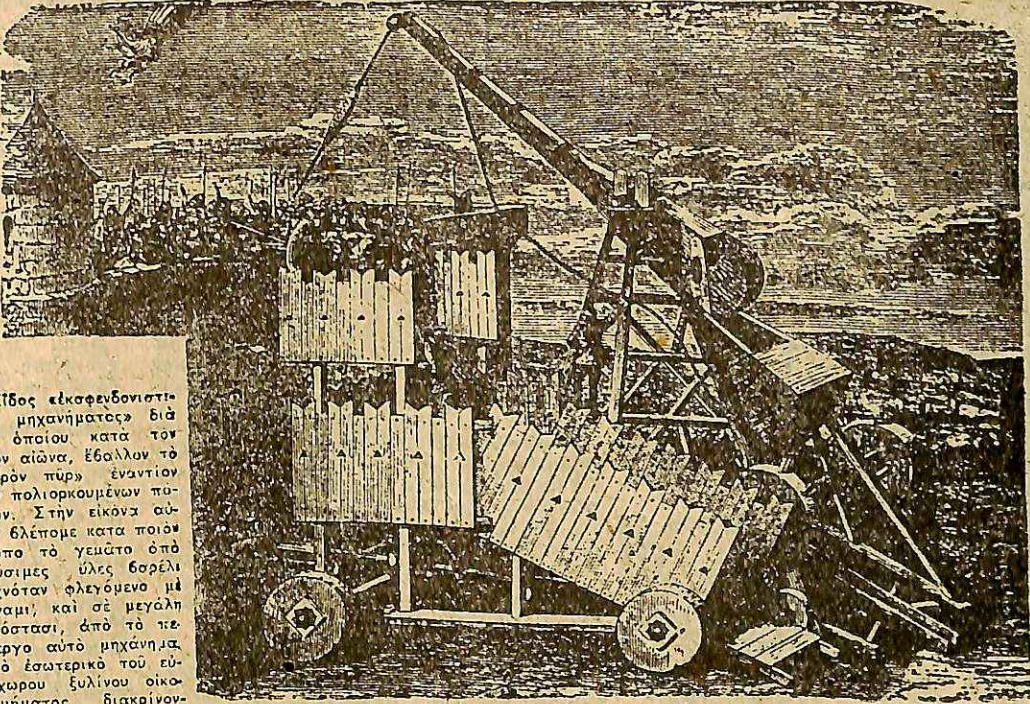
Την ίδια όμως εποχή, έγνωρίζαν και οι Άραβες την εφεύρεσι της πυρίτιδος και άμέσως την παραδέχθηκαν και την χρησιμοποιούσαν για πολεμικούς σκοπούς.

Η πυρίτις, για την τροφοδοτήσι των κανονιών χρησιμοποιήθηκε στη Γαλλία, για πρώτη φορά, κατά το 1339, ήτοι προ 600 ετών, κατά την πολιορκία του Πύ - Γκιγιέρ στην Ντορντόν.

Το πρώτο εργοστάσιο κανονιών ιδρύθηκε στην Καρρ το 1345, το δε έπόμενον έτος, κατά τη μάχη της Γκρεσύ, τα πυροβόλα όπλα έπαιξαν, για πρώτη φορά σε μάχη, σπουδαιότατον ρόλο.

Από την στιγμή εκείνη, τα πυροβόλα όπλα έγιναν παρα-

Είδος έκσφενδονιστικού μηχανήματος δια του οποίου κατά τον 13ον αιώνα, έβαλλον το εύγρον πυρ εναντίον των πολιορκουμένων πόλεων. Στην εικόνα αυτήν βλέπομε κατά ποιόν τρόπο το γεμάτο από καύσιμες ύλες δοκίμιο ριχνόταν φλεγόμενο με δύναμη, και σε μεγάλη απόστασι, από το περιστρεφόμενο αυτό μηχανήμα. Στο εσωτερικό του εύγρονου ξυλίνου οικοδομήματος διακρίνεται οι πολιορκιστάι, που χειρίζονται ένα κ ρ ι ο ν, που καταφέρει φοβερά χτυπήματα στα τείχη του φρουρίου.

δεκτά απ' όλες τις χώρες της Ευρώπης.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΟΛΜΟΒΟΛΑ ΕΚΑΝΑΝ «ΜΠΟΥΜ»!

Ό! εκείνα τα πρώτα κανόνια, που έμοιαζαν κ α π ω ς από μακριά με τα σύγχρονα μας κανόνια! Ήσαν, ως επί το πλείστον, «όλμοβόλα» — βομβάρδες — όπως τα ονόμαζαν λόγω της φοβερής έκπυρσοκροτήσεως που έπροκαλούσαν.

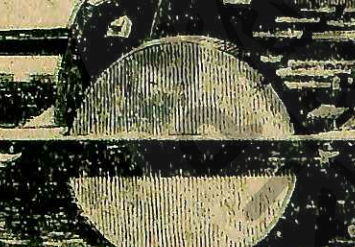
Τα πρώτα αυτά όλμοβόλα έμοιαζαν στην πραγματικότητα περισσότερο με όπλα παρά με κανόνια. Οι πεζοί τα έφεραν στους ώμους τους και οι ιππείς τα έστηρίζαν επάνω σ' ένα δίκρανο τοποθετημένο μπροστά στη σέλλα του αλόγου.

Γρήγορα όμως οι διαστάσεις των πολεμικών αυτών οργάνων έμεγεθυνόσαν και τότε τα έτοποθετούσαν επάνω σε ύψοστηρίγματα ξύλινα, «κιλλίδαντα», τοποθετημένους κάποτε επάνω σε τροχούς.

Συχνά έτοποθετούσαν, την μία δίπλα στην άλλη, επάνω στον ίδιο κιλλίδαντα, περί τις έξι από τις βομβάρδες αυτές, κι έτσι έπετύχχαναν το «βομ-

Α ρ ι σ τ ε ρ ά: Η «βομβάρδα» αυτή μπορούσε να δάλλη είτε τοποθετημένη στη γη επί του κιλλιδαντός της, ή στηριζόμενη στον δεξιό ώμο ενός πεζού, ο οποίος έδωκε φωτιά με το αριστερό χέρι.

Κ α τ ω: Κάποτε έτοποθετούσαν επάνω στον ίδιο κιλλίδαντα, αρκετών αριθμό κανονιών, οπότε το όλον σύστημα έπαιρνε τότε το όνομα «βομβαρδιστικών οργάνων».

Οι πρώτες βομβάρδες έξετόξευαν σιδερένιες ή μολυβένιες σφαίρες μεγέθους συνήθους αμυγδαλού ή και σιδερένια βέλη ή «τετράγωνα» είδους σιδερένιων όγκων σε σχήμα πυραμίδας.

ΣΦΑΙΡΕΣ ΓΙΓΑΝΤΕΙΕΣ, ΣΦΑΙΡΕΣ «ΠΑΡΑΓΕΜΙΣΜΕΝΕΣ»

Κοντά στις μικρές βομβάρδες, που έξετόξευαν σιδερένια βέλη, κατασκευάζαν και γιγαντιαίες βομβάρδες, οι οποίες έξετόξευαν πελώριες πέτρινες μπάλλες, που έζυγίζαν 300 έως 450 κιλά.

Τα πρώτα κανόνια έσαν από σφυρηλατημένο σίδηρο. Σιγά - σιγά όμως αντικατεστάθησαν από ορείχαλκινα κανόνια. Οι πέτρινες μπάλλες, που δεν τις έδρισκαν πια αρκετά βαρείες, αντικατεστάθησαν στην άρχη με τις «παραγεμισμένες μπάλλες», πέτρινες δηλ. μπάλλες, μέσα στις οποίες έχυναν μολύβι, και μετά με χύτες σιδερένιες μπάλλες, τα σημερινά πέ-οίπου βλήματα.

Το 1411, υπό Κάρολον τον Ζον, ο βασιλικός στρατός της Γαλλίας διέθετε άνω των 4.000 όλμοβόλων. Ο Κάρολος ο Τολμύρος διέθετε ακόμη πολυαριθμότερο πυροβολικό, που απαρτιζόταν από χιλιάδες κανόνια της εποχής, όλων των διαστάσεων, τα οποία εσύρονταν από χιλιάδες δεκάδες αλόγα και συνωδεύονταν από δύο ή τρεις

Το 1411, υπό Κάρολον τον Ζον, ο βασιλικός στρατός της Γαλλίας διέθετε άνω των 4.000 όλμοβόλων. Ο Κάρολος ο Τολμύρος διέθετε ακόμη πολυαριθμότερο πυροβολικό, που απαρτιζόταν από χιλιάδες κανόνια της εποχής, όλων των διαστάσεων, τα οποία εσύρονταν από χιλιάδες δεκάδες αλόγα και συνωδεύονταν από δύο ή τρεις

ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ ΤΟΛΜΗΡΟΥ ΚΑΙ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ 8ου

Το 1411, υπό Κάρολον τον Ζον, ο βασιλικός στρατός της Γαλλίας διέθετε άνω των 4.000 όλμοβόλων. Ο Κάρολος ο Τολμύρος διέθετε ακόμη πολυαριθμότερο πυροβολικό, που απαρτιζόταν από χιλιάδες κανόνια της εποχής, όλων των διαστάσεων, τα οποία εσύρονταν από χιλιάδες δεκάδες αλόγα και συνωδεύονταν από δύο ή τρεις

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

δεδιάσταν με τέτοιον τρόπο, που καταφέρει φοβερά χτυπήματα στα τείχη του φρουρίου.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΟΛΜΟΒΟΛΑ ΕΚΑΝΑΝ «ΜΠΟΥΜ»!

Ό! εκείνα τα πρώτα κανόνια, που έμοιαζαν κ α π ω ς από μακριά με τα σύγχρονα μας κανόνια! Ήσαν, ως επί το πλείστον, «όλμοβόλα» — βομβάρδες — όπως τα ονόμαζαν λόγω της φοβερής έκπυρσοκροτήσεως που έπροκαλούσαν.

Τα πρώτα αυτά όλμοβόλα έμοιαζαν στην πραγματικότητα περισσότερο με όπλα παρά με κανόνια. Οι πεζοί τα έφεραν στους ώμους τους και οι ιππείς τα έστηρίζαν επάνω σ' ένα δίκρανο τοποθετημένο μπροστά στη σέλλα του αλόγου.

Γρήγορα όμως οι διαστάσεις των πολεμικών αυτών οργάνων έμεγεθυνόσαν και τότε τα έτοποθετούσαν επάνω σε ύψοστηρίγματα ξύλινα, «κιλλίδαντα», τοποθετημένους κάποτε επάνω σε τροχούς.

Συχνά έτοποθετούσαν, την μία δίπλα στην άλλη, επάνω στον ίδιο κιλλίδαντα, περί τις έξι από τις βομβάρδες αυτές, κι έτσι έπετύχχαναν το «βομ-

Α ρ ι σ τ ε ρ ά: Η «βομβάρδα» αυτή μπορούσε να δάλλη είτε τοποθετημένη στη γη επί του κιλλιδαντός της, ή στηριζόμενη στον δεξιό ώμο ενός πεζού, ο οποίος έδωκε φωτιά με το αριστερό χέρι.

Κ α τ ω: Κάποτε έτοποθετούσαν επάνω στον ίδιο κιλλίδαντα, αρκετών αριθμό κανονιών, οπότε το όλον σύστημα έπαιρνε τότε το όνομα «βομβαρδιστικών οργάνων».

ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ ΤΟΛΜΗΡΟΥ ΚΑΙ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ 8ου

Το 1411, υπό Κάρολον τον Ζον, ο βασιλικός στρατός της Γαλλίας διέθετε άνω των 4.000 όλμοβόλων. Ο Κάρολος ο Τολμύρος διέθετε ακόμη πολυαριθμότερο πυροβολικό, που απαρτιζόταν από χιλιάδες κανόνια της εποχής, όλων των διαστάσεων, τα οποία εσύρονταν από χιλιάδες δεκάδες αλόγα και συνωδεύονταν από δύο ή τρεις

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

ΚΑΤΕ ΑΛΜΕΡΣΤΑΛ

Η κατάσκοπος που δρᾷ χωρίς νὰ ἐνοχοποιηθῇ

—“Αν φανταζόμουν πως θάταν τόσο σκληρό τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κατασκόπου, δὲν θ’ ἀποφασίζα νὰ ἐγγράφω στὴν σχολή, εἶπε μὲ παράπονο ἡ Μάτζυ στὸν νεαρό συνάδελφό της Έντυ.

—Καὶ ὅμως, ἀπάντησε αὐτός, εἶσαι ἀπ’ τὶς καλύτερες μαθήτριες...

Προχωροῦσαν κατὰ μήκος τοῦ ἐξοχικοῦ δρόμου ποὺ περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀπέραντο πάρκο τῆς Σχολῆς Κατασκόπων τοῦ Ντέβονσαϊρ, ὅπου φοιτοῦσαν κι’ οἱ δύο. Ἦταν μὴν θερμὴ Ἀπριλιαντικὴ νύχτα, γεμάτη ποίηση καὶ μαγεία. Ὁ περιπάτος ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστος μὲς στὴν μυρωμένη ἀτμόσφαιρα τῆς ἐξοχίας.

—“Επειτα, αὐτὰ τὰ ἐτελείωτα ἀκαγορευμένα” κατήντησαν ἐκνευριστικά, συνέχισε ἡ Μάτζυ. Ἀπαγορεύεται νὰ ἀλλογραφούμε, νὰ ἀπουσιάζουμε χωρὶς νὰ λογοδοτοῦμε, νὰ πίνουμε, νὰ συνάπτουμε νέες σχέσεις, νὰ ἐρωτευόμαστε...

—“Α, ὅσο γι’ αὐτὸν τὸν τελευταῖο περιορισμό, τὸν βρίσκω γελοῖο, παρετήρησε ὁ Έντυ. Ποίος μπορεῖ νὰ ξέρη, π.χ., ἂν ἐγὼ εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί σας ἢ καὶ τὸ ἀντίθετο;

—Σωστά! Ἀλλὰ τί χαριτωμένο τὸ παράδειγμα σας...

—Γιατί;

—Γιατί... ὁ ἔρωτας γιὰ μᾶς τοὺς κατασκόπους ἀποτελεῖ ἕνα βέβηλο αἵσθημα, ποὺ ἀντίκειται στὶς ἐπαγγελματικὲς ἀρχές καὶ στὴν σταδιοδρομία μας.

—Καὶ ὅμως...

—Τί βέλετε νὰ πῆτε, Έντυ;

—Νά!... Ὅτι εἶνε ἐγκληματικὸ νὰ σφίγγη κανεὶς τὴν καρδιά του καὶ νὰ νεκρώνη τὴν ψυχὴ του γιὰ νὰ μὴ νοιώσῃ τὴν γοητεία τῆς ἀποφινῆς ὑπέρχεις δραδίας...

—Χά, χά! Δὲν σὰς ἐπίστευα ποτὲ τόσο ρωμαντικό, εἰρωνεύθηκε ἡ Μάτζυ χαριτωμένα.

—Μὴν προσπαθεῖτε νὰ γελαστέτε τὸν ἐαυτὸ σας, Μάτζυ... Μὴ σκοτώνετε μὲς σας ὅτι ὠραιότερο κρύβει κάθε ἄνθρωπος: τὴν εὐαισθησία... Μάτζυ ὀλίγη, πῆστε μου εὐχαρίστως... Γιατί αὐτὴ ἡ τόσο στενὴ φιλία μας; Γιατί αὐτὴ ἡ πλήρης

συνεννόησέ μας... Ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια, ὁ μαγνήτης ποὺ μᾶς τραβά διαρκῶς τὸν ἕναν κοντὰ στὸν ἄλλον;

Ἡ Μάτζυ ἐσιώπησε. Χαμήλωσε τὰ μάτια μὲ ἀσυνήθιστη συστολή. Ὑστερα, ἀπότομα, ὠρθώθηκε. Καὶ μὲ συγκινημένη φωνή, ἐτραύλισε:

—Λέτε νάναί ὁ ἔρωτας;...

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

—“Ἐνα βράδυ, ἡ Μάτζυ ἐπεσκέφθηκε στὸ σπίτι του τὸν Έντυ.

—Μάτζυ, τί ἐκπληξίς ἦταν αὐτή; ἐφώναξε χαρούμενος ὁ νεαρός μαθητὴς τῆς Κατασκοπευτικῆς Σχολῆς.

Κι’ ἔσπευσε μὲ σπουδὴ νὰ μαζέψῃ τὰ χαρτιά ποὺ εἶχε ἐπάνω στὸ γραφεῖο του. —Μπᾶ, ἐργάζεσαι τέτοια ὥρα ἀκόμη; ρώτησε ἡ Μάτζυ, πλησιάζοντας μὲ περιέργεια στὸ γραφεῖο τοῦ Έντυ.

—“Ἐντυ, ἔκαμε μίαν αὐθόρμητη κίνησι, σὰν νὰ θέλε νὰ προστατεύσῃ ἀπὸ κάποιον ἀόρατο κίνδυνο τὰ χειρόγραφα του. Ὑστερα, ἀμέσως, συγκρατήθηκε. Ἡ Μάτζυ ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ του.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε μὲ ἀπορία. —“Ὡ, τίποτε... νὰ, δὲν ἤθελα νὰ μοῦ ἀνακατώσῃς τὰ χαρτιά μου... Ὅα μοῦ μπερδέψῃς τοὺς υπολογισμούς μου... Εἶνε τὸ αὐριανὸ μὴνυμῶ μου...

—Μεῖνε ἡσυχος, τὸν διεισθεώσεν ἡ Μάτζυ μὲ ἀφέλεια... Μά, τί δὲλεω ἐδῶ; Ὅλο ἀριθμούς εἰσὶ... Ποσο θὰ κουράστηκες, κοῦμενε. Ἀποκριτογράφῃς ἐχεις αὐριο;

—Νά, Μάτζυ... Ἐχὼ ζαλιστῇ ὅλη τὴν ἡμέρα νὰ μελετῶ...

Ἡ Μάτζυ ἔριξε μὴν βιαστικὴ ματιά στὰ χαρτιά ποὺ βρίσκονταν ἐπάνω στὸ γραφεῖο. Ὑστερα, ἔσπευσε κοντὰ στὸν Έντυ καὶ ἀγκυλιάζοντας τὸν τρυφερά, τοῦ εἶπε μὲ νυκτιόλη φωνή:

—“Ἐντυ, θὰ μοῦ ἀποδείξῃς ὅλη σου τὴν ἀγάπη ἂν ντυθῇς ἀμέσως νὰ ντυθῇ... Ἐξῶ... Εἶνε τόσο ὠραία ἀπόψε ἡ νύχτα... Κι’ ἐγὼ νὰ ποῦμε τόσα!...

Ὁ συμμαθητὴς τῆς δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρηση. Χωρὶς δεύτερη συζήτησι ἔσπευσε στὸ διπλανὸ δωμάτιο νὰ ντυθῇ...

Ἡ Μάτζυ ἐκάθησε ἐμπρὸς στὸ γραφεῖο του... Σιγοτραγουδοῦντας κάποιον εὐθύμο σκοτὸ, περιεργαζόταν τὰ χειρόγραφα τοῦ Έντυ...

—Μπᾶ!... ἄφησε γιὰ μὴν στιγμή ἕνα πνιγμένο ἐπιφώνημα.

—“Ὑστερα μονολογώντας:

—Τί περίεργες προσθεσεις εἶνε αὐτές; Καμμία δὲν θγαίνει σωστή...

Ἀπότομα, ἄρπαξε ἕνα λευκὸ χαρτί καὶ τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη της. Ἐπάνω σ’ αὐτὸ ἦσαν χαραγμένα τὰ λευκὰ ἀποτυπώματα τῶν ἀριθμητικῶν πράξεων ποὺ ἔκαμε ὁ Έντυ...

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

—“Ὅταν ἡ Μάτζυ τὴν ἐπομένη ἀντέγραψε στὴ σειρὰ τοὺς ἀριθμούς τῶν προσθεσεων τοῦ Έντυ, μὲ κατὰπληξί της ἀπέκρυπτογράφῃς τὶς παρακάτω λέξεις:

«Β ἄ λ π ε ρ Σ κ ὦ τ: Λ α ἰ κ ἡ Β ι β λ ι ο θ ἡ κ η».

Δὲν ἔχασε καιρὸ. Διευθύνθηκε ἀμέσως στὴν Λαϊκὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Ντέβονσαϊρ καὶ ζήτησε τοὺς τόμους τῶν «Ἀπάντων» τοῦ Βάλτερ Σκῶτ. Μὲ σπουδὴ καὶ περιέργεια ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τοὺς ογκώδεις τόμους ποὺ τῆς παρέδωσαν, μὲ τὰ δερμάτινα δεσμίματα. Δὲν κατέβαλε μεγάλον κόπο. Μὲς στὸ δέσιμο ἐνός τόμου ἀνεκάλυψε ἕνα μικροσκοπικὸ κλειδάκι ταχυδρομικῆς θυρίδος...

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, τὸ πῆρε μὲ τρόπο, παρέδωσε πίσω τοὺς τόμους καὶ ἔσπευσε ἀπὸ Ταχυδρομεῖο. Ἀνοίξε χωρὶς μεγάλη δυσκολία τὴν ταχυδρομικὴν θυρίδα καὶ πῆρε, μὲ τὴν ψυχρὴν ἀδιαφορίαν τοῦ νομίμου δικαιοῦχου, τὸ περιεχόμενόν της...

Ἦταν ἕνας χάρτης ἀναγνωρίσεως τῶν στρατιωτικῶν θέσεων τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ στὸ Δυτικὸ Μέτωπο.

Ἡ Μάτζυ —ποῦ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν διάσημην Γερμανίδα κατάσκοπο Κᾶτε

“Ἀλμερσταλ— ἡ ὁποία εἶχε κατορθώσῃ νὰ εἰσχωρήσῃ μὲ ψευδὴ ἀγγλικὴν ὑπηκοότητα καὶ μωθήτρια, στὴν ἀγγλικὴ σχολὴ κατασκοπείας— κατήγαγε μὴν πρώτης τάξεως ἐπιτυχία...

ΛΟΓΟΜΑΧΙΑ ΕΡΑΣΤΩΝ

Ἡ Μάτζυ ἐκράτησε ἕνα ἀντίγραφο τοῦ κλειδιοῦ καθὼς καὶ τοῦ χάρτου ἀναγνωρίσεως ποὺ εἶχε βρῇ μὲς στὴν ταχυδρομικὴν θυρίδα.

—“Ὑστερα, ξαναπῆγε στὴ βιβλιοθήκη, ἐζήτησε πάλι τοὺς τόμους τοῦ Βάλτερ Σκῶτ καὶ ἐποθέτησε πίσω στὴν θέσιν τοῦ κλειδάκι.

Τὸ ἴδιο βράδυ, εἶχε ραντεβὸ μὲ τὸν Έντυ. Ἦταν ἐξαιρετικὰ χαρούμενος καὶ εὐδιάθετος. Ἡ ἐπιτυχία τῆς τῆς εἶχε πρὸς δώσει ἕνα εὐτυχισμένο ὄψος.

Προτοῦ πᾶν στοῦ Έντυ, ἐκάθησε κι’ ἔγραψε δύο μακροσκελεῖς ἐπιστολές. Ἡ μὴ ἦταν ἐμπιστευτικὴ καὶ ἀπευθυνόταν στὴν προϊσταμένη ὑπηρεσία της, στὴν Γερμανία. Ὅα τὴν ἔστειλεν στὸ Βερολῖνο μὲ εἰδικὸν μυστικὸ πλοκάριο της.

Περιεῖχε τὸν πολυτίμο χάρτη ἀναγνωρίσεως καὶ μὴν λεπτομερὴ ἐκθεσί.

Ἡ δεύτερη ἐπιστολὴ ἀπευθυνόταν στὴν διευθύνσι τῆς Σχολῆς Κατασκόπων τοῦ Ντέβονσαϊρ. Τὸ περιεχόμενόν της; Ὅα τὸ δοῦμε ἀμέσως παρακάτω.

Μόλις ἐσορροῦντο, ἡ Μάτζυ βρέθηκε στοῦ Έντυ. Μπήκε μὲ τὸν ἄερα μὲς εὐτυχισμένης γυναίκας καὶ ἀγκάλιασε τὸν φίλο της μὲ περιπάθεια. Ἐκείνος τὴν ὑποδέχθηκε μὲ ἀσυνήθιστη ψυχρότητα.

—Εἶσαι στενοχωρημένος, Έντυ; τὸν ρώτησε αὐτή.

—Κάτι περισσότερο. Εἶμαι χαμένος. τῆς εἶπε ὁ νέος μὲ ἀπελπισμένον ὄψος.

—Θεέ μου, τί εἶνε αὐτὰ πού λες; διεμαρτυρήθηκε μὲ χόρι ἡ Μάτζυ. Καὶ γιατί εἶσαι χαμένος; Τί σοῦ συμβαίνει;

—Ὑποκρίτρια! Ἀθλία! Ἐλεεινὴ! Ὁρμήθηκε ὁ Έντυ, παίρνοντας ἀπότομα ἕνα ἐξάλλο ὄψος. Τὰ ξερῶ ὅλα!

Ἡ Μάτζυ ὑπεχώρησε μερικὰ θέματα, ἐνῶ γινόταν κάτοχη. Ὡστόσο τίποτε δὲν ἐπρόδιδε ὅτι εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία της.

—Εἶσαι τρελλός, Έντυ! ἐτραύλισε.

—Στάθηκε ἕνας κουτός καὶ ἀνόητος μὲ τὸ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῇ τὴν καρδιά μου καὶ νὰ σὲ πιστέψω... Καὶ μὲ ἐκμεταλλεύθηκε κατὰ τὸν χειρότερον τρόπο. Τί ζήτησες τοῦ πρώτου τῶν Βιβλιοθηκῶν; Γιατί ζήτησες τοὺς τόμους τοῦ Βάλτερ Σκῶτ; Πῶς ἐγνώριζες ὅτι ἐκεῖ μὲς βρίσκονταν ἕνα πολυτίμο κλειδί; Ποῖα εἶσαι καὶ ποῖος εἶνε ὁ καταχθόνιος, ῥόλος ποὺ παίξεις; Καὶ τί συμφέρον εἶχες νὰ πάρῃς ἀπὸ τὴν ταχυδρομικὴν θυρίδα τὸν χάρτη ἀναγνωρίσεως τῶν στρατιωτικῶν θέσεων μας στὸ Δυτικὸ Μέτωπο;

—Πῶς τὰ ξέρεις ὅλα αὐτά. Έντυ; εἶπε ἡρέμα ἡ νέα.

—Κατὰ μίαν εὐτυχὴ σύμπτωση, πῆγα νὰ ζητήσω ἀπ’ τὴν Βιβλιοθήκην τοὺς τόμους τοῦ Βάλτερ Σκῶτ, λίγα λεπτά μετὰ ἀπὸ σένα, ὅπως μὲ πληροφοροῦσαν. Τοὺς ἀνοίξα καὶ διεπιστώσα τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κλειδιοῦ. Τὸ κλειδί αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα πολυτίμο μυστικὸ τοῦ Κράτους. Μοῦ εἶχαν δώσει στὴν Σχολὴ νὰ ἐπιλύσω ἕνα δύσκολο κρυπτογραφικὸ πρόβλημα. Ἐάν τὸ ἔλυνα, θὰ ἐβρίσκα τὸ πολυτίμο κλειδί, θ’ ἀνοίγα τὴν ταχυδρομικὴν θυρίδα, θὰ ἀντέγραφα τὸν χάρτη καὶ θὰ προδίδω μὲς στὴν ἐπομένη τάξι. Ἀντὶ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἐπρόδωσα τὴν πατρίδα μου... Μάτζυ, μὲ οδηγεῖς στὸν ἀτιμωτικώτερον θάνατό μ’ αὐτὸ ποὺ ἔκαμες. Ὁμολόγησέ μου, πῶς κατάρθρωσες νὰ μαντέψῃς, νὰ μοῦ ὑποκλέψῃς μᾶλλον τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῇς τὴν φιλία μας...

Η ΜΑΤΖΥ ΕΝΟΧΟΣΤΙ

Ἡ Μάτζυ ἄρχισε νὰ γελά θορυβωδῶς. —Δὲν σὲ φανταζόμουν ποτὲ τόσο παιδί. Έντυ! εἶπε εἰρωνικά. Μὴ ἀπλῇ συμπώσις... Τὰ βιβλία τῆς Λαϊκῆς Βιβλιοθήκης εἶνε γιὰ ὅλον τὸν κόσμον. Ἀν ἐτι-

χε σὲ μένα νὰ ἀνακαλύψω ἕνα κλειδί ποὺ ἐποθετήσαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι πολὺ κακῶς σκεπτόμενοι μὲς σ’ ἕνα δέσιμο βιβλίου, γι’ αὐτὸ βέβαια δὲν φταίω ἐγώ. Μὴ λησμονῇς, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἐκπαιδεύομαι ὡς κατάσκοπος κι’ ἐγὼ κι’ ἔχω ἀποκτήσει μίαν σχετικὴ πείρα. Ἀν ἔσπευσα ἐπίσης νὰ βρῶ τὴν ταχυδρομικὴν θυρίδα, σ’ αὐτὸ νομίζω πῶς μὲ ὡδήγησε τὸ ἐνστικτο τοῦ κατασκόπου ἀλλὰ καὶ τὸ καθήκον...

Ὁ Έντυ κυττοῦσε μὲ ἄγρια μανία τὴν Μάτζυ. Τίποτε δὲν μπορούσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ πιστέψῃ στὰ λόγια της αὐτά.

—Ὅα ὁμολογήσης, Μάτζυ, τὴν ἐνοχῇ σου; δρυχήθηκε ἀπότομα, ἐνῶ ἕνα κύμα αἵματος ἐβάφε τὸ πρόσωπό του.

—“Ὅ, τι εἶχα νὰ πῶ, τὸ εἶπα, Έντυ!

Ὁ μαθητευόμενος κατάσκοπος ἐπλησίασε τότε στὴν πόρτα τῆς ἐξόδου καὶ τὴν ἀνοίξε. Τέσσερις ὠπλισμένοι ἀστυνομικοὶ ἐμφανίσθηκαν.

—Συλλάβετέ την!, τοὺς διέταξε ὁ Έντυ λυσώντας ἀπὸ ὀργή.

Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς τέσσερις ἀνδρες δὲν ἐκίνηθηκε.

—Συλλάβετέ την, εἶπα!, ἐφώναξε ἐκτὸς ἐαυτοῦ ὁ Έντυ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἀστυνομικῶν προχώρησε τότε πρὸς τὸν Έντυ καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἡρεμὴ φωνή:

—“Ὅταν μᾶς ἐζητήσατε ἀπ’ τὴν ὑπηρεσίαν, ἔρθετε μὲ τὴν ἐντολή νὰ κάνωμε ὅ, τι θὰ μᾶς διατάσσατε. Πρὸ ὀλίγου ὁ μᾶς ἕνα τηλεφώνημα ἀπ’ τὴν Σχολὴ μᾶς εἰδοποίησε ὅτι ἡ παραμονὴ μας ἐδῶ ἦταν πιά περιττή...

—Δὲν καταλαβαίνω. ψιθύρισε σὰν χαμένος ὁ Έντυ.

—Τὸ πράγμα εἶνε ἀπλούστατο, τοῦ ἐξήγησε τότε ὁ ἀστυνομικός. Πρὸ ὀλίγου ἐφθάσε στὴν διευθύνσι τῆς Σχολῆς μὴν ἐκθεσίς τῆς μὲς Μάτζυ, στὴν ὁποίαν περιγράφεται λεπτομερῶς πῶς, ἀπὸ μὴν τελείως τυχαία σύμπτωσι, βρέθηκε μὲς σὲ ἕνα βιβλίο τῆς βιβλιοθήκης ἕνα κλειδί, πῶς, ὑποπτευθεῖσα κάποιαν σοβαρὴν μυστικὴν ὑπόθεσιν, ἔσπευσε νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ, καὶ πῶς ἔτσι ἀνεκάλυψε ἕνα σπουδαῖο στρατηγικὸν χάρτη τῶν θέσεων μας στὸ Δυτικὸ Μέτωπο, ποὺ μόνον τὸ ἐπιτελεῖο μπορούσε νὰ ξέρῃ...

—Ὅπως βλέπετε, εἶμαι ἀπολύτως ἐν τάξει, κύριε Έντυ, συνεπέρανε ἡ Μάτζυ ἐνῶ ἀπομακρυνόταν μὲ ἀγέροχην περηφάνεια, ἀφήνοντας μ’ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὸν νεαρό ἑραστή της.

Ἡ Σχολὴ Κατασκοπείας τοῦ Ντέβονσαϊρ, ὅπως ἦταν ἐπόμενον, διέγραψε ὕστερα ἀπ’ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τὴν Μάτζυ ἀπὸ τοὺς μαθητικούς καταλόγους της. Τίποτε δὲν τὴν ἐνοχοποίησε. Ἀλλὰ καὶ τίποτε δὲν ἀπεδείκνυε ὅτι μόνον μὴν τυχαία σύμπτωσις εἶχε συνετελέσει ὥστε νὰ ἀνακαλυφθῇ τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο κλειδί...

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως, ἡ Γερμανία γινόταν κάτοχος ἐνός πολυτίμου χάρτου, ἐξαιρετικῆς στρατηγικῆς σημασίας καὶ ἀνυπολόγιστου ἀξίας...

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΑΚΟΥΣΤΕ - ΑΚΟΥΣΤΕ

—“Ἐνα κολλέγιο γιὰ... φώκες λειτούργει στὸ Κίγκστον τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, στὴν Βόρειο Ἀμερικὴ. Οἱ φώκες καταρτίζονται στὴν... μουσικὴ καὶ σὲ διάφορες ἀκροδασίες, ποὺ τὶς καθιστοῦν περιζήτητες γιὰ τὰ ἱπποδρόμια καὶ τὰ βαριετέ. Μία φώκη ποὺ ἔχει... δίπλωμα αὐτῆς τῆς σχολῆς στοιχίζει 3 ἕως 4.000 δολλάρια, ἐνῶ τὴν στιγμὴν ποὺ τὴν πιάουν, ἡ ἀξία της δὲν ὑπερβαίνει τὰ 100 ἕως 200 τὸ πολὺ δολλάρια.

οἱ ἄνθρωποι ἐν πολέμῳ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Στὰ πολεμικὰ ἐργοστάσια τῆς Ἀγγλίας ἐργάζονται, ὡς δεδαιόυν τὰ ἀγγλικά φύλλα, ἕνα ἑκατομῦριο γυναικες, συντόμως δὲ θὰ προσληφθοῦν καὶ ἄλλες, ποὺ θὰ ἐργάζονται ἰδίως στὰ ἐργοστάσια πολεμοφοδίων. Οἱ γυναῖκες προβλέπεται ὅτι θὰ ἐργάζονται καὶ τὴ νύχτα, γι’ αὐτὸ πρόκειται νὰ τροποποιηθῇ ὁ νόμος ποὺ ἀπαγορεύει τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν ἰδίως στὶς γυναῖκες. Τὸ ἡμερομίσθιο τῶν γυναικῶν ὠρίσθηκε σὲ 60 τοῖς ἑκατὸ τοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἀνδρῶν.

τοὺς ἱππους. Καθ’ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ἱνστιτούτον παράγει κάθε ἑβδομάδα 1.000 λίτρες, ἐναντὶ 20 κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1914, πρὸς θεραπείαν 200.000 στρατιωτῶν. Ἀνάλογες προσπάθειες γίνονται πρὸς πρόληψιν τῆς δυσεντερίας καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν.

ΝΕΥΡΑ ΚΑΙ ΟΡΑΜΑΤΑ

Εἰς νὰ περιέργω οὐράνιο φαινόμενο εἶδαν οἱ Τόμηςδες τοῦ δυτικῶν μετώπου ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἀπογεύματα. Εἶδαν δηλαδὴ ξαφνικά στὸ στερεῶμα τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ποὺ τοὺς ἔτεινε χεῖρα βοηθείας καὶ τὸν περιφῆμο Ἀγγλο πολέμιον δοῦκα Μάρμπο κ’ οὐκ ἐγύρισε. Οἱ Τόμηςδες παρακολούθησαν τὸ δράμα μὲ κάποιο δέος. Τὶ προμηνούσε τάχα σ’ αὐτοὺς ὁ διπλοῦς αὐτὸς δραματισμός; Τὸ πρὸς σχετὲς τέλος τοὺς μήπησε; Γιά νὰ μὴν ἀφήσῃ τοὺς στρατιώτες τοῦ ἔρματος μυστικοπαθείας, ὁ ἐπὶ κεφαλῇ ἀξιωματικὸς ἐξαπέστειλε μὴν περίπολο γιὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον. Ἡ περίπολος ἐπέστρεψε σ’ ἐλίγω ἀφ’ οὗ ἀνεκάλυψε μίαν ὁμάδα Γερμανῶν μ’ ἕναν προδότη, ποὺ εἶχαν προκαλέσει τὸ δράμα, γιὰ νὰ ἐπηρέασουν τὰ νεῦρα τῶν Ἀγγλῶν στρατιωτῶν.

ΧΙΟΥΜΟΡ ΚΑΙ ΗΡΩΪΣΜΟΣ

Παρ’ ὅλο τὸν σκληρὸ ἀγῶνα ποὺ διεξάγουν, οἱ Φινλανδοὶ ἔχουν καὶ τὸ χιούμορ τους. Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἀποδεικνύεται ἀπ’ ὅσα γράφει μὴν ἐφημερίς τῆς Νέας Ὑόρκης: “Ἐνας Φινλανδὸς ἀξιωματικός, ὁπισπιστὴς τοῦ στρατάρχου Μάννερχαϊμ, σὲ συνέντευξίν του πρὸς Ἀμερικανὸν δημοσιογράφον, περιέγραψε κατὰ τρόπον πρωτότυπον καὶ μὴ στερούμενον τόνου τραγικῶς εὐθύμου τὴν κατάστασιν τῆς χώρας του.

“Ἐνας ἄνθρωπος, εἶπε, πέφτει ἀπὸ τὸ 40ον πάτωμα ἐνός οὐρανοξύστου τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὅταν, κατὰ τὴν πτώσιν του περνᾷ ἀπὸ τὸ 20ον πάτωμα, βλέπει στὸ παράθυρό του ἕναν φίλο καὶ τοῦ φωνάζει: “Ἐως ἐδῶ... ὅλα πηγαίνουν... καλὰ. Ἡ πατρίς μου, ἐξήγησε ὁ Φινλανδὸς ἀξιωματικός, βρὶ σκεταὶ ἀκριβῶς στὴν κατάστασιν τοῦ Ἀμερικανοῦ ποὺ πέφτει. Δὲν ἄρκει νὰ χειροκροτῇται τόσο πολὺ ὁ ἡρώϊσμός. Ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς ν’ ἀπλωθῇ ἕνα προστατευτικὸ δίχτυ.”

ΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Οἱ κατάδικοι τῶν Φινλανδικῶν φυλακῶν δὲν ἀπέτελεσαν ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ πατριωτισμοῦ ποὺ συνεγείρει τὸ Φινλανδικὸ ἔθνος. Εἶχαν ὑποβάλει αἰτίαν στὸν Πρόεδρό της Φινλανδίας δημοκρατίας καὶ τοῦ ζητοῦσαν ὡς χάριν νὰ τοὺς ἐπιτραπῇ νὰ ὑπηρετήσουν στὸ μέτωπο γιὰ νὰ κάμουν κι’ αὐτοὶ κατὰ τὴν πατρίδα τους. Ἡ χάρις τοὺς ἐδόθη ἐφ’ ὅσον ἐννοεῖται δὲν ἐπρόκειτο περὶ βαρυντικῶν. Καὶ τώρα καὶ οἱ Φινλανδοὶ αὐτοὶ πολεμοῦν ὡς ἥρωες, ἐξαιρετικοὶ γιὰ τὰ ἀδικήματά τους.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ὁ ράφτης (ποὺ δὲν ἀναγνώριζε τὸν πελάτη του): Κύριε, γιὰ τί δὲν βγάξετε τὴν μάσκα σας; Ὁ κίνδυνος ἐπέρασε.

—Ποῖος κίνδυνος;

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟ-
ΜΑΝΤΣΟ ΦΡΙΚΗΣ,
ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

120ν

Δεν ξμειναν πιά παρὰ λίγες ημέρες από την ημερομηνία των γάμων μου, όταν ένα πρωινό, συνιτησα σε κάποιον δρομάκο μίας λαϊκής συνοικίας της Νεαπόλεως ξ-
ναν παλιό μου φίλο, τον Ανδρέα Λουζιά-
νι, πλοίαρχον του Ιστιοφόρου το οποίο με
μετέφερε στο Παλέρμο μετά την ανακάλυ-
ψη της προδοσίας της γυναίκας μου.

Στην αρχή δεν με άνεγνώρισε, όταν δ-
μως του εξήγησα ποιός ήμουν και του α-
μολόγησα ότι είχα ανάγκη της βοήθειας
του, με ακολούθησε σ' ένα μικρό καπη-
λειό.

— Έχεις πάντα το καρδί σου, την
«Λώρα»; τον ρώτησα, όταν ο κάπελας που
μās έφερε δυο μεγάλα ποτήρια κρασί απο-
μακρύνθηκε.

— Μάλιστα, εξοχώτατε.
— Ωραία. Έχω έναν φίλο που δ'εν δρί-
σκειται σε πολύ καλές σχέσεις με την οί-
κογένειά του και θέλει να φύγει κρυφά
από την Νεάπολη.

— Εφόσον δεν καταδιώκεται από την α-
στυνομία, είμαι πρόθυμος να τον δεχθώ,
μούπε ο πλοίαρχος ενώ κυττούσε με λύπη
το άδειο ποτήρι του.

Τον διεδεβαίωσα ότι ο φίλος μου δεν
είχε καμμία δουλοληψία με την αστυνομία
και έκαμα νόημα στον κάπελα να γεμίσει
και πάλι τα ποτήρια μας.

— Και που θέλει να πάει; με ρώτησε ο
Λουζιάνι.

— Στην Τσίβιτα Βέκκια, απήντησα.
'Απ' εκεί θα πάρη κάποιο πλοίο για να
τον μεταφέρει στον τόπο που σκοπεύει να
πάει.

— Δυστυχώς, μου είνε αδύνατον να σ'ας
εξυπηρετήσω, μου είπε με στενωχωρημένο
ύφος ο πλοίαρχος. 'Η Τσίβιτα Βέκκια είνε
πολύ μακριά και η θάλασσα είνε εξαι-
ρετικά επικίνδυνη αυτή την εποχή για ένα
πλοίαρχο σαν την «Λώρα».

— Πρέπει, ωστόσο, να βρεθώ τρόπος, ε-
πέμεινα.

Ο πλοίαρχος παρέμεινε για λίγο σκε-
πτικός. 'Υστερα, μου είπε χαρούμενος,
ενώ μιά λάμψη εφώτιζε τα μάτια του:

— Έχω κάποιον φίλο... Είνε ιδιοκτήτης
ένος πολύ μεγαλύτερου Ιστιοφόρου... Μου
φαίνεται πως φεύγει για την Τσίβιτα Βέκ-
κία την έρχομένη Τετάρτη.

— Δηλαδή, δυο μέρες μετά την Καθαρή
Δευτέρα; ρώτησα γελώντας.

— Ναι. Ο φίλος μου είμαι βέβαιος ότι
θα δεχθώ να πάρη το πρόσωπο για το ό-
ποιον ενδιαφέρεσθε. Το μόνο που φοβάμαι
είναι ότι θα ζητήρη μεγάλη αμοιβή γιατί
είναι πολύ φιλοχρήματος...

— Θα τον πληρώσω καλά, απήντησα.
Πήγαινε να τον βρης και όταν τακτοποιή-
σης το ζήτημα, έλα στο ξενοδοχείο μου
να σου προκαταβάλω ένα μέρος της αμοι-
βής του. Μην ξεχάσεις όμως κι' εσύ κι' ο
φίλος σου, ότι το πράγμα πρέπει να μείνει
απόλυτως μυστικό...

Ο πλοίαρχος μου έκλεισε το μάτι.
— Μείνετε ήσυχος, μου είπε. Όλα θα
γίνουν όπως το επιθυμείτε.

Εσφίξα το χέρι του καλού και εξυπη-
ρετικό αυτό ανθρωπόπου και επέστρεψα
στο ξενοδοχείο μου. 'Ημουν πολύ εύχα-
ριστημένος που είχα κατορθώσει να βρω

μιά καλή λύση στο πρόβλημα που μ' α-
πασχολούσε τόσο πολύ των τελευταίο
καιρό.

... Τέλος, έφθασε η παραμονή του γάμου
μου με τη... γυναίκα μου!

Όλα ήσαν έτοιμα ως την ελαχίστη λε-
πτομέρεια τους. 'Η γαμήλια τελετή στην
έκκλησία θα γινόταν εν στενών οικογενεια-
κώ κύκλω, με ελάχιστους προσκεκλημέ-
νους. 'Αλλά, το ίδιο βράδυ θα έδινα στο
ξενοδοχείο μου μιά μεγαλοπρεπή χορευτι-
κή έκπαιξη. 'Η γιορτή αυτή ήθελα να
γίνη με εξαιρετική πολυτέλεια και πλου-
το. Θα προσκαλούσα περί τα εκατόν πε-
νήντα πρόσωπα της καλύτερας κοινωνίας
της Ιταλικής μεγαλουπόλεως.

Το απόγευμα της παραμονής των γά-
μων μου έμεινα μόνος με την Νίνα στην
Βίλλα Ρομάνι. 'Η... μέλλουσα σύζυγός
μου φαινόταν εξαιρετικά ευτυχισμένη. Οί
ώραίες τουαλέτες που είχε φτιάσει, τα
πολύτιμα δώρα που της έκαμα και η χα-
ρά της ότι θα γινόταν σε λίγο κόμηση...

— Ολίβε, την έκαμαν να φέρεται σαν μικρό
παιδί.
— Είσαι τόσο καλός, Κάισαρ, μου εί-
πε. Έκαμες ό,τι μπορούσες καλύτερο για
να μ' ευχαριστήσης. 'Αλήθεια, πόσο ω-
ραίο πράγμα είνε νάχη κανείς χρήματα...
Για μένα τουλάχιστον, δεν υπάρχει ωραιό-
τερο πράγμα...

— Εκτός από τον έρωτα, συνεπλήρωσα
με έλαφρά ειρωνεία, την οποίαν όμως δεν
κατάλαβε η Νίνα.

— Α, ναι! Έχεις δίκιο, απήντησε. Τα
χρήματα και ο έρωτας... Όταν τάχη κα-
νείς και τα δύο αυτά τα επίγεια αγαθά,
η ζωή είνε παράδεισος.

— Όποτε μπορείς κι' εγώ να ελπίζω, Νί-
να, ότι θα σου χαρίσης τον παράδεισο...
'Η θα μ' αγαπάς μόνο όσο αγαπούσες και
τον πρώτο σύζυγό σου;

— Γιατί έχεις αυτή τη μανία ν' αναφέ-
ρης διαρκώς τον Φάβιο; με ρώτησε με
νευρικήτητα. Βαρέθηκα πια ν' ακούω τ' ο-
νομά του. 'Εκτός αυτού, δεν είνε και τόσο
ευχάριστο να μιλά κανείς για τους νε-
κρούς. Σου το είπα τόσες φορές ότι δεν
τόν αγαπούσα καθόλου. Πιστέψέ με, Καί-
σαρ, ότι όταν σου λέω πως σ' αγαπώ, σ'
αγαπώ μ' όλη την δύναμη και την ειλικρί-
νεια της ψυχής μου...

Την έκύτταξα θεαθεί στα μάτια.
— Λες την αλήθεια; είπα προσποιούμε-
νος τον δύσπιστο. Είσαι απόλυτως βεβαία
γι' αυτό που είπες;

— 'Η Νίνα χαμογέλασε συγκαταβατικά:

— Πόσο δύσκολα πιστεύετε έσείς οι άν-
δρες, μου είπε. Λοιπόν, ναι. Είμαι απόλυ-
τως βεβαία. Πόσες φορές μου έκαμες την
άνοητη αυτήν ερώτηση... Τί θέλεις, λοιπόν,
να κάμω, για να σου το αποδείξω;

— Ω, τίποτε, απήντησα.

Και έλεγα την αλήθεια. Γιατί, ό,τιδή-
ποτε και αν έκανε η γυναίκα αυτή, ποτέ
δεν θα κατάρθωνε να με πείση γι' αυτό
που της ζητούσα.

— 'Αλλά, πές μου, Νίνα, επρόσθεσα, ε-
μένα αγαπάς ή τα πλούτη μου;

— Απότομα έσκυθράσασα. Το πρόσωπό
της πήρε ένα θυμωμένο ύφος.

— Τί ερώτησις είνε πάλι αυτή!; εφώνα-
ξε. 'Εσένα βέβαια αγαπώ. Σου πέρασε
ποτέ ή ιδέα ότι θα καταδεχόμουν να χα-
ρίσω τον έρωτά μου σ' έναν άνδρα, για

ν' αποκτήσω τα πλούτη του;
Την έκύτταξα μ' έπιμονή. Έθαύμαζα τη
μεγάλη τέχνη της υποκρισίας της.

— Ω, όχι, Κάισαρ!; συνέχισε αυτή.
'Εσύ είσαι εκείνος τον οποίον αγαπώ και
όχι τα χρήματά σου.

— Τί ώραία λόγια... Και πόσο με συγ-
κινούν, Ψιθύρισα. Και για να σου αποδεί-
ξω την ευγνωμοσύνη μου, θα σου ανακοι-
νώσω ένα μικρό μυστικό:

— 'Η Νίνα ανασηκώθηκε απ' τη θέσι της
με νευρικήτητα.

— Ευχάριστο ή δυσάρεστο; ρώτησε α-
νυπόμονα.

— Μή διάξωσαι, την καθησυχάσα. Θυ-
μάσαι τα κοσμήματα που σου είχα στεί-
λει πριν συναντηθούμε;

— Ρωτάς αν τα θυμάμαι; Είνε τα ω-
ραιότερα κοσμήματα που έχω.

— Και όμως, δεν αξίζουν τίποτε μπρο-
στά σε κάτι άλλα κοσμήματα που έχω
φέρει για σένα και τα οποία σκοπεύω να
σου κάμω δώρο...

Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα, ενώ
τα εφώτιζε μιά λάμψη απληστίας.

— Ω, δείξε μου τα!; εφώνασε. 'Αν είνε
ωραιότερα απ' αυτά που έχω, τότε θα
πρέπει ή αξία τους να είνε άμύθητη... Και
είπες ότι θα μου τα δώσης όλα;

— Ναι, αγαπύ μου. Είνε όλα δικά σου.

Δεν είχε παρὰ να τα πάρης...

— 'Η Νίνα ήταν έξαλλη απ' τη χαρά της.
Αυθόρμητα, ώρμησε προς το μέρος μου
και με αγκάλιασε με περιπαιχθεία.

— Όποτε, Κάισαρ, τα διαμαντικά μου
θα είνε πια τα ωραιότερα και πολυτιμό-
τερα που υπάρχουν σ' όλη τη Νεάπολη...
Φαντάσου πόσο θα με ζηλεύουν οι άλλες
γυναίκες...

Διεκόπη για μιά στιγμή. 'Υστερα με
ρώτησε με ανυπόμονο ύφος.

— 'Αλήθεια, πές μου που βρίσκονται
αυτά τα πολύτιμα κοσμήματα; Μπορώ να
τα ιδώ... τώρα άμέσως;

— Ω, όχι άμέσως, απήντησα. Αύριο το
βράδυ — τη βραδυά του γάμου μου — θα
είνε δικά σου. 'Εκτός αυτού, αύριο το
βράδυ θα εκπληρώσω και μίαν υπόσχεσι
που σου είχα δώσει πρό καιρού. Μου εί-
πες πη ότι θάθελες να μ' έδωξες χωρίς
τά γυαλιά μου για μιά στιγμή... Δεν είν
έτσι;

— Ναι, Ψιθύρισε. Θέλω να σε ιδώ όπως
είσαι πραγματικά...

Χαμογέλασα και της απήντησα με λε-
πτή ειρωνεία, την οποίαν, βέβαια, αυτή ή-
ταν αδύνατον να αντιληφθώ.

— Φοβάμαι, Νίνα, πως θ' απογοητε-
υθής όταν δής τα μάτια μου, γιατί δεν είνε
τόσο ώραία όσο ίσως σου φαίνονται...

— 'Η Νίνα άφησε ένα μικρό ήχηρό γέλιο:

— Ω, δεν πειράζει, είπε. Θα είμαι ευ-
χαριστημένη να τα ιδώ για μιά μονάχα
στιγμή. Μπορούμε να χαμηλώσωμε και το
φως εν ανάγκη...

— Έστω, είπα. 'Αλλά, τί λέγαμε; 'Α! Γ
Για τα κοσμήματα. Λοιπόν, θέλω να τα ι-
δής όλα και να διαλέξης μόνη σου τα κα-
λύτερα... 'Όποια σου άρέσουν περισσότερο.

— 'Αν έλθης αύριο βράδυ μαζί μου, θα
σου δείξω που βρίσκονται.

— Όποτε έχεις καμμία μυστική κρυψό-
να για να κρύβης τους θησαυρούς σου; ο-
πως οι φιλιππητοι φιλάργυροι;

Χαμογέλασα αινιγματικά.

— Πιθανόν, απήντησα. 'Υπάρχουν μερι-
κές εξαιρετικές περιπτώσεις που δεν έχει
κανείς έμπιστοσύνη ούτε σ' αυτές τις Τρά-
πεζες ακόμη. Κοσμήματα, όπως αυτά που
θα σου προσφέρω, είνε ανεκτίμητα και δεν
είνε πρόνομη να γνωρίζη και ο άλλος κό-
σμος την ύπαρξί τους.

— 'Η Νίνα με κυττούσε με θαυμασμό:

— Και αν ακόμη όπως λες — συνεχίσα
— είμαι φιλάργυρος, έγινα μόνος και μόνος
για το χατήρι σου... Όποτε το λάθος δεν
είνε δικό μου...

— Αντί απαντήσεως, ώρμησε και μ' αγκά-
λιασε με πάθος. 'Ενοίωσα τα θερμά χεί-
λη της να κολλούν στα δικά μου με φλο-
νερή μανία, προτού προλάβω να την έμπο-
δίσω.

— 'Αγάπη μου, Ψιθύρισε, βεβαίως το
σφάλμα είνε δικό σου. Είσαι τόσο καλός,
τόσο γενναίος, είσαι ο καλύτερος αν-
θρωπος του κόσμου... 'Υπάρχει όμως ένα

πράγμα που με στενωχωρεί πολύ...

— Τί είνε αυτό το πράγμα; ρώτησα.

— Είνε ότι... είμαι τρελλή, είμαι άνοη-
τη, το ξέρω. Πρέπει όμως να σου το πώ.

Λοιπόν, είνε το ότι μου θυμίζει τόσο πο-
λύ... τον μακαρίτη τον Φάβιο... Γνωρίζω βέ-
βαια ότι δεν έχετε καμμιαν όμοιότητα με-
ταξύ σας... Καί όμως...

Πήρα προτατευτικό ύφος και προσπά-
θησα να την καθησυχάσω:

— Μή λές άνοησίες, της είπα. Φέρεις ό-
τι ή ιδέα σου αυτή με βάζει σε πολύ δύσ-
κολη θέσι; Στο μοναστήρι, την ημέρα που
ήρθα να σε ιδώ, λιποθύμησες γιατί το χέ-
ρι μου έμοιαζε με το χέρι του πεθαμέ-
νου συζύγου σου. Τώρα, την παραμονή
του γάμου μας, βλέπω με μεγάλη μου λύ-
πη ότι ή άνοητη αυτή ιδέα σου ξανάρθε
πάλι... Μήπως νομίζεις, αλήθεια, ότι εί-
μαι ο Φάβιος;

Και έγέλασα δυνατά έπειτα από την
τελευταία αυτή φράσι μου.

— 'Η Νίνα άρχισε να τρέμει ελαφρά. Την
είδα που κατέβαλε μιά μεγάλη προσπά-
θεια για να επιβληθώ στον εαυτό της και
να φανή ψυχραιμή. Τέλος, το κατάρθωσε
κι' έγέλασε κι' αυτή μαζί μου.

— Το ξέρω πως είμαι τρελλή να σκέ-
πτομαι τέτοια πράγματα, είπα. Είμαι πο-
λύ νευρική και αυτό ίσως είνε ή αίτία. 'Ας
μην μιλάμε πια γι' αυτό το ζήτημα. Το
θέμα των κοσμημάτων είνε, νομίζω, πιο εν-
διαφέρον. Πότε θα με πάρης, λοιπόν, μα-
ζί σου να μου τα δείξης;

— Αύριο το βράδυ, στη μέση του χορού
θα εξαφανιστούμε για λίγα λεπτά εσύ κι'
εγώ, θα έπιστοφώμενος όμως προτού αντι-
ληφθούν οι άλλοι την άπουσία μας. Θάρρης
μαζί μου, δεν είν' έτσι;

— Βεβαίως. Δεν πρέπει όμως να λεί-
ψουμε πολλή ώρα γιατί ή καμαριέρα μου
θέλει να τακτοποιήση και να πακετάρη
νωρίς το νυφικό μου φόρεμα... 'Εκτός αυ-
τού, πρέπει νάχω καιρό να βάλω τα κο-
σμήματα που θα μου χαρίσης σε ασφα-
λές μέρος... 'Αν δεν κάμω λάθος, είπες ό-
τι θα μείνωμε στη νύχτα στο ξενοδοχείο και
το πρωί θα φύγωμε για τη Ρώμη και απ'
έκει για το Παρίσι. Δεν είνε έτσι;

— Ναι, απήντησα χαμογελώντας.

— Το μέρος που έκρυψες τα κοσμήματα
είναι λοιπόν εδώ κοντά, Κάισαρ;

— Ναι, πολύ κοντά, στο ξενοδοχείο
μου...

— 'Η Νίνα χτύπησε χαρούμενη τα χέρια
της σαν παιδί.

— Μα τότε, πρέπει άρισμένως να τα
έχω!; εφώνασε. Θα ήταν γελοίο να πάω
στο Παρίσι χωρίς να τα πάρω μαζί μου.

— 'Αλλά γιατί, Κάισαρ, δεν πηγαίνεις μόνος
σου να τα πάρης και να μου τα φέρης έ-
δώ;

— Είνε τόσο πολλά, απήντησε ήρεμα,
και δεν ξέρω ποιά θα ήθελα να διαλέξω.
Μερικά αξίζουν πολύ περισσότερο από άλ-
λα, γι' αυτό θάθελα νάκανες μόνη σου την
έκλογή σου.

— 'Ισως, Κάισαρ, να μην κάμω καμμία
έκλογή... 'Ισως να τα πάρω όλα... 'Αλήθεια
τί θαλέγες τότε;

— Απλούστατα, ότι όλα είνε δικά σου.

— Ω, Κάισαρ, είσαι πάρα πολύ καλός
και με κακομαθαίνεις...

Σηκώθηκα απ' τη θέσι μου.

— Όποτε θα σε ιδώ αύριο στην έκκλη-
σία; ρώτησα. 'Αλήθεια, βλέπω ότι φορείς
ακόμη το δαχτυλίδι του πρώτου σου συ-
ζύγου, επρόσθεσα. Μου επιτρέπει να το
δωλάω;

— Βεβαίως, απήντησε γελώντας.

Μου έτεινε πρόθυμα το χέρι της και έ-
τράβηξα από το δαχτυλίδι της το δαχτυλί-
δι εκείνο που της είχα δώσει ο ίδιος πριν
τέσσερα χρόνια.

— Μου επιτρέπει να το φυλάξω; ρώ-
τησα.

— Ναι, εάν θέλεις. Προτιμώ να μην το
δω πιά...

— Θα γίνη αυτό που θέλεις, είπα. Αύ-
ριο θα σου το αντικαταστήσω μ' ένα άλ-
λο δαχτυλίδι, ένα δαχτυλίδι που πιστεύω
ότι θα σου φέρη περισσότερο ευτυχία από
αυτό εδώ.

★

Όταν, ύστερα από μισή ώρα έφτασα

στο ξενοδοχείο μου, ο πλοίαρχος 'Ανδρέας
Λουζιάνι ήταν εκεί και με περίμενε.

— Λοιπόν, φίλε μου; τον ρώτησα όταν
βρεθήκαμε μόνι στο διαμέρισμά μου ενώ
έδοκιμάσαμε το κρασί και τα τσιγάρα που
μās έφερε ο Βιτσέντζο. Τί νέα;

— Εξοχώτατε, μου είπε με θριαμβευτι-
κό ύφος. Όλα εν τάξει!

— Δηλαδή;

— Στις έξι το πρωί της έρχομένης Τε-
τάρτης ή «Ρουτινέλλα» θα αναχωρήση για
την Τσίβιτα Βέκκια. Ο πλοίαρχός της, ο
καπετάν - Μπαρδής, θα περιμένη έως τις
έξι και τέταρτο εν ανάγκη για τον...

— Τον επιβάτη, επρόσθεσα. 'Ωραία! Τώρα
δεν θα σε χρειάζωμαι πιά. Θα πάρης
το τσίβινο τάν ενέα για το 'Αβελίνο και
θα μείνης εκεί ώσπου να σε φωνάξω πάλι
κοντά μου. 'Εν τώ μεταξύ, μπορείς να
συνεχίσης τους έρωτές σου με την Λίλ-
λα...

— Ο Βιτσέντζο με κύτταζε με άπορία.

— 'Αλλά, εξοχώτατε, παρητήρησε, αν
φύγω αύριο το βράδυ, ποιός θα ετοιμάση
τα πράγματά σας και ποιός θα τα πάη
στον σταθμό;

— Ω, αυτά είνε ασημαντά πράγματα,
είπα. Την βαλίτζα μου μπορείς να την έ-
τοιμάσης από σήμερα. Είνε ανάγκη όμως
ανάγκη απόλυτη, να πās στο 'Αβελίνο και
να πάρης μαζί σου την μικρή αυτή κάσ-
σα...

Ο Βιτσέντζο έρριξε ένα αδιάφορο βλέμ-
μα στο μικρό σιδερένιο κιβώτιο που είχα
τοποθετήσει επάνω στο τραπέζι. Και ή
κατήφεια του προσώπου του αύξηθηκε.

— Άρχισα να χάνω την υπομονή μου.

— Μα, δεν μου λές τί παθαίνεις; τον
ρώτησα με αυστηρότητα. Τί ύφος είνε αυ-
τό που έχεις πάρει; Είσαι στα καλά σου;
Μίλησε...

— Εξοχώτατε, έτραύλισε ο υπηρέτης
μου με φωνή που έτρεμε. Συγχωρήσε με,
συγχωρήσε τον δυστυχή υπηρέτη σας για
την έλευθεροστομία του... Και όμως, πι-
στέψτε με, σ'ας είμαι τόσο πιστός και α-
φωτισμένος, που δεν θα εδίσταζα να δώ-
σω την ζωή μου για σ'ας...

— 'Αλλά, τί τρόπος είνε αυτός; παρητή-
ρησα. Θάλεγε κανείς ότι λυπάσαι που παν-
τρεύομαι, ενώ αυτό με κάνει τόσο ευτυχι-
σμένο...

— Μή με παίρνετε για παράλογο, εξο-
χώτατε, συνέχισε ο Βιτσέντζο στον ίδιο
παρακλητικό τόνο. Και μή θέλετε να γε-
λάσετε τον εαυτό σας... Γιατί, παρ' όλη
την προσπάθεια που καταβάλλετε να κρυ-
φθήτε, ξέρω ότι υποφέρετε... Πολλές φορές
σ'ας επρόσθεσα χωρίς να το αντιληφθήτε.
Νοιώθω ότι κάποιος κρυφός κύματος σ'ας
σπαράζει την καρδιά... Κάποια κρυφή πλη-
γή σ'ας κάνει να πονάτε και να μαρμαζώ-
νετε...

— Εξοχώτατε, αφέστε με να μείνω
μαζί σας... Έμαθα να σ'ας αγαπώ και
να θεωρώ καθήκον μου να σ'ας ανακουφι-
ζω σε κάθε λυπη σας...

Με δυσκολία κατάρθωνα να συγκρατή-
σω την συγκίνησι που μου γεννούσαν τα
καλά αυτά λόγια του Βιτσέντζο. Και του
απήντησα με το ίδιο αυστηρό ύφος:

— Σε συγχωρώ για την στάσι σου αύ-
τη γιατί καταλαβαίνω πόσο αφωτισμέ-
νος μου είσαι. Πρέπει όμως να σου έπα-
ναλάσω ότι εκείνο που απαιτώ από σένα
είναι τυφλή υπακοή στις διαταγές μου.
Μόνο μ' αυτόν τον τρόπο θα εξακολουθή-
σωμε να είμαστε πάντα δυο καλοί φίλοι.

Στα λόγια μου αυτό το πρόσωπό του
έλαμψε από χαρά. 'Υστερα, έρριξε μιά
ματιά στο σιδερένιο κιβώτιο που είχα έ-
πάνω στο τραπέζι.

— Όποτε, θα το πάρω αυτό μαζί μου
στο 'Αβελίνο; ρώτησε.

— Ναι, απήντησα. Θα το παραδώσης
στην καλή κυρία Μόντι για να το φυλάξη
ως δούλου... επιστρέψω.

— 'Η διαταγή σας θα εκτελεσθώ κατά
γράμμα, εξοχώτατε. Στο κάτω - κάτω
της γραφής, θα ευχαριστηθώ πολύ να έ-
λαιψω την Λίλλα, στην οποίαν θα περι-
γράψω τις λεπτομέρειες της τελετής του
γάμου σας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΣΣΙ ΑΝΗ

άρχίζει σήμερα στη σελ. 9

Μή γράφετε έρωτικές έπιστολές

Υπάρχει ένας περίφημος στίχος, που λέει:

«Μιά έρωτική έπιστολή είνε ένα ζωντανό πορτραίτο.»

Αλλά τὸ στίχο αὐτὸν τὸν ἔγραψε μιά γυναίκα, μιά ποιήτρια. Καὶ θὰ πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πολλὴ ποιητὴς, νὰ ζῇ δηλαδὴ διαρκῶς μέσα σὲ μιά φανταστικὴ ἀτύττο σφαῖρα, γιὰ νὰ πιστεῦν ὅτι τὴν ἀξία μιάς έρωτικῆς έπιστολῆς. Διαφορετικά... Ἡ ζωὴ εἶνε πολλὴ πεζή, τόσο πολλὴ πεζή, ὥστε κάθε φορὰ πού ἀποτολμούμε νὰ ξεφύγωμε ἀπὸ τὴν πεζότητά της, μᾶς ἀναγκάζει ἔπειτα νὰ πληρώσωμε τὸ σφάλμα μας μ' ἕνα θαυμάσιο πρόστιμο, πού εἶνε καμωμένο ἀπὸ λύπες καὶ πόνους... Στενάζομε τότε, ἀπογοητευόμαστε, γέριωμε τὴ κεφαλή καὶ προσπαθοῦμε νὰ σβύσωμε μέσᾳ σὲ ποταμούς δακρύων τὴν ἀγαπημένη, ἀλλὰ τόσο ἐφήμερη καὶ τόσο πικρὴ, ἀνάμνησι τῆς παρεκτροπῆς ἢ τῆς τρέλλας μας.

ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΑΣ

Ἀλλὰ τί εἶνε, στ' ἀλήθεια, μιά έρωτική έπιστολή; Μιά ζωντανὴ πραγματικότης, ἢ ἕνα ἀπλὸ ξέσπασμα τῆς ψυχῆς μας; Ἀκούω ὅλους τοὺς έρωτευμένους νὰ διαμαρτύρονται γιὰ τὴ θεήλασι. Ἡ έρωτικὴ έπιστολή δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο λοιπὸν παρὰ ἕνα ἀπλὸ ξέσπασμα τῆς ψυχῆς μας; Καὶ ὅμως αὐτὸ εἶνε καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἀκόμη καὶ οἱ ὠραιότερες ἀνάμεσα στὶς έρωτικὲς έπιστολές δὲν μποροῦν νὰ ἀποδώσουν στὸ σύνολό τους μιάν έρωτευμένη ψυχὴ. Μᾶς κάνουν νὰ τὴν μαντεύωμε ἴσως, ἀλλὰ τίποτε περισσότερο. Γιὰ νὰ τὴν ἀποδώσουν, δὲν θὰ ἄρκοσαν τόμοι δόκκληροι, μὲ χιλιάδες σελίδες ὁ καθένας...

Ἀλλὰ μήπως εἶνε αὐτὸ μόνο; Μιά έρωτικὴ έπιστολή εἶνε μιά βεβήλωση, μιά προσβολὴ ἐναντίον τῆς ἀγνότητος τοῦ έρωτος. Εἶνε μιά παραβίασις πού κάνημε στὸ μυστικὸ τῆς ψυχῆς μας. Δὲν ἔχω νὰ λέω μιά ὑπερβολή, ἀλλὰ πού φαίνεται πὼς ὁ μεγαλύτερος έρωτας θὰ ἦταν ἐκεῖνος, πού θὰ ἔμενε κλεισμένος μέσα

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΣΤΙΧΟΣ.— Ἡ ΠΕΖΟΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ.— ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΑΡΑΛΛΗΛΗΛΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ.— ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ ΜΑΣ.— ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΨΕΜΑ.— ΑΠΟΓΟΤΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ.— Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.

στὴν ψυχὴ μας καὶ πού δὲν θὰ τολμούσαμε νὰ τὸν ἐξωτερικεύσωμε οὔτε καὶ σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο πού μᾶς τὸν ἐνέπνευσε.

Τὸ πρόσωπο πού μᾶς τὸν ἐνέπνευσε!... Τί ξέρομε γι' αὐτό; Τίποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπὸ τὸ ὅτι τὸ ἀγαπούμε. Πιθανὸν ὅτι μᾶς ἀγαπᾷ καὶ αὐτό. Ἀλλ' ὑπάρχει τάχα καμμιὰ σύμπτωσης μεταξὺ τῆς ἀγάπης τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ τῆς δικῆς μας; Εἶνε καμωμένες ἀπὸ τὸ ἴδιο ρευστό, ζοῦν μέσα στὸ ἴδιο περιβάλλον, πάλλονται μὲ τὸν ἴδιον παλμό;

Τί ξέρομε γιὰ ὅλα αὐτά; Τίποτε. Καὶ ὅμως προσπαθοῦμε ν' ἀποτυπώσωμε τὴν ἀγάπη μας ἐπάνω σὲ μιά κόλλα χαρτί καὶ τὸ στέλνωμε στὸν ἀγαπημένο ἢ τὴν ἀγαπημένη.

Εἴμαστε ἱκανοποιημένοι γι' αὐτό. Ἀλλ' ἐπρόκαλέσαμε τάχα τὴν ἴδια ἱκανοποίησι στὸ πρόσωπο πού ἀγαπούμε;

Τὴ στιγμὴ πού τὸ πάθος μας θρίσκει στὸν μεγάλο του παροξυσμό, τὸ πιστεύωμε. Ἀλλ' ἂν μπορούσαμε νὰ παραβάλλωμε, μερικὰ χρόνια κατόπιν, τὰ γράμματα πού ἐστείλαμε μὲ ἐκεῖνα πού ἐλάβαμε;

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Καὶ ἔπειτα ὑπάρχουν, τόσα ἄλλα πράγματα ἀκόμη, πού μιλοῦν ἐναντίον τῆς έρωτικῆς ἀλληλογραφίας.

Ἄς ἀφήσωμε τίς τρέλλες καὶ τοὺς ἐνθουσιασμούς τῆς νεότητος καὶ ἄς πάρωμε ἕναν ἄνδρα ἢ μιά γυναίκα πού ἔχει φθάσῃ σὰ σαράντα.

Πόσο θλιβερό θὰ εἶνε γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν νὰ ρίξῃ ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ πιάσι!

Ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τῶν εἰκοσὶ χρόνων — πολλὰς φορὲς προηγουμένως — ἔχει ἀρχίσει νὰ

σκορπίσῃ έρωτικὲς έπιστολὰς δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ὅταν ἐγράφεκαν, ἦσαν ὅλες «εὐσυνεῖδητες» καὶ εὐλικρινεῖς. Σήμερα ὅμως, ὁ ἴδιος ἄνθρωπος δὲν πιστεύει σὲ καμμιὰ ἢ στὶς περισσότερες.

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ

Ἄς μὴν γελιώμαστε.

Ἡ έρωτικὴ ἀλληλογραφία εἶνε ἡ θετικὴ καὶ ἀναμφισβήτητη πιστοποίησις τοῦ ψεύδους, πού ὑπάρχει στὸν έρωτα.

Γιὰ τὸ ψεῦδος αὐτὸ ὑπάρχει, ὅσο κι' ἂν θέλωμε νὰ τὸ ἀγνοοῦμε. Ὅλοι οἱ έρωτες ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα καὶ καταλήγουν νὰ εἶνε τὸ πῶς ἐφήμερο πρᾶγμα πού θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς.

Ποῖος έρωτευμένος σκέπτεται πὼς θὰ μπορούσε νὰ ζήσει χωρὶς τὸν ἀγαπημένο ἢ τὴν ἀγαπημένη του; Τὸ διακηρύσσει μὲ χιλίους τρόπους μέσα στὶς έπιστολές του. Καὶ ὅμως, λίγον καιρὸ ἀργότερα, μερικὸς μῆνας ἢ μερικὰ χρόνια, δὲν ξέρει μὲ ποῖον τρόπο θὰ μπορούσε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὸν ἢ ἀπ' αὐτήν.

Ἀλλὰ τὰ γράμματα πού ἔγραψε παραμένουν ἐκεῖ, μάρτυρες τῆς ἀπιστίας του.

Ἀλλὰ γράμματα μαρτυροῦν τὴν ἀπιστίαν τῆς φιλίας ἢ τοῦ φίλου, πού, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τρελλὸ παραλήρημα, μᾶς ἐγκατέλειψαν μιά μέρα ξαφνικά, χωρὶς κανένα λόγο πού νὰ δικαιολογῇ τὴν ἐγκαταλείψι τους. Καὶ ὅμως ὁ λόγος αὐτὸς ὑπῆρχε καὶ ἦταν ὅτι ἔχουν παύσει νὰ μᾶς ἀγαποῦν καὶ ὅτι, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἔχουν βαρεθῇ τὴν ἀγάπη μας.

Μόνο σὲ μιά περίπτωσι, τὰ έρωτικὰ γράμματα μπορεῖ νὰ ἔχουν τὴ θέσι τους: ὅταν ἐκεῖνος πού τὰ παίρνει τὰ σхиζει ἀμέσως μετὰ τὸ διάβασμά τους.

Αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνουν ὅλοι καὶ γιὰ ἕναν ἄλλον λόγο ἀκόμη.

ΣΕ ΞΕΝΑ ΧΕΡΙΑ...

Τὰ γράμματα αὐτά, ὅσο καλὰ καὶ νὰ τὰ φυλάμε, κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν μιά στιγμή στὴν ἄλλη νὰ πέσουν σὲ ξένα χέρια. Μιά ἀπρόσεξις, ἕνα ατύχημα, ἕνας θάνατος... Τὰ βλέμματα τότε ἑνὸς τρίτου θὰ πέσουν ἀπληστα στὰ γράμματα αὐτά καὶ θὰ βεβηλώσουν τὸ περιεχόμενό τους.

Πόσες νέες, πού ἔχουν μιάν ἢ περισσότερες έρωτικὲς περιπέτειες στὴ ζωὴ τους καὶ πού πανδρεύθηκαν ἔπειτα, δὲν τρέμουν στὴ σκέψι ὅτι μπορεῖ ἕνα μέρος τῆς παλαιᾶς ἀλληλογραφίας τους νὰ ἔλθῃ κάποτε στὸ φῶς καὶ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων πού ἀγαποῦν τώρα, ἢ τοῦ ὁποῖου φέρουν τὸ ὄνομα;

Πόσοι ἄνδρες, μὲ σοβαρὲς θέσεις στὴν κοινωνία, δὲν τρέμουν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ φόβο τῶν συνεπειῶν πού μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἡ ἀποκάλυψις ἑνὸς παλιῦ ἐιδυλλίου τῶν;

ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

«Ὁχι, πιστεύεστέ με! Ἐνα έρωτικὸ γράμμα εἶνε ἕνα πρᾶγμα τελείως περιττό, ὅταν γράφεται — ἴσως μάλιστα καὶ ἀνόητο — καὶ ἕνας ἐφιάλτης γιὰ δόκκληρὴν τὴν ὑπόλοιπὴν ζωὴν μας.

Μὴ γράφετε έρωτικὰ γράμματα! Θὰ ἀποφύγετε ἕναν κόπο τελείως ἀσκοπο καὶ θὰ εἰσατέ ἡσυχος σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ κατόπιν. Καὶ ἂν ἔχετε έρωτικὰ γράμματα στὸ συρτάρι σας, σχίστε τὰ χωρὶς κανέναν δισταγμό. Μιά μέρα θὰ μπορούσαν νὰ πέσουν σὲ χέρια πού δὲν θὰ ἔπρεπε. Καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἄσχημο γιὰ σὰς ἢ θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ στενοχωρίες σὲ ἀνθρώπους πού δὲν θὰ θέλατε νὰ τοὺς λυπήσετε.

Μὴν ἀφήνετε τὴ φαντασίαν σας νὰ σὰς παραπλανᾷ! Ἡ ζωὴ μας εἶνε πολλὴ πεζή καὶ γεμάτη κακίες. Γιὰ τὴν ἄσπερη νὰ ἀποτυπώσωμε στὸ χαρτί ὅλες αὐτὲς τὶς κακίες της; Μιὰ κινεζικὴ παροιμία κλίνει τὴ μεγαλύτερη ἀλήθεια πού ἔχει λεχθῇ ὡς σήμερον γιὰ τὸν έρωτα:

«Ἡ ἀγάπη πεθαίνει ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἀρχίζει νὰ μιλάει κανεὶς γι' αὐτήν.»

MARZELA TINAIPI

Μιά γοητευτικὴ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μοντέρνο διήγημα ὑπὸ ΖΑΝ ΣΑΙΝ-ΖΙΛ

Ὁ Φίλιππος Γκραντιλιέ ἔβγαине ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του — εἶχε ἔλθῃ πρὶν ἀπὸ ὀκτῶ μέρες στὴ Ντιζὼν ὡς δικαστὴς — ὅταν, ξαφνικά, συναντήθηκε μὲ τὸν κ. Λακόστ, τὸν συμβολαιογράφου.

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σὰς συναντᾷ, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος. Πὼς σὰς φαίνεται ἡ μικρὴ μας πόλις; Στὴν ἀρχὴ θὰ σὰς φανῇ λιγαῖα πληκτική.

Ἀλλὰ, μὲ τὸν καιρὸ, θὰ συνηθίσετε... Θὰ ἴδῃτε πὼς, σὲ λίγο, θὰ τὴν βρῆτε πολὺ εὐχάριστη...

—Τὸ ἐλπίζω, εἶπε ὁ κύριος Γκραντιλιέ.

Ἐπρόχώρησαν μαζὶ στὸ μεγάλο δρόμο καὶ σὲ λίγο ἔχουν ἀφήσει πίσω τους τὰ τελευταῖα σπιτία τῆς πόλεως.

Ἦταν ἀνοιξιὰτικο δειλινὸ καὶ ὁ περίπατος στὴν ἐξοχὴ ἦταν πολὺ εὐχάριτος.

Ὁ κ. Λακόστ, ἀφ' οὗ ἐξυμνήσῃ ὅλες τὶς φυσικὰς καλλονὰς τῆς πευφιερείας, εἶπε σὲ λίγο:

—Μὴ νομίζετε πὼς θὰ στενοχωρηθῆτε ἐδῶ... Ἐχομε ὠραία κορίτσια καὶ... φαντάζομαι ὅτι πολλοὶ γονεῖς θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς νὰ σὰς ἔκαναν γαμβρό τους...

—Ἀ! ἔκαμε ὁ δικαστὴς, μὲ ἀφηρημένο ὄφθαλμό.

Ἐσυνέχισαν ἔπειτα τὸν περίπατό τους, χωρὶς νὰ μιλοῦν οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος.

Σὲ μιά στιγμὴ, ὁ συμβολαιογράφος εἶπε καὶ πάλι:

—Ἐχομε ἐπίσης μιά ὠραία γυναίκα. Ὅταν λέω μιά, αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό, γιὰ τὸν ζήτημα αὐτό. Ἀλλ' αὐτὴ γιὰ τὴν ὁποία σὰς μιλῶ σκεπάει ὅλες τίς ἄλλες μὲ τὴν ὁμορφίαν της, τὸ πνεῦμα της, τὴν ἀπαράμιλλη κομψότητά της. Εἶνε μιά Παρισιναῖ.

Ἡ γοητεία της εἶνε κατὰ πού δὲν θὰ μπορούσα νὰ σὰς τὸ περιγράψω.

—Διάβολε!, ἔκαμε ὁ δικαστὴς, θέλοντας νὰ πῇ κάτι, ἐνῶ ἦταν φανερό πὼς δὲν ἀπέδιδε μεγάλη προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ συμβολαιογράφου.

—Μὴ νομίζετε ὅτι ὑπερβάλω τὰ πράγματα, εἶπε αὐτός.

Ἀλλοστε, δὲν εἶμαι ὁ μόνος πού σκέπτομαι κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος ἔμπρὸς στὸ θέλητρο αὐτῆς τῆς γυναίκας.

—Ὁ σύζυγός της πρέπει νὰ τὴν προσέχῃ πολὺ τότε, εἶπε ὁ κ. Γκραντιλιέ.

—Ἀλλ' ἀγαπητέ μου, ἡ κυρία αὐτὴ δὲν ἔχει σύζυγο ἢ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, δὲν ἔχει πιά σύζυγο.

—Εἶνε χήρα;

—Ὁχι, ἀλλὰ εἶνε τὸ ἴδιο, γιὰ τὴν ἔχει χωρίσει μὲ τὸν ἄνδρα της. Μένει ἐδῶ στὸ σπιτί μιάς θείας της. Εἶνε, ξέρετε, πολὺ νέα... Μόλις εἰκοσι πέντε χρόνων...

—Καὶ ποῖο εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ γοητευτικοῦ αὐτοῦ πλάσματος;

—Ἐνα χαμόγελο ἐφώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Λακόστ. Ἐπὶ τέλους! Εἶχε κατορθώσει νὰ

κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ δικαστοῦ.

—Φαντάζομαι, εἶπε, ὅτι ἡ κυρία Ντουκέ θὰ ἀποκτήσῃ ἕνα νέο θαυμαστὴν...

—Ἦναι, ἔκαμε ὁ δικαστὴς.

Πὼς τὴν εἶπατε;...

—Κυρία Ντουκέ, ἐτόνισε ὁ συμβολαιογράφος. Ἡ ὠραία Ἑλένη Ντουκέ.

—Ἀ! ἔκαμε καὶ πάλι ὁ δικαστὴς, ἀλλ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ πρὶν. Καὶ... ἐγαίρειν πολὺ αὐτὴ ἡ κυρία Ντουκέ;

—Ναί, ἀγαπητέ κύριε, πρᾶγμα ποῖ, ὅπως καταλαβαίνετε, μᾶς εὐχαρίστει ὅλους μας πολὺ. Δὲν ὑπάρχει τσαί, δὲν ὑπάρχει χορὸς, δὲν ὑπάρχει διασκέδασις, στὴν ὁποία νὰ μὴν πηγαίνῃ. Δὲν θ' ἀργήσετε ἀσφαλῶς νὰ τὴν γνωρίσετε. Ἡ εὐκαιρία θὰ παρουσιασθῇ πολὺ εὐκόλα...

Τὸ πρόσωπο τοῦ δικαστοῦ εἶχε γίνει, ξαφνικά, σκυθρωπὸ.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε. Δὲν εἶμαι καθόλου κοσμικός. Προτιμῶ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴ μελέτη. Μὴν ἀνησυχῆτε!... Δὲν πρόκειται νὰ αὐξήσω τὸν κύκλο τῶν θαυμαστῶν τῆς ὠραίας κυρίας Ντουκέ.

Ὁ κ. Λακόστ ἐγέλασε: —Τόσοι ἄλλοι πρὶν ἀπὸ σὰς ἔχουν πῇ τὰ ἴδια λόγια...

Ἀλλ' ὅταν ἀντίκρυσαν τὴν κυρία Ντουκέ... Στοιχηματίζω ὅτι...

—Μὴ στοιχηματίζετε τίποτα, εἶπε ὁ δικαστὴς. Ξέρω καλά τί σὰς λέω. Ἡ ὠραία κυρία Ντουκέ μὲ ἀφήνει ἐντελῶς ἀδιάφορο...

★

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐγινόταν χορὸς στὴ Νομαρχία καὶ ὁ Φίλιππος Γκραντιλιέ δὲν μπορούσε νὰ μὴν παρευρεθῇ σ' αὐτόν.

Εἶχε περάσει ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἦλθε στὴ Ντιζὼν καὶ ὡς τότε δὲν εἶχε ἐμφανισθῇ πούθενά. Μετὰ τὴν ἐργασία του, ἐκλεινόταν στὸ δωμάτιό του, ἢ ἔκανε μοναχικούς περιπάτους στὴν ἐξοχὴ.

Στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλιν, ἔχουν ἀρχίσει νὰ τὸν θεωροῦν ἀκοινῶντο καὶ αὐτὸ τοὺς ἐξέπλησσε πολὺ, γιὰ τὴν ἔξω ὅτι ὁ Γκραντιλιέ ἐρχόταν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὑπερφάνεια ἢ μισανθρωπία; Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ὅλοι ἐθεωροῦσαν ὡς φαινόμενο τὸν νεαρὸ δικαστὴ.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ χορὸ τῆς Νομαρχίας δὲν ἦταν δυνατόν δεῖν αὐτὴν νὰ λείψῃ.

Ὁ κ. Γκραντιλιέ ἐμφανίσθηκε, σὲ μιά στιγμὴ, μέσα στὰ κατὰφωτα σαλόνια, πού ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ κόσμο. Ἦταν λεπτὸς, κομψός, μὲ χαριτωμένες κινήσεις καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, ἐκίνησε τὴ γενικὴ προσοχὴ.

Οἱ ἄνδρες τὸν ἐκύτταζαν μὲ κάποια χαιρεκακία, γιὰ τὸ μὲ λένε αὐτό.

Ὁ δικαστὴς ἀφῆσε νὰ περάσουν μερικὲς στιγμὲς καὶ ἔπειτα εἶπε:

—Ὁ μόνος;... Ἰσως. Ἀλλ' ἔχω ἕναν λόγο πολὺ σοβαρό, γιὰ νὰ μὴν ἐσυγκίνητος ἔμπρὸς στὰ θέλητρα τῆς κυρίας Ντουκέ...

—Καὶ ποῖος εἶνε ὁ λόγος αὐτός; ἐρώτησε ὁ συμβολαιογράφος.

—Τὸ ὅτι εἶμαι ὁ μόνος, ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες πού βρίσκονται ἐδῶ, πού ὑπῆρξα σύζυγος αὐτῆς τῆς κυρίας!

—Εἰσαθε ὁ μόνος πού τὸ λέτε αὐτό.

—Ὁ δικαστὴς ἀφῆσε νὰ περάσουν μερικὲς στιγμὲς καὶ ἔπειτα εἶπε:

—Ὁ μόνος;... Ἰσως. Ἀλλ' ἔχω ἕναν λόγο πολὺ σοβαρό, γιὰ νὰ μὴν ἐσυγκίνητος ἔμπρὸς στὰ θέλητρα τῆς κυρίας Ντουκέ...

—Καὶ ποῖος εἶνε ὁ λόγος αὐτός; ἐρώτησε ὁ συμβολαιογράφος.

—Τὸ ὅτι εἶμαι ὁ μόνος, ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες πού βρίσκονται ἐδῶ, πού ὑπῆρξα σύζυγος αὐτῆς τῆς κυρίας!

—Εἰσαθε ὁ μόνος πού τὸ λέτε αὐτό.

—Ὁ δικαστὴς ἀφῆσε νὰ περάσουν μερικὲς στιγμὲς καὶ ἔπειτα εἶπε:

—Ὁ μόνος;... Ἰσως. Ἀλλ' ἔχω ἕναν λόγο πολὺ σοβαρό, γιὰ νὰ μὴν ἐσυγκίνητος ἔμπρὸς στὰ θέλητρα τῆς κυρίας Ντουκέ...

—Καὶ ποῖος εἶνε ὁ λόγος αὐτός; ἐρώτησε ὁ συμβολαιογράφος.

—Τὸ ὅτι εἶμαι ὁ μόνος, ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες πού βρίσκονται ἐδῶ, πού ὑπῆρξα σύζυγος αὐτῆς τῆς κυρίας!

—Εἰσαθε ὁ μόνος πού τὸ λέτε αὐτό.

—Ὁ δικαστὴς ἀφῆσε νὰ περάσουν μερικὲς στιγμὲς καὶ ἔπειτα εἶπε:

—Ὁ μόνος;... Ἰσως. Ἀλλ' ἔχω ἕναν λόγο πολὺ σοβαρό, γιὰ νὰ μὴν ἐσυγκίνητος ἔμπρὸς στὰ θέλητρα τῆς κυρίας Ντουκέ...

—Καὶ ποῖος εἶνε ὁ λόγος αὐτός; ἐρώτησε ὁ συμβολαιογράφος.

—Τὸ ὅτι εἶμαι ὁ μόνος, ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες πού βρίσκονται ἐδῶ, πού ὑπῆρξα σύζυγος αὐτῆς τῆς κυρίας!

—Εἰσαθε ὁ μόνος πού τὸ λέτε αὐτό.

—Ὁ δικαστὴς ἀφῆσε νὰ περάσουν μερικὲς στιγμὲς καὶ ἔπειτα εἶπε:

—Ὁ μόνος;... Ἰσως. Ἀλλ' ἔχω ἕναν λόγο πολὺ σοβαρό, γιὰ νὰ μὴν ἐσυγκίνητος ἔμπρὸς στὰ θέλητρα τῆς κυρίας Ντουκέ...

—Καὶ ποῖος εἶνε ὁ λόγος αὐτός; ἐρώτησε ὁ συμβολαιογράφος.

—Τὸ ὅτι εἶμαι ὁ μόνος, ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες πού βρίσκονται ἐδῶ, πού ὑπῆρξα σύζυγος αὐτῆς τῆς κυρίας!

—Εἰσαθε ὁ μόνος πού τὸ λέτε αὐτό.

τὴν ἐμφάνισί του τοὺς ἐπεσκίαιζε ὅλους. Καὶ οἱ γυναῖκες εἶχαν στηλωμένα τὰ βλέμματα τοὺς ἐπάνω του. νοιώθοντας μιά περίεργη ἐλπίδα πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν πού τὸν ἄγαν οὐσαν ὡς τότε.

Ὁ κ. Λακόστ ἔτρεφε γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσῃ, ἀλλ' ἐδοκίμασε μιά μικρὴ ἀπογοήτευσιν, βλέποντας τὸν ἴδιο τὸ νομαρχία, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει τὴν φροντίδα νὰ παρουσιάσῃ τὸ νεαρὸ, οἰκαστὴ τοὺς προσκεκλημένους του. Ἦθελαι νὰ ἔχῃ αὐτὸ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Δορυνομικό άδύνατο μυστηρίου
αγωνίας, έρωτος και περιπετειών

ΥΠΟ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

12ον

Τα διάφορα καλώδια που συνέδεαν τα γειτονικά οικήματα μεταξύ τους ήταν τόσο πολλά και πυκνά, ώστε ασφαλώς ο Άγνωστος θα διέφυγε χρησιμοποιώντας αυτά. Οί δύο νέοι κατάλαβαν ότι δεν είχαν να ελπίζουν τίποτε και ξανακατέβηκαν στο διαμέρισμα του Γκρέχαμ.

Η αστυνομία, που ειδοποιήθηκε άμεσα, είχε φθάσει ήδη και ενήργησε τις πρώτες έρευνες επάνω στα πτώματα. Ψάχνοντας τον βαρώνο, βρήκαν ένα μικρό μετάλλιο.

Από τη μία πλευρά έφερε τον Γερμανικό αυτοκρατορικό αέτο και από την άλλη τον αριθμό υπό τον όποιον ήταν καταχωρημένος στο Μητρώον Κατακόπων.

Αυτή τη φορά, έκαμε ειρωνικά η Λίλιαν, ο Άνθρωπος με το μαύρο ντόμινο εργάστηκε καλά...

Απελπισμένος όμως ο Γκρέχαμ έκουνησε το κεφάλι του.

—Παρ' όλα αυτά, συνεπλήρωσε, εξακολουθούμε να μην ξέρουμε ποιος είναι... Κι' άμεσα, χτυπώντας το μέτωπό του, σαν να του κατέβηκε μία ξαφνική εμπνευσis, εφώνασε:

—Άκουστε, δεσποινίς, θάθελα να τηλεφωνούσατε άμεσα στον πύργο και να ρωτούσατε αν ο θεός σας και ο εξάδελφός σας Πήτερ είναι εκεί... Αν είναι, όλα πηγαιίνουν καλά, αλλιώς...

Η Λίλιαν εχλώμισε.

—Τι θέλετε να πείτε, Χάρβεϋ;

—Εκείνος δεν αποκρίθηκε στο ερώτημα αυτό, κι' αποφεύγοντας το έρευνητικό δέλεμα της νέας, εψιθύισε:

—Θα δείτε...

Η ΑΔΕΙΑ ΕΙΣΟΔΟΥ

Όταν ύστερα από λίγη ώρα ξαναγύρισαν στον πύργο η Λίλιαν και ο Χάρβεϋ διευθύνθηκαν στο ιδιαίτερο γραφείο, έχοντας ο ένας αντίκρυ στον άλλον και για αρκετή ώρα παρέμειναν σιωπηλοί.

Η ίδια σκέψις εβάσκιζε και τους δύο! Στην ερώτησή της κυρίας του, ο Τζων είχε αποκρίθη:

—Ο κ. Έρζα και ο κ. Πήτερ έφυγαν με αυτοκίνητο πριν από πολλή ώρα, δεσποινίς, και δεν ξαναγύρισαν.

Τι έπρεπε να συμπεράνουν από την απάντησή αυτή;

Μήπως ο ένας από τους δύο ήταν ο "Άγνωστος με την Κουκούλα"; Ο δολοφόνος του Ουάιλντ; Ο "Άγνωστος" που με τόσο λύσσα επέδωκε την καταστροφή της Λίλιαν;

Δεν ήταν δυνατόν αυτό και η Λίλιαν άρνήσαν και να κάμει καν αυτή τη σκέψη.

Κι' όμως, στο μυστήριο αυτό, που έσυγχεζε το μυαλό, αν είχε δικιο ο Γκρέχαμ, αν, για να σφετερισθούν το εργοστάσιο, που τόσο έπαιθναλμιούσαν, ο Έρζα και ο Πήτερ δεν είχαν τυχόν διατάσει ούτε έμπρός στο έγκλημά;

—Χάρβεϋ!..., εφώνασε η νέα.

Τη στιγμή όμως εκείνη η πόρτα άνοιξε διακριτικά και ο Τζων εμφανιζόταν στο κατώφλι.

—Ο Ίλαρχος ντε Καργκεζέκ έρωτά αν ή δεσποινίς ευαρεστίται να τον δεχθί μία στιγμή.

Εκπληκτη η Λίλιαν εφάνηκε σαν να ρατούσε τον σύντροφό της με το βλέμμα: —Τέτοια ώρα;

Κι' έπειδή εκείνος της έκαμε νόημα με το κεφάλι ότι έπρεπε να τον δεχθί, εστράφηκε προς τον υπηρέτη:

—Ας περάση.

Ο αξιωματικός μήκη.

—Συγχωρήστε με, δεσποινίς, ελπε, γιατί το λολμό να παρυσιασθώ τόσο άργα μπροστά σας... Μ' έληποφόρησαν όμως για τον θάνατο του πρι Ρατάιμ (αί μυ υποδεικνύουν συγχρόνως την ανάγκη να κλείσω όσο το δυνατόν γρηγορότερα τις μεταξύ μας συμφωνίες... Πήρα συνεπώς το θάρρος νάρθω για να σας παρακαλέσω να ευαρεστηθήτε να επιταχύνετε τις δοκιμές που πρόκειται να κάνω με το πολυβόλο σας.

—Τίποτε το ευκολότερο, Ίλαρχε, απήντησε η Λίλιαν. Θέλετε να τις αρχίσω με άμεσα αύριο;

—Θα σάς ήμουν υπερβολικά ευγνώμων...

Η Λίλιαν είχε άνοιξει το χρηματοκιβώτιο και είχε βγάλει από αυτό το μικρογραφικό μοντέλο του μηχανήματος, που το ετοποθέτησε επάνω στο τραπέζι.

—Θα τηλεφωνήσω στο εργοστάσιο, είπε, να έτοιμασθούν όλα. Στο μεταξύ αυτό ο κύριος Γκρέχαμ, θάχη την καλωσύνη να σάς εξηγήση με λίγα λόγια τον χειρισμό του...

Ενώ δε ο Χάρβεϋ υπεδείκνυε στον Γάλλο αξιωματικό με ποιαν έκτακτη ακρίβεια μπορούσαν, χωρίς στο ειδικό μηχανήμα, να εκσφενδονίζουν χωρίς διακοπή μύδρους μεγάλου διαμετρήματος, ή πόρτα άνοιξε και πάλι και μήκη ο Έρζα.

Μόλις τον αντίκρισε η Λίλιαν, τα μάτια της έπεσαν επάνω στον άσπρο επίδεσμο που περιέδνε το χέρι του θείου της, και, χωρίς να το θέλη, θυμήθηκε ότι ο Άγνωστος με την Κουκούλα, αφού έσπρωξε τον χημικό, είχε σπάζει τα τζάμια του παραθύρου με τη γροθιά του. Μήπως είχε πληγωθεί; Ο επίδεσμος εκείνος μήπως απέκρυπτε το τραύμα του; Μήπως ο Έρζα ε-προδίδετο χωρίς να το θέλη;

—Α, έκαμε αυτός χαμογελώντας μελαγχολικά, κυττάζεις το χέρι μου, ανεψία μου; Είναι και πάλι ο παλιός μου ρευματισμός που κάνει τα δικά του... Θλιβερό πρόνιο της ηλικίας δυστυχώς...

Η Λίλιαν ήξερε ότι πράγματι από καιρό ο θεός της υπέφερε από πόνοους.

Τίποτε, λοιπόν, δεν απέδεικνε πιά ότι είχε τραυματισθί από το σπασίμο του τζαμιού.

Τι να φανταζόταν τότε;

Κι' ωστόσο η καρδιά της πνιγόταν από αγωνία που δεν κατάρθωνε να καταστεί λη...

Στο μεταξύ, αφού άκουσε προσηκτικά τις εξηγήσεις του Γκρέχαμ, ο Ίλαρχος εστράφηκε προς την νέα και την έβγαλε από τις μελαγχολικές σκέψεις της.

—Μου φαίνεται τέλειο, είπε.

Και καθώς ο Πήτερ έμπαινε τώρα κι' αυτός κι' επλησίαζε τον θείο του, εστράφηκε προς αυτούς φιλικά:

—Ελπίζω, επρόσθεσε, ότι θα συγκατα-

τεθήτε κι' εσείς να παραστήτε στις δοκιμές.

—Θα μάς είνε αδύνατον αυτό, κύριε, απήντησε ψυχρά ο Έρζα αφού αντίληψε δλέμμα με τον άνεψό του. Δεν μάς είνε δυνατόν να φανούμε ότι επιδοκιμάζουμε με την παρουσία μας ζητήματα προς τα οποία αντίτιθέμεθα.

Η Λίλιαν όμως είχε ύψώσει άπτομα το κεφάλι της και με τόσο ηθρό τον διέκοψε:

—Εν τωαύτη περιπτώσει θα άδιαφορήσωμε για σάς, θείε μου. Έχω άπέναντι της Γαλλικής κυβερνήσεως υποχρέωσιν, που θα τηρήσω. Έγώ διευθύνω το όπλου γείο! Ίλαρχε, επρόσθεσε με ευγένεια, ευαρεστηθήτε να βρεθήτε αύριο κατά τις έν νέας, στο πεδίο των δοκιμών μας.

—Θα είμαι εκεί, δεσποινίς!

Η Λίλιαν έχάρσε τότε διαστικά μερικές γραμμές επάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί και, δίνοντάς το προς τον ντε Καργκεζέκ, του είπε:

—Χωρίς αυτή την άδεια δεν θα σάς ε-πέτρεπαν να μπήτε.

—Ωρεβουάρ, λοιπόν, για αύριο, δεσποινίς, έκαμε εκείνος υποκλινόμενος.

Και τον συνάδνευε για την πόρτα του περιστυλίου, όποτε ξαφνικά ο αξιωματικός σταμάτησε.

—Ω!, εφώνασε. Αυτό είνε πάρα πολύ... Έχασα την άδεια της εισόδου.

Κι' έτοιμαζόταν να ψάξη τις τσέπες του, όποτε η Λίλιαν τον εσταμάτησε.

—Δεν είνε τίποτε, του είπε γελώντας. Μη χάνετε τον καιρό σας γυρεύοντάς την. Θα σάς έπεσε μέσα στο γραφείο. Θα την βρήτε μετά.

Και κόβοντας από το σημειωματάριό της ένα νέο φύλλο χαρτιού, εσημείωσε επάνω σ' αυτό μια δεύτερη άδεια και την έδωσε στον αξιωματικό που, με μεγάλη προσοχή αυτή τη φορά, την έβαλε μέσα στο πορτοφόλι του.

Τι είχε γίνει η πρώτη;

Την είχε χάσει πραγματικά ο αξιωματικός ή του την είχαν κλέψει με τρόπο;

Ενα μόνο ήταν βέβαιο, και ήταν άσφαλως το μόνο που κανένας δεν είχε φαντασθί.

Το ίδιο εκείνο βράδυ, μέσα σ' ένα μικρό, φωχικό επιταγμένο δωμάτιο, και κάπως από το φως μίας λάμπας που έκπνιζε, ο Άγνωστος με την Κουκούλα εζήτηζε ένα μικρό χαρτί, διπλωμένο στα τέσσερα κι' εψιθύριζε με ευχαρίστησι:

—Α! χρειάζεται άδεια για να μπή κανείς στο πεδίο των δοκιμών; Πάει καλά... Νά, που έχω μία...

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΗΜΑΤΟΦΟΡΟΥ

Το χιόνι, τη νύχτα εκείνη, είχε πέσει άφθονο. Το λευκό της στρώμα έκτεινόταν ως πέρα, σκεπάζοντας τις στέγες του πύργου, τα δένδρα του πάρκου και τα κτίρια στο εργοστάσιο.

Τα αυτοκίνητα ωστόσο μπορούσαν και κυκλοφορούσαν επάνω στους παγοσκεπασμένους δρόμους.

Στις έννθα ακριβώς, κατέφθασε στο πεδίο των δοκιμών ο Ίλαρχος ντε Καργκεζέκ, όπου τον επέρριμνε ένας αρχιτεχνίτης με τον βοηθό του και ο Γκρέχαμ.

Το πεδίο των δοκιμών ήταν ένα πλατύ πολύγωνο, που έκτεινόταν ως την αντίπερα πλευρά των εργοστασίων.

Σε μία γωνία, βρισκόταν ένας ψηλός χαματόλοφος, που εχρησίμευε για τα πυρά του πυροβολικού, εκεί λίγο πιδ πέρα είχαν αναγειρεί ένα μικρό ξύλινο μονόροφο οικόδομημα που προωριζόταν για τον έ-πόπτη των βολών, που, με σήματα η τηλεφωνικώς, καθώριζε απ' εκεί την ευθυβολία.

Μόλις ο Χάρβεϋ άντελήφθη τον Γάλλο αξιωματικό, προχώρησε προς το μέρος του χαμογελώντας:

—Καλημέρα, Ίλαρχε, του είπε φιλικά, είσθε άπολύτως συνεπής!

—Ακρίβεια στρατιωτική!, απήντησε εκείνος με έλαφρό χαμόγελο.

—Είμαστε καθ' όλα έτοιμοι, Ίλαρχέ μου. Αν θέλετε, ο αρχιεργάτης μας θα

δοκιμάση το πολυβόλο μας μπροστά σας και μετά μπορείτε ν' αναλάβετε ο ίδιος τον χειρισμό του, και να το δοκιμάσετε μόνος σας, για να βεβαιωθήτε ελπίσπορ σάπως για την επιτυχία του. Έγώ θα πάρω τη θέση του σηματοδότη και θα βεβαιώσω το αποτέλεσμα των βλημάτων.

—Ετσι θάχωμε άσφαλεις δοκιμές...

Ο αξιωματικός έριξε μια ματιά γύρω του.

—Άλλά, ρώτησε εκπληκτος, ή μίς Ουάιλντ δεν είνε εδώ;

—Οχι, Ίλαρχε, απήντησε ο χημικός. Με παρεκάλεσε να την δικαιολογήσω. Ήταν αναγκασμένη να περάση από την Νέα Υόρκη, πριν έλθη εδώ, και θα μίς συναντήση αργότερα. Ο αρχίσωμε, λοιπόν, χωρίς αυτήν...

Εν τώ μεταξύ, ο αρχιτεχνίτης, βοηθούμενος από τον εργάτη, είχε τοποθετήσει το πολυβόλο στη θέση του και δεν έπείρμενε πιά παρά τις διαταγές του Ίλαρχου, ενώ ο Χάρβεϋ έσπευδε να καταλάβη την θέση του.

Σε λίγο, το πολυβόλο έρχισε να βάλλη. Δεν ήταν συνηθισμένος τύπος πολυβόλου, αλλά ένα ειδικό, πολεμικό μηχανήμα που εκσφενδόνιζε ειδικά βλήματα με μοναδική μαθηματική ακρίβεια και κανονικότητα.

Ότε ένα βλήμα δεν απέτυχε του στόχου και όλα εξεργάχισαν κατά την ορισθείσαν ύπου το αξιωματικού στιγμή. Φαινόταν καθαρά ότι επρόκειτο περί ενός νέου είδους πολυβόλου - πυροβόλου που προωριζόταν να φέρη γενικήν ανατροπή στην τακτική του πυροβόλου χαρακωμάτων και να προσδώση στους μέλλοντας κατόχους του καταστρεπτικήν υπεροχή.

Υστερα από λίγες στιγμές, ο Ίλαρχος, για ν' αντιληφθί καλύτερα την επιτυχία, θέλησε να χειρισθί ο ίδιος το όπλο.

Σκυμμένος, λοιπόν, επάνω στο πυροβόλο, άκουε τις τελευταίες εξηγήσεις του αρχιτεχνίτη, όποτε ξαφνικά, εμφανίσθηκε πίσω τους ένα άτομο που δεν το έπείρμενε κανείς.

Η σκοτεινή του σιλουέττα έξωγραφίσθηκε άπτομα επάνω στο λευκό χιόνι, από το όποιον εφάνηκε σαν να ξεπρόβαλλε ξαφνικά. Ήταν ο Άνθρωπος με την Κουκούλα!

Είχε γλυστρήσει άπαράτητος και είχε κατορθώσει να πλησιάση ως το πολυβόλο. Για μία στιγμή, εφάνηκε πως άκουε προσηκτικά την ανάπτυξι του χειρισμού του. Μετά, επήρθε ξαφνικά επάνω στον ντε Καργκεζέκ, τον εκύλισε στο έδαφος με μία τρομερή γροθιά του και με την ίδια μέθοδο άπληλλαγή από τον αρχιτεχνίτη και τον βοηθό του.

Όταν έμεινε κύριος του πεδίου, ο Άγνωστος ρίχτηκε επάνω στο φοινικό όργανο, έστρεψε την κάνη του προς τον χαματόλοφο και κατηύθυνε τα πυρά του προς την θέση όπου βρισκόταν ο Γκρέχαμ.

Υστερα από λίγες στιγμές, ή βολή του βρήκε τον στόχο. Κι' αφού στην ύρχή ε-ξεργάγησαν γύρω από το μικρό οικόδομημα τα ειδικά βλήματα, κατέπεσαν τέλος και ευθείαν επάνω του.

Είς μάτην ο Γκρέχαμ, μη καταλαβαίνοντας τίποτε απ' όσα συνέβαιναν, έκαμε άπεγνωσμένα σήματα, ζητώντας να σταματήσει το πυρ.

Σε λίγα λεπτά, τα τοιχώματα του οικόδομηματος έσπασαν με πάταγο και τα δοκάρια έπιασαν φωτιά. Ο Χάρβεϋ προσπάθησε να φθάση ως την πόρτα, αλλά τα βλήματα τον εκύκλωναν σαν ένα άδιεπύραστο σιδερένιο φράγμα. Και σιγά - σιγά ο κύκλος γινόταν στενωτέρως. Ήταν αδύνατον πιά να διαφύγη. Πριν περάσουν λίγες στιγμές, ο Άγνωστος θα είχε άποτελείσει το άταίσιο σχέδιό του.

Ξαφνικά, και σαν για να άφαιρεθί από τον Γκρέχαμ και ή τελευταία έλπις σωτηρίας, οι τοίχοι της σκοτεινής κατέρρευσαν, σαβανώνοντάς τον κάτω από τα συντρίμια τους.

Εκείνη ακριβώς την στιγμή, στην άλλη άκρη του πεδίου των δοκιμών, εμφανίσθηκε το αυτοκίνητο που ξανάφερε την

Λίλιαν στο εργοστάσιο.

Ανήσυχη ή νέα, λόγω της εξαφάνσεως της άδειας που είχε δώσει στον αξιωματικό, ή όποια στάθηκε αδύνατον ν' άνευρεθί, και φοβούμενη καμμία νέαν άπόπειρα εκ μέρους του έχθρού της, είχε πάει στην Νέα Υόρκη, για να ζητήση δυο άστυνομικούς τους όποιους θα δάλη να επιβλέπουν τα περίεξη του πεδίου δοκιμών.

Ο Άγνωστος με την Κουκούλα την άντελήφθη.

Χωρίς δισταγμό, έγκαταλείποντας το οικόδομημα που κατέρρεε πιά, έστρεψε το φοινικό μηχανήμα έναντιόν των νεοφερμένων.

Ήταν φανερό πως πολύ δύσκολα θα κατάρθωναν αυτοί να διαφύγουν τον θάνατο, αν ξαφνικά, κατά τύχην άπίστευτη, δεν έπαυε να λειτουργή το πολυβόλο και δεν διέκοπτε τον εκσφενδονισμό των τρομερών του βλημάτων.

Ο άθλιος κατάλαβε τότε ότι δεν του έμεινε τίποτε άλλο παρά να φύγη το γρηγορώτερο.

Έφυγε, λοιπόν, άμέσως προς τους άγρους και γρήγορα εξαφανίσθηκε μέσα στο άπέραντο τοπίο, διαφεύγοντας έτσι τους άστυνομικούς, που ώρμησαν για να τον καταδιώσουν.

Λίγα λόγια του Ίλαρχου, που άνέκτησε τις αισθήσεις του, επληροφόρυσαν σε λίγο την Λίλιαν ότι ο χημικός βρισκόταν μέσα στο γκρεμισμένο οικόδομημα.

Η νέα έτρεψε επί τόπου.

Στο αντίκρυμα όμως των συντριμμίων εκείνων, καμμία δεν της έμεινε ελπίδα πως θα τον ξανάβλεπε ζωντανό.

Ο Γκρέχαμ είχε σκοτωθί άσφαλως.

Αποκαρμένη τότε σωριάσθηκε στο έδαφος κλαίγοντας με λυγμούς κι' ενώ ο αξιωματικός της έλεγε λόγια παρηγορίας, οι άλλοι που έτρεξαν μαζί τους άρχισαν να μεταποτίζουν τα φλεγόμενα δοκάρια και άλλα συντρίμια, για να προσπαθήσουν τουλάχιστον ν' άνασφύρουν απ' εκεί το πτώμα του δυστυχισμένου χημικού.

—Χάρβεϋ!... Δυστυχισμένη και άγαπημένη Χάρβεϋ!, εφώνασε η Λίλιαν άπλώνοντας με άπόνγνωσι τα χέρια της προς τα καπνίζοντα συντρίμια, σαν να τα ίκτευε να της ξαναδώσουν τον άφωσιωμένο φίλο, που είχε χάσει για πάντα.

Προς γενικήν όμως κατάπληξιν, μια χαρούμενη φωνή άποκρίθηκε ξαφνικά:

—Παρών, δεσποινίς!

Και την ίδια στιγμή, από την άνοιχτή ήδη πόρτα, ενός πελωρίου χρηματοκιβώτιου, που είχε ξεσκεπασθί από τα έρείπια, έβγαυε χαμογελώντας ο Γκρέχαμ.

Λίγες μέρες πριν, είχαν μεταφέρει στο μέρος εκείνο το πελώριο χρηματοκιβώτιο, που έπιασε πολύ μέρος μέσα στο ταμείο, περιμένοντας την εταίριά, που είχε αναλάβει την επιδιόρθωσή της κλειδαριάς του, να στείλη να το παραλάβη.

Ο χημικός το είχε άνακαλύψει τη στιγμή ακριβώς που είχε άπελπισθί πιά πως θα μπορούσε να εσφύγη τον θάνατο.

—Χάρβεϋ, εψιθύρισε η Λίλιαν σαν τρελή από τη χαρά της, πως βρέθηκες αυτού μέσας;

—Εκείνος την έκτύταξε με δέλεμα τρυφερό και γυρίζοντας άμέσως προς τον Άρμάνδο ντε Καργκεζέκ, του είπε χαμογελώντας:

—Λοιπόν, Ίλαρχε, τι λέτε για το πολυβόλο μας; Είναι αρκετά ευθύβολο, ε;

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Κυβισμένοι ο ένας άπέναντι στον άλλ-

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ένα λυρικό άριστούργημα

λον, σ' ένα άπό τα σαλόνια της επαύλεως, ή Λίλιαν και ο Χάρβεϋ, συζητούσαν για τα δραματικά γεγονότα στα όποια είχαν κατ' ανάγκην άναμειχθί και για τον άπίστευτον τρόπο με τον όποιο ο χημικός είχε κατορθώσει να διαφύγη τις έγκληματικές ένέργειες του Άνθρώπου με τη Μαύρη Κουκούλα.

Είς μάτην όμως ο Γκρέχαμ προσπαθούσε να πείση την νέα, ότι το άπαίσιο εκείνο πρόσωπο δεν ήταν δυνατόν, κατά την γνώμη του, να μην είνε στην τάξι των συγγενών της.

Η Λίλιαν έκούνοσε άρνητικά το χαριτωμένο ξανθό κεφάλι της κι' άποκρινόταν στερεότυπα σε κάθε του επιχείρημα:

—Οχι, φίλε μου, όχι! Δεν θα μπορέσω ποτέ να το πιστέψω αυτό. Συμφωνά μαζί σας πως δεν νοιώθουν καθόλου για μένα τη στοργή που έπρεπε να αισθανώται. Συμφωνά ακόμη ότι στο βάθος της ψυχής των με μισούν ίσως, γιατί όλοι ε-ποφθαλμιούν την διευθύνσι του εργοστασίου που έχω άρνούμαι να τους την παρχωρήσω. Όλα αυτά είνε πράγματα φανερά. Από του σημείου όμως αυτού, μέχρι του να φαντασθώ ότι ο Έρζα, ή ο Πήτερ ή και ή Νοεμή ακόμη, θα ήσαν ίκανοί να δολοφονήσουν τον πατέρα μου και να επιζητήσουν να άπαλλαγούν και από μένα, υπάρχει μεγάλη άπόστασι. Αυτό είνε πράγμα που ποτέ μου δεν θα κατάρθωνα να παραδεχθώ, παρ' όλα όσα θα μπορούσατε να μου άριθμήσετε! Για να παραδεχθώ την σκέψη ότι ή Μαύρη Κουκούλα, που διασπείρει τον τρομό γύρω της, κρύβει ή τον θείο ή τον εξάδελφό μου, θα μου χρειάζοταν άπόδείξεις πειστική...

Και την άπόδειξι αυτήν διόλου δεν μου την παρέχετε, Χάρβεϋ! Άλλως τε, ποιόν από τους δυο θα έκατηγορούσατε; Τον θείο ή τον εξάδελφο; Η μήπως φρονείτε ότι εναλλάσσονται κάτω από την καταθόνισα αυτή μεταμόρφωσι; Κι' έπειτα, γιατί να μεταμφιεζόνται για να κάμουν τα έγκλημάτα τους; Αυτοί ζούν διαρκώς εδωσικά μου κι' αν εσκέπτονταν ν' άπαλλαγούν από μένα, δεν τους λείπει θέβαια ή ευκαιρία γι' αυτό. Καθώς βρισκονται δλοένα κοντά μου, θα μπορούσαν να το εΐχαν κάμει ευκολάτα, από καιρό τώρα, χωρίς να τους δη κανείς!...

Ο Γκρέχαμ έμεινε για λίγες στιγμές σιωπηλός και μετά άπήντησε με σοδαρή φωνή:

—Κάθε φορά που σκέπτομαι όλα αυτά, δεσποινίς, δεν μπορώ παρά να συμφωνήσω μαζί σας! Σκέπτομαι όπως κι' εσείς, ότι είνε αδύνατον άνθρωποι έντιμοι, πέντελεμεν, όπως ο θεός σας και ο εξάδελφός σας, να είνε ίκανοί να διαπραξούν τέτοια κακουργήματα! Και όμως...

Διεκόπη κι' έμεινε σκεπτικός, σαν να εδίσταζε να εζυκολουθήση.

—Όλοκληρώστε τη σκέψη σας, Χάρβεϋ, έπέμενε η Λίλιαν κάπως ταρταμένη.

—Προσέξτε σ' ένα και μόνο γεγονός, συνέχισε τότε ο χημικός, ένα και μόνο! Ότι, προ όλίγων στιγμών, στο ιδιαίτερο γραφείο του πατέρα σας, τους έπιασε ξαφνικά να συζητούν και να τσακώνονται όχι και με τόσο κολακευτικά λόγια. Και άκουσα τον θείο σας, ερεθισμένο από την φιλονεικία του με τον άνεψό του, να τον κατηγορή ότι εΐς αίτιας του είχαν ναυαγήσει όλοι τους οι συνδυασμοί ο ένας ύστερα από τον άλλον, και να του προσβείτη ότι του λοιπού θα ένεργούσε μόνος του!

—Κι' αυτό εσήμαινε, παρετήρησε η Λίλιαν, ότι είχαν συμφερασθί για να διαπραξούν τα έγκλήματα που διεδραματίσθηκαν γύρω μας τον τελευταίο καιρό; Ο Έρζα και ο Πήτερ δεν μπορούσαν τάχα να είχαν άναμειχθί σε καμμία κερδοσκοπική επιχείρησι; Δεν είνε δά ή πρώτη φορά που συμφεράζονται οι δυο τους στην Ουάιλν - Στρίτ... Οχι, Χάρβεϋ, ακολουθείτε σφαλερό δρόμο, είμαι άπολύτως βεβαία! Η προς έμένα άγάπη σας σάς παρπαλανά, όπως και ή προς εκείνους άντιπάθειά σας!

Ο νέος άφησε τα μπράτσα του να πέ-

σούν με αποθάρρυνσι. 'Αλλά, μιά φορά ά-
κέμη, οι δυο λέξεις που περιέκλειαν ό-
λους τους φόβους και τις αγωνίες του, ά-
νέθηκαν στα χείλη του :
—Και όμως!...

★
Την όχληρή αυτή συζήτησι διέκοψε ξα-
φνικά ό Τζών, φέρνοντας ένα τηλεγράφημα
για την νεαρά διευθύντρια.
Τό άνοιξε μηχανικά και με την πρώτη
ματιά που έβριξε έπάνω σ' αυτό, ζωηρά
έκπληξις έξωγραφίσθηκε στα χαρακτηρισ-
τικά της.

Τό έδιάβασε τότε προσεκτικά και τό
έδωσε πρός τον χημικό.

—Διαβάστε, τού είπε.
—Ο Γκρέχαμ πήρε στα χέρια του τό
τηλεγράφημα και άρχισε να διαβάξη φω-
ναχτά :

«Μίς Ουάλντων, εργοστάσια Ουάλντων
Νέαν 'Υόρκην
»Ταυτότης δολοφόνου πατρός σας μοί
άπεκαλύφθι υπό Τζίμυ Μονοφθαλμου, πρό
θανάτου του. Στόπ.
»Σας άναμένω δομάτιον 46, Σαιντ 'Αν-
τριους Μπίλνιτικ.

«Αρθουρ Γκρέμλιχ»
—Λοιπόν, τί φρονείτε, Γκρέχαμ, γι' αυ-
τό; ρώτησε ή νέα μόλις ό χημικός έτελεί-
ωσε τό διαβάσμα.

—Μά την πίστι μου, απήντησε εκείνος,
έκ πρώτης όψεως δέν μου φαίνεται άπιθα-
νο αυτό. Γιατί τάχα ό Τζίμυ ό Μονοφθαλ-
μος να μην είχε συνενόχους που να ήξε-
ραν όλα του τα μυστικά; Κι' αυτός ό θά-
νατός του άκόμη άποδεικνύει καθαρότα-
τα ότι δέν σας είχε διατυπώσει ύπόσχεσι
που δέν ήταν είς θέσιν να πραγματοποιή-
ση! 'Αλλά, έννοείται, έδιάσθηκε να προ-
σέση, αυτό δέν πρέπει να μάς ένθαρρύνη
και να μάς έμποδίση να πάρωμε όλα μας
τά προφυλακτικά μέτρα... Δέν ξέρω γιατί
δυσπιστώ πρός τό τηλεγράφημα αυτό...
Μήπως κρύβει κι' αυτό καμιά νέα παγί-
δα ;

—'Όποτε, ρώτησε ή Λίλιαν, δέν είσθε
της γνώμης να πάμε στην πρόσκλησι αυ-
τή ;

—Βέβαια! Τίποτε δέν πρέπει να πα-
ραλείψωμε από όσα μάς παρέχουν την
πιθανότητα να μάς θέσουν επί τά ίχνη
του δολοφόνου του άτυχου πατέρα σας.
Μόνον, άν τό έπιτρέπεται, θα σας συνο-
δεύσω κι' έγώ και θα είμαι καλά όπλι-
σμένος !

—Αυτό έννοείται, Χάρβεϋ. Μαζί σας
δέν έχω τίποτε να φοβηθώ...

Κι' έπειδή έβλεπε τον νέο να γίνεται
ξαφνικά σκεπτικός.

—Τί άλλο συλλογίσθετε άκόμη, άγα-
πητέ φίλε ; ρώτησε άνήσυχη.

—'Ότι μου έλέγατε πρό όλίγου, δε-
σποινίς. 'Ότι δηλαδή, είναι άδύνατον ό
'Ανθρωπος με την Κουκούλα να είναι ό
'Ερζα ή ό Πήτερ. Νομίζω ότι μάς παρου-
σιάζεται τώρα ή ευκαιρία, που θα συν-
τελέση ίσως στο να θεβαιωθώμε νι' αυ-
τό. Δέν είναι έτσι;

—'Εννοείτε τό τηλεγράφημα;

—Μάλιστα.

—'Αλλά πώς;

—'Ακούστε. Θά τό αφήσωμε να πέση,
τυχαίως δθθεν, στο πάτωμα. Μετά, θα
κρυφθώμε πίσω από ένα παραπέτασμα
και θα περιμένωμε. 'Αν κανένας από τους
συγγενείς σας τό πασαλέδη και άν μετά
δρούμε τον 'Ανθρωπο με την Κουκούλα
στον τόπο που όρίζει τό τηλεγράφημα, θα
μπορούμε πια νάχωμε καμιάν άμφιδο-
λια ;

—Και ποιος μάς έγγυάται ότι δέν μάς
τό στέλνει ό ίδιος ό 'Ανθρωπος με την
Κουκούλα, για να μάς παρασύρη σε νέα
παγίδα;

—Αυτό είναι άλήθεια!, ψιθύρισε ό Χάρ-
βεϋ με χαμένο ύφος, έχετε δικιο.

—'Αμέσως όμως έπανέλαβε:

—Θά όμολογήσετε, ώστόσο, μίς Λί-
λιαν, ότι άν, άφού διαβάσουν τό τηλεγρά-
φημα αυτό, ό 'Ερζα και ό Πήτερ σπει-
σουν να έγκαταλείψουν τον πύργο, ότι θα
υπάρχη κάποια σύμπτωση άνησυχητική...
—Μά δέν θα άποτελή ούτε αυτό άπό-

δειξιν, Χάρβεϋ.

—'Ασφαλώς, αλλά...

—'Εν πάση περιπτώσει, τον διέκοψε
εκείνη, ή έμπνευσις σας εινε λαμπρά να
πετάξωμε τό χαρτί στο πάτωμα. Θά ι-
δούμε, πραγματικά, τί θα συμβή.

★
Μισή ώρα άργότερα, κι' άφού έδωρέθη-
καν να περιμένουν κι' ετοιμάζονταν να
βγούν από την κρυψώνα τους, είδαν τον
'Ερζα να μπαίνει στο σαλόνι.

—Από τα πρώτα του δήματα, τα μάτια
του έπεσαν έπάνω στο τηλεγράφημα.

—'Εσκυψε, τό πήρε, τό άνοιξε και τό
διάβασε. Με μιάς τό πρόσωπό του εξέ-
φρασε εύχάριστη έκπληξις.

Για μία στιγμή έμεινε άκίνητος και σκε-
πτικός σαν να άναρωτιόταν τί έπρεπε να
κάμη. 'Επειτα, έτάραξε από την τσέπη
του ένα μικρό σημειωματάριο, έγραψε με
σα σ' αυτό τό όνομα και την διευθύνσι
που έφερε τό τηλεγράφημα και τό ξανά-
φισε στη θέσι που τό είχε βρή.

Και άφού έδεβαίωθηκε, με μία τελευ-
ταία ματιά, ότι δέν τον είχε δει κανείς,
βγήκε ήσυχος από τό σαλόνι.

—Λοιπόν; ρώτησε ό Χάρβεϋ.

—'Ός την στιγμή αυτή, άποκρίθηκε ή
Λίλιαν, ένα μόνο πράγμα μάς άποδει-
κνύει ή ένέργειά του : ότι δέν εινε αυτός
που μάς απέστειλε τό τηλεγράφημα.

—Αυτό όμως δέν μάς βεβαιώνει καθό-
λου την πιθανότητα ότι ό άποστολέας του
τηλεγραφήματος εινε ό 'Ανθρωπος με την
Κουκούλα.

—'Αλλ' ούτε και ότι εινε ό 'Ερζα αυ-
τός που μάς δίνει τό ραντεβού...

—Σύμφωνοι ! Δέν μάς μένει, λοιπόν,
παρά να πάμε σ' αυτό. 'Εκεί θα δούμε!

Κι' ετοιμάζονταν ν' άποσυρθούν, όταν ή
πόρτα άνοιξε και πάλι, έμποδίζοντας τους
να έγκαταλείψουν τον κρυψώνα τους.

Τη φορά αυτή έμφανιζόταν ό Πήτερ.

—'Όπως άκριβώς ό θείας του, διέκρινε κι'
αυτός άμέσως τό χαρτί, τό πήρε, τό ά-
νοιξε, έσημείωσε προσεκτικά την διευθύν-
σι που περιείχε, κι' αφήνοντάς τό να ξα-
ναπέσει στο πάτωμα, έφυγε με τό αινιγ-
ματικό εκείνο χαμόγελο που συστούσε τη
μορφή του κάθε φορά που κάποια μυστι-
κή σκέψις άπασχολούσε τό μυαλό του.

—Νά, λοιπόν, είπε θριαμβευτικά ή Λί-
λιαν, τό βλέπετε θαυμάσια, δέν εινε ούτε
ό ένας ούτε ό άλλος.

—'Ας περιμένωμε, άγαπητή μου φίλη,
απήντησε ό χημικός με ήρεμον τόνο. Με-
χρι της στιγμής, βέβαια, όλα αυτά δέν έ-
χουν καμμία σημασία, δέν έτελειώσαμε ό-
μως. Πρόκειται να παρακολουθήσωμε ίχνη,
που πολύ πιθανόν να μάς έπιφυλάτουν έκ-
πλήξεις... 'Εχετε τώρα την καλωσύνη να
καλέσετε έναν υπηρέτη σας;

—'Εκπληκτική εκείνη έπρόχωρησε πρός τό
τραπέζι κι' έτίεσε ένα ηλεκτρικό κουμπί.

—Τί σκέπτεσθε, λοιπόν, να κάμετε
ρώτησε πλησιάζοντας και πάλι τον νέο.

—'Απλούστατα, εξήγηθηκε αυτός. Θά
στείλετε να παρακαλέσετε τον κ. 'Ερζα
και τον έξάδελφό σας να έλθουν κάτω για
να τους μιλήσετε... 'Εύκολα, βέβαια, θα
βρήτε ένα πρόσχημα για να δικαιολογή-
σετε την πρόσκλησι αυτή. Θά τους ρωτή-
σετε, παραδείγματος χάριν, άν ξέρουν τί
ποτε νέο σχετικώς με τον θάνατο του φόν
Ρατάιμ. Δέν είναι έτσι;

—Την ίδια όμως στιγμή έμφανίζονταν ό
Τζών και στην σχετική διαταγή της Λί-
λιαν, άποκρίθηκε ότι οι δυο άνδρες πρό-
ι:ας άκριβώς στιγμής είχαν έγκαταλείψει
τό μέγαρο.

—Πολύ καλά, έκαμε εκείνη, άποπέμπον-
τας τον υπηρέτη, σας εύχαριστώ.

—'Ημουν βέβαιος!, έτόνισε θριαμβευ-
τικά ό Χάρβεϋ. Τό βλέπετε κι' εσείς ότι
όλα γίνονται σύμφωνα με τις προβλέψεις
μου. Τώρα μπορούμε να πάμε στον 'Αρ-
θουρ Γκρέμλιχ και να περιμένωμε εκεί τα
γεγονότα που πρόκειται να έκτυλήθουν
Είμαι της ιδέας ότι θα μάθωμε εκεί κάτω
κάτι τό ένδιαφέρον.

—'Η Λίλιαν όμως έκούνησε τό κεφάλι της
σκεπτική.

—Θά δούμε, βέβαια, είπε, ώστόσο δέν
με έπέισατε άκόμη. 'Αδιάφορο, όμως, ά-
νεβαίνω να ντυθώ και σε μία στιγμή θα

είμαι στη διάθεσί σας...

Πέντε λεπτά άργότερα, ξεκινούσαν με
τό αυτοκίνητο για την Νέα 'Υόρκη.

«Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΟΥΑΛΝΤΩΝ
ΕΙΝΕ Ο...»

—'Ο δρόμος που ύποδείχθηκε από τον
'Αρθουρ Γκρέμλιχ στο τηλεγράφημά του,
δρισκόταν σε μιάν άπομεμακρυσμένη συν-
οικία της πόλεως, μιάν από τις λαϊκές έ-
κείνες συνοικίες που κατοικούνται κυρίως
από τους εργάτες των γειτονικών εργο-
στασίων.

Τό αυτοκίνητο έσταμάτησε άπότομα έμ-
πρός σε μιάν οικοδομή με πενιχρό έξωτε-
ρικό, στην πόρτα της οποίας, μέσα σε ζύ-
λινο πλαίσιο, δρισκόταν ό ονομαστικός
κατάλογος όλων των ένοικιαστών του σπι-
τιού και τό πατώματος στο οποίο καθό-
ταν καθένας τους, είς τρόπον ώστε να
μπορή κανείς να άνεβαίνει σ' όποιονδήπο-
τε δροφο χωρίς να ένοχλή κάθε στιγμή τον
θυρωρό.

—'Η Λίλιαν συμβουλευθήκε τον κατάλογο
και τα μάτια της έπεσαν άμέσως έπάνω
σ' ένα φρεσκοκολλημένο κομμάτι χαρτιού,
στο όποιο ήταν γραμμένα με γραφομή
χανή :

«Τό Γραφείο του κυρίου Α. Γκρέμλιχ,
άλλοτε δικαστικού αίτησιογράφου, μετε-
φέρθη στον αριθμό 42, Χάλλοκ Στρήτ».

—Αυτό εινε παράδοξο!, παρατήρησε ό
Χάρβεϋ. Μάς τηλεγραφέι ότι μάς περιμέ-
νει κι' αλλάζει ξαφνικά κατοικία! Γιατί να
μάς δώση την προηγουμένη του διευθύνσι;

—Φαντάζεσθε πάντοτε πράγματα άλλο-
κοτα!; παρατήρησε ή Λίλιαν. 'Όλοι οι άν-
θρωποι μπορεί να ξεχάσουν για μία στι-
γμή. 'Ας μπορούμε καλύτερα και πάλι στο
αυτοκίνητο κι' άς πάμε στην Χάλλοκ
Στρήτ!

—'Εστω, απήντησε ό νέος. Τό κάτω
κάτω, ίσως νάκαμε άπλούστατα λάθος, ό-
πως λέτε...

—'Εκύτταξε για τελευταία φορά τη φω-
τική πρόσψι της οικοδομής και έπρόσθε-
σε συσπώντας τα φρύδια του.

—Αυτός ό πρώην δικαστικός μας δέν
κατοικεί σε πολύ πλούσιο σπίτι! Οι πε-
λάτες δέν θάνε και πολλοί βέβαια.

Αυτό ένίσχυσε άκόμη περισσότερο τις
άρχικες του ύπονοις, δέν είπε όμως τίπο-
τε, για να μην τρομάξη άνώφελα την σύν-
τροφό του.

★
Δέν είχε ώστόσο άπομακρυνθή και πολ-
λύ τό αυτοκίνητο, όπότε ένα άτομο βγήκε
με προφυλάξεις από τό οίκημα και πλη-
σιάζοντας τον πίνακα με τα όνόματα των
ένοίκων, ξεκόλλησε τό κομμάτι του χαρ-
τιού που ήταν έπικολλημένο εκεί.

—'Ενα τέταρτο άργότερα, νέο αλτοκίνη-
το, ταξι αυτή τη φορά, σταματούσε έμ-
πρός στη φωτική πόρτα.

—'Ενας ήλικιωμένος καλοντυμένος άνδρας
κατέβηκε άπ' αυτό, έπληρώσε τον σωφέρ
και, παρατηρώντας κι' αυτός τό ζύλινο
πλαίσιο με τα όνόματα, τό έπλησίασε.

Τη στιγμή εκείνη, τό άτομο που είχε
βγή προηγουμένως, έδγίηκε και πάλι από
την οικοδομή και έπρόχωρησε πρός αυτόν.

—Τόν κ. Γκρέμλιχ έρχεσθε να συμβου-
λευθήτε; ρώτησε φιλικά.

—Πράγματι, κύριε. 'Εδω είναι ή κατο-
κία του;

—'Ακριβώς. 'Ανεβήτε τέσσερα πατώμα-
τα, στρίψτε άριστερα, πόρτα 804. Θά δι-
τε άλλως τε και μιά πλάκα.

—Σας εύχαριστώ.

—'Ο νεοφερμένος άρχισε ν' άνεβαίνει τα
πατώματα. 'Η σκάλα ήταν στενή και δυσ-
κολοάνεβατη. 'Η ίδια τότε σκέψις με τον
Χάρβεϋ του ήρθε στο μυαλό: ότι ό τέως
δικαστικός αίτησιογράφος καθόταν σε πολ-
λύ φωτικό σπίτι.

Δυσκολοάνεβαινε κι' αναγκάστηκε να
σταματά σε κάθε πλατώκαλο. Τέλος, έ-
φθασε στο διαμέρισμα που του είχαν ύ-
ποδείξει.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ ΠΕΘΑΝΕ...

Μιά ματιά μέσα στο διάστημα

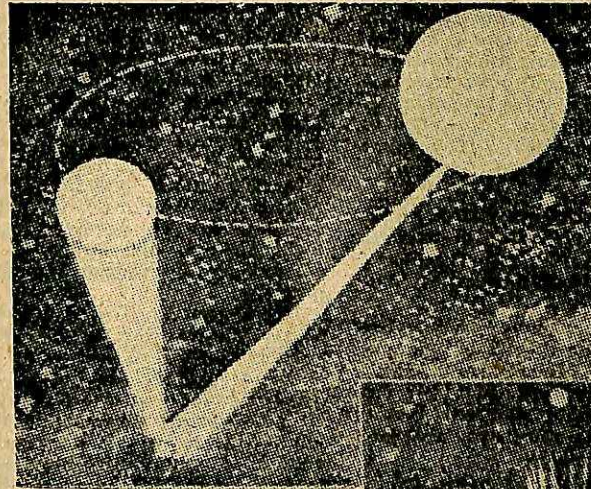
—'Ενα άστέρι έσβυσε! άνήγγειλαν οι
άστρονόμοι την περασμένη έβδομάδα.
—'Ηταν ώραίο, λαμπρότατο και ίριδίζε στον
ουράνο με τα πιο παράξενα χρώματα. 'Α-
πό εκατομμύρια αιώνες έκανε την τροχιά
του μαζί με τ' άλλα άστέρια, στις άνθι-
σμένες όσσεις του στερεώματος. 'Αλλά μία
μέρα, τό έρευνητικό μάτι του τηλεσκοπίου,
τό είδε να λάμπη με μία νέα λαμπρότερη
λάμψη. 'Η φωτιά που ήταν κλεισμένη στον
πυρήνα του έξσπασε σε μιάν έκρηξι τερα-
στία, έλαμψε σαν νέος ήλιος που έθαμπω-
σε όλα τα άλλα φώτα του ουράνου.
—'Όστόσο, ή φωτεινή εκείνη έξαρσις δέν
ήταν μεγάλης διαρκείας. 'Υστερα από λί-

θύρωπος δέν κατώρβωσε άκόμη να μά-
θη τί συνέβαινε στη Γη κατά τη μακρυνή
εκείνην εποχή.

Τό φώς, λοιπόν, των άστρων που θά-
νει τώρα σ' έμάς, δέν μάς φέρνει την ει-
κόνα του παρόντος, αλλά τη μελαγχολική
φωτογραφία του παρελθόντος. Είνε τα κο-
σμικά φαντάσματα των νεκρών του ουρά-
νου, που σβύνουν στο σκοτάδι του χρό-
νου.

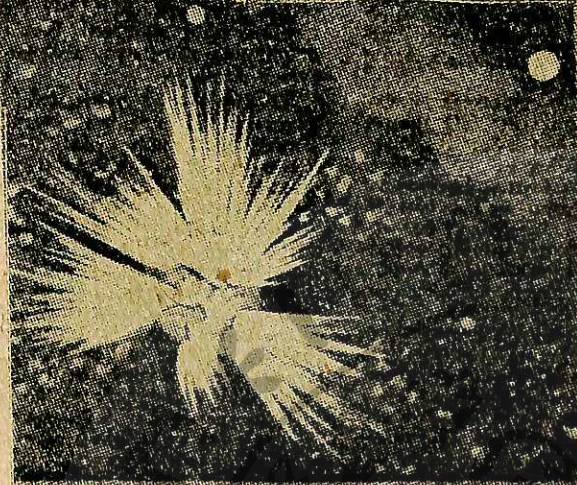
Τό ίδιο άκριβώς τό φώς της Γης περι-
φέρει στο άπειρον την ιστορία της άνθρω-
πότητος και της παραχρημένης εποχής κα-
τά την όποιαν ό άνθρωπος δέν είχε άκόμη
έγκατασταθή έπάνω στον πλανήτη. Και ή
φωτεινή άχτίδα που έκτοξεύ-
εται έτούτη τη στιγμή από τη
Γη, μάς μεταφέρει σ' ένα τα-
ξίδι φανταστικό, που άξίζει
τον κόπο να τό περιγράψωμε.

—'Υστερα από ένα δευτερό-
λεπτο περίπου δρισκόμαστε
στη Σελήνη, και μετά πέντε
ώρες θα φθάσωμε στον Πλού-
τανα, τον μακρυνότερο πλανή-
τη του ήλιακού μας συστή-
ματος. Και προχωρούμε, χω-
ρίς να σταματήσωμε. Μία μέ-
ρα, μιά έβδομάδα, ένα μη-
να... Τίποτε. 'Ενα χρόνο, δύο
...Και πάλι τίποτε. Μόνον τον
Ιούνιο του 1944 θα φθάσωμε
στο πλησιέστερο άστρο : τό

—'Η φωτιά που ήταν κλεισμένη
στον πυρήνα του άστρου έξ-
σπασε σε μιάν έκρηξι τερα-
στία...

Μιά φωτεινή άχτίδα που ξε-
κίνησε από τη Γη στα 1890
κι' έφθασε στην 'Αφροδίτη
μετά 25 χρόνια, σήμερα μυ-
λις θα έπέστρεφε πάλι σ' έμάς.

γες μέρες ή λάμψις αυτή λιγότεψε και
μετά λίγο άκόμη τό άστρο έσβυσε με μιά
στερηνή αναλαμπή.

—'Ενας ήλιος έσκασε κι' έσβυσε, εί-
παν τότε οι έρευνηταί του ουράνου.

—'Η παγερή πνοή του θανάτου σβύνει
και τα αιώνια πλάσματα του Σύμπαντος.
Πενήντα φορές, και παραπάνω, άπ' την
άρχη του αιώνος μας, τό τηλεσκόπιο πα-
ρακολούθησε ένα τέτοιο τραγικό θέσμη.

Τό ουράνιο αυτό δράμα άνάδει τον πυρ-
σό της φαντασίας και μάς οδηγεί σε μιά
περιτλάνησι πρός τό μυστήριο των μακρυ-
νών εκείνων κόσμων.

—'Η λησιάρχη πράξις του θανάτου του
άστρου που είπαμε στην άρχη, κατεχωρή-
θη στα άστρονομικά βιβλία της Γης του
'Ιανουάριο του 1940. Πότε όμως έπήλησε
στην πραγματικότητα ό θάνατος; 'Αν ύ-
πολογίσωμε την άπόστασι του άστρου και
την ταχύτητα του φωτός (300.000 χιλιό-
μετρα τό δευτερόλεπτο) ή τελευταία άνα-
λαμπή που έφθασε ως έδω, κατά τους ύ-
πολογισμούς των άστρονόμων, έξέκρινε
άπ' τό έτοιμοθάνατο άστέρι έδω και 10
χιλιάδες χρόνια.

—'Ογδόντα αιώνες πρδ Χριστού ! Γυρί-
ζοντας πίσω στην άβυσσο του χρόνου, ό

—'Αλφα του Κενταύρου. Τό 1948 στον Σεί-
ριον, τό 1965 στον Βέγα, τό 2090 στον
'Αντάρην και μετά τρεις αιώνες θα βρι-
σκόμαστε στο Ρίγκελ.

—'Η εικόνα, λοιπόν, της Γης και των ση-
μερινών γεγονότων θα φθάση στα μακρυνά
εκείνα άστέρια σε μιάν εποχή πολύ μα-
κρυνή, άφού θα έχη κλείσει ό σύντομος
κύκλος της εφήμερης ζωής μας. Και μόνο
τότε, οι ύπατοι κάτοικοι των πλανη-
τών που μάς τριγυρίζουν, άν θάχουν στη
διάθεσί τους ένα δυνατό τηλεσκόπιο, θα
μπορούσαν να παρακολουθήσουν τό πό-
λεμο που άναστατώνει σήμερα την Εύ-
ρώπη.

ΟΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΕΣ ΕΠΟΧΕΣ

Αυτή τη στιγμή που διαβάετε, φθά-
νουν στους μακρυνούς εκείνους κόσμους οι
άκτινες που ξεκίνησαν από τη Γη σ' ένα
μακρυνό παρελθόν. Μοναχά σήμερα οι κά-
τοικοι του 'Αντάρους θα μπορούσαν να
παρακολουθήσουν τα συμβάντα του δευ-
τέρου έτους της Γαλλικής 'Επανάστασης
και θα έβλεπαν άκόμη ζωντανόν τον Λου-
δοβίκο ΙΣΤ'.

Φαντασμαγορική σχετικότης του χρό-

νου και του διαστήματος. 'Εκεί έπάνω φαί-
νονται άκόμη ζωντανοί αυτοί που έχουν
πεθάνει από χρόνια πολλά. Τό ίδιο άκρι-
βώς, άν μιά μεγάλη καταστροφή άφάνιζε
τόν 'Αντάρην την εποχή του Ναπολέον-
τος, θα τό βλέπαμε άκόμη επί τριάντα
χρόνια.

—'Θά εινε δυνατόν ποτέ να ιδούμε τις ελ-
κόνες που μάς φέρνει τό φώς των άστρων;
—'Ενα τέτοιο μέσον θα έπρεπε να υπάρχει,
επί τη βάσει της λογικής. Σήμερα έμπι-
στευόμαστε στα έρτζιανά κύματα ήχους
και λέξεις που φθάνουν στα πέρατα του
κόσμου. Οι έκπομπες όμως αυτές προχω-
ρούν και πέρα άπ' τον πλανήτη μας, έχει
δέν τελευταίως έξακριδωθή ότι τα ραδιοκύ-
ματα ταξιδεύουν σε άπόστασι πολλών έ-
κατομμυρίων χιλιομέτρων, μπορούν δηλαδή
να φθάσουν και σε άλλους πλανήτες.

ΤΟ ΥΠΕΡΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ

Και δέν εινε μόνον αυτό. 'Ο καθηγη-
της Στέτσον υποστηρίζει σ' ένα βιβλίο του
ότι ένας δέκτης ραδιοφώνου έσημείωσε μ'
ένα σφύριγμα ένα σήμα έξωγήνης προε-
λεύσεως. Και, κατά τους υπολογισμούς
που έγιναν, ό ούράνιος πομπός θα βρισκε-
ται σ' ένα άστρο του Γαλαξία. Κατά τον
ίδιο άκριβώς τρόπο, άν οι κάτοικοι ενός
μακρυνού κόσμου είχαν στη διάθεσί τους
έναν ισχυρότατον δέκτη, θα μπορούσαν να
συλλάβουν τους ήχους που έκπορεύονται
άπ' τους διαφόρους πομπούς της Γης. Για-
τί, λοιπόν, δέν θα μπορούσε να γίνη ένα
παρόμοιο θαύμα με τό φώς και τις εικό-
νες, με την βοήθεια των ηλεκτρομαγνητι-
κών κυμάτων; Θά ήταν ένα είδος έξωγήνης
τηλεοράσεως, πράγμα που, θεωρητικώς
τούλάχιστον, στέκεται περιήφηση.

—'Ο καθηγητής Πάπ εινε της γνώμης ότι
μπορεί να κατασκευασθή ένα ηλεκτρομα-
γνητικό τηλεσκόπιο αυτού του είδους, που
θα μάς επέτρεπε να βλέπωμε, άκριβώς ό-
πως τό ραδιόφωνο μάς έπιτρέπει ν' άκού-
με. 'Αν μιά παγωμένη έκτασις ή ή θάλασ-
σα ενός άστρου, σαν γιγαντιαίος καθρέ-
φτης, μάς ξανάστελνε μιάν άκτίνα που εί-
χε φύγει άπ' τη Γη, θα μπορούσαμε να
παρακολουθήσωμε άναδρομικώς την ιστο-
ρία μας.

Μιά φωτεινή άκτίνα που έξεκίνησε από
τη Γη στα 1890 κι' έφθασε στην 'Αφρο-
δίτη μετά 25 χρόνια, δηλαδή στα 1915,
μοναχά σήμερα θα έπέστρεφε πάλι σ' έ-
μάς, ώστε θα μάς παρουσιάζε τον κό-
σμο όπως ήταν έδω και πενήντα χρόνια.
Οι πιο ήλικιωμένοι θα έβλεπαν τον έαυτόν
τους νέον, παιδί. Και θα μπορούσαν να ι-
δούν, σαν σε κινηματογράφο, τις μορφές
των γονέων και των παλιών τους γνωρί-
μων που έχουν πεθάνει από καιρό.

—'Παρατηρώντας με τό υπερτηλεσκόπιο
αυτό τό άστρο του Ρίγκελ, θα έδλέπαμε
τον κόσμο όπως ήταν έδω και 600 χρό-
νια, άφού θα έκανε 300 χρόνια για να
πάη ή άχτίδα ως εκεί και άλλα τόσα να
έπιστρέψη. Και θα μπορούσαμε να προ-
χωρήσωμε άκόμη πιο πολύ, ως πού να
φθάναμε στην εποχή των Φαραώ και της
προϊστορίας όταν οι φτερωτοί δράκοντες
έδασίλευαν έπάνω στη Γη.

—'Ισως οι άναγνώσται χαμογελούν σ'
αυτή τη σκέψι. Και δέν έχουν άδικο, άφού
πρόκειται μόνο για τη φαντασία ενός ά-
στρονόμου.

Και όμως... Ποιος από μάς μπορεί να
όρκισθή ότι μετά δέκα, είκοσι, εκατό αιώ-
νες, τό ηλεκτρομαγνητικό υπερτηλεσκόπιο
δέν θα έχη γίνει πραγματικότης;

ΟΥΓΚΟ ΝΤ' ΑΤΕΛΛΑ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΠΟ ΤΙ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ

—'Ο φύλακας του Ψυχιατρείου στον έ-
πισκέπτη:

—Τόν βλέπετε αυτόν; 'Ηταν παντρε-
μένος, ή πεθερά του έπεσε από την τα-
ράτσα, κι' αυτός τρελλάθηκε.

—'Από τη χαρά του:

ΤΟ ΜΠΛΕ ΤΑΓΙΕΡ

Παριζιάνικο διηγημάκι του ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

«Α! Σαρλότ, πόσο μεγάλη ήταν η χαρά που μου έδωσε το σημερινό σου γράμμα... Θα ξαναγυρίσεις λοιπόν;... Θα είσαι σε τρεις ημέρες και πάλι εδώ;... Η έλλειψή σου όλο αυτό τον καιρό, μ' έκανε να καταλάβω πόσο πολύ σε αγαπώ... Έπληρε την ψυχή μου μαζί σου... Η αγάπη σου εφώτισε τη ζωή μου μ' ένα υπέροχο φως...»

Η επιστολή συνεχιζόταν εις τὸν ἴδιο τόνο καὶ ἔπαινε τέσσερις ολόκληρες σελίδες.

Ὁ Ζάν Πρεφέ, ἀφοῦ ἔγραψε τὸ γράμμα του, ἐκάθισε με ὑπομονή καὶ τὸ ἐδιάβασε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

Κάθε μία ἀπὸ τὶς ἐπιστολές που ἔγραφε στὴ Σαρλότ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα που ἡ φίλη του εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ τρεῖς στο προσκέφαλο μιάς θείας της, που ἦταν βαρεία ἀρρωστή, τὸν ἀπασχολοῦσε τοῦλάχιστον δύο ὥρες καὶ, στὸ τέλος, τὴν ἐδιόβαζε καὶ τὴν ἐξαναδιάβαζε, θέλοντας νὰ δεβαιώθῃ ὅτι οὐκ εἶχε παραλείψει τίποτε.

Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ἔμεινε ἀπόλυτα εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς που εἶχε γράψει. Καί, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, ἔτρεξε καὶ τὸ ἔριξε στὸ γειτονικὸ γραμματοκιβώτιο.

Ὁ Ζάν Πρεφέ εἶχε γνωρίσει τὴ Σαρλότ, μερικὸς μῆνες πρῶτητερα, σ' ἓνα χορὸ καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή αἰσθάνθηκε ἓναν σφοδρὸ ἔρωτα γι' αὐτή.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα, που ἦταν χίτρα ἀπὸ δύο χρόνια, ἔπειτα ἀπὸ ἓναν ἄτυχο γάμο, εἶχε δεῖχθῃ στὴν ἀρχὴ πολὺ ἐπιφυλακτικὴ. Ἀλλὰ, σιγὰ-σιγὰ, ἡ εὐκρίνεια καὶ ἡ τρυφερότητά του Ζάν τὴν εἶχαν τόσο πολὺ συγκινήσει, ὥστε ἐγκατέλειπε ὅλες τὶς ἐπιφυλάξεις της καὶ ἀκούσε με χαρὰ τὴν πρότασιν τοῦ νέου, που τῆς ἐξήτησε νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Οἱ γάμοι τους θὰ ἐγίνονταν στὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Ὁ Ζάν ἦταν τόσο πολὺ συννησιμένος νὰ τὴν βλέπῃ κάθε μέρα καὶ νὰ ζῇ μέσα στὴν ἀτμόσφαιρά της, πού ἐνοίωσε μίαν ἀνεριγράπτῃ λύπη ὅταν, ξαφνικά, ἡ Σαρλότ τοῦ ἀνέκοινασε ὅτι ἔπρεπε νὰ τρεῖς κοντὰ στὴν ἀρρωστή θεία της. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ χαρὰ του ἦταν πολὺ μεγάλη, ὅταν ἐπληροφόρηθη ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ της, ὅτι ἡ ἀπουσία της ἐπρόκειτο νὰ λήξῃ.

Ἀφοῦ ἔριξε τὴν ἐπιστολή, ὁ Ζάν Πρεφέ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει σιγὰ τὴν ὁδὸν Μπουλινδελλιά.

Ἡ Σαρλότ ἔμεινε σ' ἓναν ἡρεμὸ ὁρμὸ τοῦ ὀτιγίου.

Ὁ Ζάν ἐπρόχωρησε ἐνστικτωδῶς πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐπέρασε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐσθίριξε τὸ βλέμμα του στὰ κλειστά παράθυρα καὶ ἀναστέναξε με συγκίνησιν στὴ σκέψιν ὅ-

τι σὲ λίγο θὰ ἐξανάβλεπε τὴν ἀγαπημένην του...

Τὸ σούρουπο εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀπλώνεται ὀλόγυρα.

Ὁ Ζάν ἐπερπάτησε λίγη ὥρὰ μέσα πτοῦς ἐρημικοὺς δρόμους τῆς μακρινῆς συνοικίας καὶ στὸ τέλος ἐμπήκε μέσα σ' ἓνα καφενεῖο, πού ἦταν ἐκεῖ κοντὰ.

Ἐπρόχωρησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τραπέζια, πού ἦταν ὅλα σχεδὸν ἀδειανὰ καὶ ἐκάθισε στὸ βάθος, πλάι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο.

Βρισκόταν ἐκεῖ ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὅταν ἐνῶς ψηλὸς κυριος, με ἀξιοπρεπὴ ἐμφάνισιν, μπηκε μέσα στὸ καφενεῖο καὶ ἦλθε νὰ καθῆσθαι στὸ γειτονικὸ τραπέζι. Παρήγγειλε νὰ τοῦ φέρουσαν ἓνα πορτὸ καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἔσηκώθηκε καὶ ἐπῆγε νὰ κλεισθῇ μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο.

Ἀλλ' ὁ θάλαμος ἦταν ἀνοικτός στὸ ἐπάνω μέρος καὶ ἔτσι ὁ Ζάν Πρεφέ ἀκούσε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸν ὀρθισμὸ που ἐξήτησε ὁ ἀγνωστος: «Μολιτῶρ 77-27».

Ἐνα ρίγος διέτρεξε τὸ σῶμα τοῦ Ζάν, στὸ ἀκούσμα αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ. Ἦταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ σπιτιοῦ τῆς Σαρλότ... Πῶς λοιπὸν συνέβαινε αὐτό;

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ σκεφθῇ περισσότερο. Ὁ κύριος ἄρχισε νὰ λήῃ μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο:

—Ἐσὺ εἶσαι, ἀγαπημένη μου; Τί χαρὰ πού ἀκούω τὴ φωνή σου!... Ἐγὼ εἶμαι ἐπὶ τέλους!... Πόσο θλίβερές μου ἐφάνηκαν αὐτὲς οἱ ἡμέρες... Πῶς; Θὰ εἴμαστε τρεῖς ἡμέρες ἐλεύθεροι εἶπες; Ἀ!... Ναι, ναι!... Φυσικά... θὰ εἴμαστε ἐντελῶς ἐλεύθεροι. Ἐλα γρήγορα... Σὲ περιμένω στὸ μικρὸ καφεζενάκι πού ἔχεις.

Ὁ κύριος ἐβῆκε μ' ἓνα εὐτυχισμένον ὄφρος ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ ἐγύρισε νὰ καθῆσθαι στὸ τραπέζι του.

Ὁ Ζάν Πρεφέ εἶχε γίγει στὸ διάστημα αὐτὸ κατακίτρινος καὶ ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε τόσο δυνατὰ, πού τοῦ φαينو-

ταν ὅτι ἐπῆγαινε νὰ σπάσῃ. Ἀλλὰ ἦταν λοιπὸν δυνατόν αὐτό;... Ἡ Σαρλότ, ἡ ἀγαπημένη του Σαρλότ, τὸν ἀπατούσε; Ἀλλὰ τότε τί ἐσήμαινε αὕτη ἡ κωμωδία; Γιατί εἶχε δεχθῇ νὰ γίνῃ γυναίκα του;... Ἀ! Ναι, ἦταν πλούσιος. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σαρλότ εἶχε ἐπίσης μεγάλη περιουσία. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐξήγησις. Ἡ Σαρλότ ἤθελε νὰ ἐξασφάλισῃ μίαν ἀξιοπρεπὴ θέσιν στὴν κοινωνία καὶ γι' αὐτὸ εἶχε δεχθῇ τὴν πρότασιν του. Δὲν ὑπῆρχε καμία ἀμφιβολία γι' αὐτό...

Ὁ Ζάν ἐκάλισε ἀμέσως τὸ γκαρσόνι, ἐπληρώσε τὸ ποτὸ του καὶ βῆκε ἀπὸ τὸ καφενεῖο.

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἀπομακρυνθῆκε μερικὰ θήματα καὶ ἐπερίμενε σὲ μιά γωνία...

Ἐσφηνικά, ἓνα ταξὶ ἐσταμάτησε ἐμπρὸς στὸ καφενεῖο. Μία γυναίκα ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ἔριξε ἓνα νομίσμα στὸν σωφὲρ καὶ ἔτρεξε νὰ χωρῇ μέσθαι στὴν αἴθουσα.

Ἡ γυναίκα αὕτη ἐφορούσε ἓνα μπλε ταγιέρ, γυρνισμένον με γούνες, πού ὁ Ζάν ἤξερε πολὺ καλά ὅτι ἀνῆκε στὴ Σαρλότ.

Ἡ ἀγανάκτησίς του ἦταν ἀνεριγράπτῃ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἐπερίμενε μερικὰ λεπτά καὶ ἔπειτα ἐμπήκε μέσα στὸ καφενεῖο.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ γυναίκα που ἐκάθεται μαζί με τὸν ψηλὸ κύριον, ἐτινάχθηκε ἀμέσως ἐπάνω, εἶπε μερικὲς λέξεις εἰς τὸν σύντροφό της καὶ ἔτρεξε νὰ κλεισθῇ μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο.

Ὁ Ζάν Πρεφέ μὲν ἐπρόφρασε νὰ ἰδῇ αὐτὴ τὴν κίνησιν. Ἐπρόχωρησε ἄρῃ καὶ ἦλθε νὰ καθῆσθαι σ' ἓνα τραπέζι, ἀπέναντι στὸν σοβαρὸ κύριον.

Ἐπέρασαν μερικὰ λεπτά. Ἐνας πελάτης θέλησε σὲ μιά στιγμή νὰ τηλεφωνῇ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μπῇ μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο, ὅπου ἡ νεαρὴ γυναίκα ἦταν πάντα κλεισμένη. Ὁ σύντροφός της ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνῃ μερικὰ σημεῖα ἀνησυχίας.

Ὁ πελάτης ξαναῆλθε σὲ λίγο καὶ, βλέποντας ὅτι ὁ θάλαμος δὲν ἦταν καὶ πάλι κενός, ἄρχισε νὰ διαμαρτυρεται.

Ὁ Ζάν Πρεφέ εἶχε γίγει στὸ διάστημα αὐτὸ κατακίτρινος καὶ ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε τόσο δυνατὰ, πού τοῦ φαينو-

ταν ὅτι ἐπῆγαινε νὰ σπάσῃ. Ἀλλὰ ἦταν λοιπὸν δυνατόν αὐτό;... Ἡ Σαρλότ, ἡ ἀγαπημένη του Σαρλότ, τὸν ἀπατούσε; Ἀλλὰ τότε τί ἐσήμαινε αὕτη ἡ κωμωδία; Γιατί εἶχε δεχθῇ νὰ γίνῃ γυναίκα του;... Ἀ! Ναι, ἦταν πλούσιος. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σαρλότ εἶχε ἐπίσης μεγάλη περιουσία. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐξήγησις. Ἡ Σαρλότ ἤθελε νὰ ἐξασφάλισῃ μίαν ἀξιοπρεπὴ θέσιν στὴν κοινωνία καὶ γι' αὐτὸ εἶχε δεχθῇ τὴν πρότασιν του. Δὲν ὑπῆρχε καμία ἀμφιβολία γι' αὐτό...

Ὁ Ζάν ἐκάλισε ἀμέσως τὸ γκαρσόνι, ἐπληρώσε τὸ ποτὸ του καὶ βῆκε ἀπὸ τὸ καφενεῖο.

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἀπομακρυνθῆκε μερικὰ θήματα καὶ ἐπερίμενε σὲ μιά γωνία...

Ἐσφηνικά, ἓνα ταξὶ ἐσταμάτησε ἐμπρὸς στὸ καφενεῖο. Μία γυναίκα ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ἔριξε ἓνα νομίσμα στὸν σωφὲρ καὶ ἔτρεξε νὰ χωρῇ μέσθαι στὴν αἴθουσα.

Ἡ γυναίκα αὕτη ἐφορούσε ἓνα μπλε ταγιέρ, γυρνισμένον με γούνες, πού ὁ Ζάν ἤξερε πολὺ καλά ὅτι ἀνῆκε στὴ Σαρλότ.

Ἡ ἀγανάκτησίς του ἦταν ἀνεριγράπτῃ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἐπερίμενε μερικὰ λεπτά καὶ ἔπειτα ἐμπήκε μέσα στὸ καφενεῖο.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ γυναίκα που ἐκάθεται μαζί με τὸν ψηλὸ κύριον, ἐτινάχθηκε ἀμέσως ἐπάνω, εἶπε μερικὲς λέξεις εἰς τὸν σύντροφό της καὶ ἔτρεξε νὰ κλεισθῇ μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο.

Ὁ Ζάν Πρεφέ μὲν ἐπρόφρασε νὰ ἰδῇ αὐτὴ τὴν κίνησιν. Ἐπρόχωρησε ἄρῃ καὶ ἦλθε νὰ καθῆσθαι σ' ἓνα τραπέζι, ἀπέναντι στὸν σοβαρὸ κύριον.

Ἐπέρασαν μερικὰ λεπτά. Ἐνας πελάτης θέλησε σὲ μιά στιγμή νὰ τηλεφωνῇ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μπῇ μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο, ὅπου ἡ νεαρὴ γυναίκα ἦταν πάντα κλεισμένη. Ὁ σύντροφός της ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνῃ μερικὰ σημεῖα ἀνησυχίας.

Ὁ πελάτης ξαναῆλθε σὲ λίγο καὶ, βλέποντας ὅτι ὁ θάλαμος δὲν ἦταν καὶ πάλι κενός, ἄρχισε νὰ διαμαρτυρεται.

Ὁ Ζάν Πρεφέ εἶχε γίγει στὸ διάστημα αὐτὸ κατακίτρινος καὶ ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε τόσο δυνατὰ, πού τοῦ φαينو-

ταν ὅτι ἐπῆγαινε νὰ σπάσῃ. Ἀλλὰ ἦταν λοιπὸν δυνατόν αὐτό;... Ἡ Σαρλότ, ἡ ἀγαπημένη του Σαρλότ, τὸν ἀπατούσε; Ἀλλὰ τότε τί ἐσήμαινε αὕτη ἡ κωμωδία; Γιατί εἶχε δεχθῇ νὰ γίνῃ γυναίκα του;... Ἀ! Ναι, ἦταν πλούσιος. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σαρλότ εἶχε ἐπίσης μεγάλη περιουσία. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐξήγησις. Ἡ Σαρλότ ἤθελε νὰ ἐξασφάλισῃ μίαν ἀξιοπρεπὴ θέσιν στὴν κοινωνία καὶ γι' αὐτὸ εἶχε δεχθῇ τὴν πρότασιν του. Δὲν ὑπῆρχε καμία ἀμφιβολία γι' αὐτό...

Ὁ Ζάν ἐκάλισε ἀμέσως τὸ γκαρσόνι, ἐπληρώσε τὸ ποτὸ του καὶ βῆκε ἀπὸ τὸ καφενεῖο.

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἀπομακρυνθῆκε μερικὰ θήματα καὶ ἐπερίμενε σὲ μιά γωνία...

Ἐσφηνικά, ἓνα ταξὶ ἐσταμάτησε ἐμπρὸς στὸ καφενεῖο. Μία γυναίκα ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ἔριξε ἓνα νομίσμα στὸν σωφὲρ καὶ ἔτρεξε νὰ χωρῇ μέσθαι στὴν αἴθουσα.

Ἡ γυναίκα αὕτη ἐφορούσε ἓνα μπλε ταγιέρ, γυρνισμένον με γούνες, πού ὁ Ζάν ἤξερε πολὺ καλά ὅτι ἀνῆκε στὴ Σαρλότ.

Ἡ ἀγανάκτησίς του ἦταν ἀνεριγράπτῃ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἐπερίμενε μερικὰ λεπτά καὶ ἔπειτα ἐμπήκε μέσα στὸ καφενεῖο.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ γυναίκα που ἐκάθεται μαζί με τὸν ψηλὸ κύριον, ἐτινάχθηκε ἀμέσως ἐπάνω, εἶπε μερικὲς λέξεις εἰς τὸν σύντροφό της καὶ ἔτρεξε νὰ κλεισθῇ μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο.

Ὁ Ζάν Πρεφέ μὲν ἐπρόφρασε νὰ ἰδῇ αὐτὴ τὴν κίνησιν. Ἐπρόχωρησε ἄρῃ καὶ ἦλθε νὰ καθῆσθαι σ' ἓνα τραπέζι, ἀπέναντι στὸν σοβαρὸ κύριον.

Ἐπέρασαν μερικὰ λεπτά. Ἐνας πελάτης θέλησε σὲ μιά στιγμή νὰ τηλεφωνῇ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μπῇ μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο, ὅπου ἡ νεαρὴ γυναίκα ἦταν πάντα κλεισμένη. Ὁ σύντροφός της ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνῃ μερικὰ σημεῖα ἀνησυχίας.

Ὁ πελάτης ξαναῆλθε σὲ λίγο καὶ, βλέποντας ὅτι ὁ θάλαμος δὲν ἦταν καὶ πάλι κενός, ἄρχισε νὰ διαμαρτυρεται.

Ὁ Ζάν Πρεφέ εἶχε γίγει στὸ διάστημα αὐτὸ κατακίτρινος καὶ ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε τόσο δυνατὰ, πού τοῦ φαينو-

ταν ὅτι ἐπῆγαινε νὰ σπάσῃ. Ἀλλὰ ἦταν λοιπὸν δυνατόν αὐτό;... Ἡ Σαρλότ, ἡ ἀγαπημένη του Σαρλότ, τὸν ἀπατούσε; Ἀλλὰ τότε τί ἐσήμαινε αὕτη ἡ κωμωδία; Γιατί εἶχε δεχθῇ νὰ γίνῃ γυναίκα του;... Ἀ! Ναι, ἦταν πλούσιος. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σαρλότ εἶχε ἐπίσης μεγάλη περιουσία. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐξήγησις. Ἡ Σαρλότ ἤθελε νὰ ἐξασφάλισῃ μίαν ἀξιοπρεπὴ θέσιν στὴν κοινωνία καὶ γι' αὐτὸ εἶχε δεχθῇ τὴν πρότασιν του. Δὲν ὑπῆρχε καμία ἀμφιβολία γι' αὐτό...

Ὁ Ζάν ἐκάλισε ἀμέσως τὸ γκαρσόνι, ἐπληρώσε τὸ ποτὸ του καὶ βῆκε ἀπὸ τὸ καφενεῖο.

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἀπομακρυνθῆκε μερικὰ θήματα καὶ ἐπερίμενε σὲ μιά γωνία...

Ἐσφηνικά, ἓνα ταξὶ ἐσταμάτησε ἐμπρὸς στὸ καφενεῖο. Μία γυναίκα ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ἔριξε ἓνα νομίσμα στὸν σωφὲρ καὶ ἔτρεξε νὰ χωρῇ μέσθαι στὴν αἴθουσα.

Ἡ γυναίκα αὕτη ἐφορούσε ἓνα μπλε ταγιέρ, γυρνισμένον με γούνες, πού ὁ Ζάν ἤξερε πολὺ καλά ὅτι ἀνῆκε στὴ Σαρλότ.

Ἡ ἀγανάκτησίς του ἦταν ἀνεριγράπτῃ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἐπερίμενε μερικὰ λεπτά καὶ ἔπειτα ἐμπήκε μέσα στὸ καφενεῖο.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ γυναίκα που ἐκάθεται μαζί με τὸν ψηλὸ κύριον, ἐτινάχθηκε ἀμέσως ἐπάνω, εἶπε μερικὲς λέξεις εἰς τὸν σύντροφό της καὶ ἔτρεξε νὰ κλεισθῇ μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο.

Ὁ Ζάν Πρεφέ μὲν ἐπρόφρασε νὰ ἰδῇ αὐτὴ τὴν κίνησιν. Ἐπρόχωρησε ἄρῃ καὶ ἦλθε νὰ καθῆσθαι σ' ἓνα τραπέζι, ἀπέναντι στὸν σοβαρὸ κύριον.

Ἐπέρασαν μερικὰ λεπτά. Ἐνας πελάτης θέλησε σὲ μιά στιγμή νὰ τηλεφωνῇ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μπῇ μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο, ὅπου ἡ νεαρὴ γυναίκα ἦταν πάντα κλεισμένη. Ὁ σύντροφός της ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνῃ μερικὰ σημεῖα ἀνησυχίας.

Ὁ πελάτης ξαναῆλθε σὲ λίγο καὶ, βλέποντας ὅτι ὁ θάλαμος δὲν ἦταν καὶ πάλι κενός, ἄρχισε νὰ διαμαρτυρεται.

Ὁ Ζάν Πρεφέ εἶχε γίγει στὸ διάστημα αὐτὸ κατακίτρινος καὶ ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε τόσο δυνατὰ, πού τοῦ φαينو-

Ἑρωτικὴ ΘΥΣΙΑ

Αὐτοτελὲς δραματικὴ νουβέλλα

ὑπὸ ΩΓΚΥΣΤ ΜΠΑΙΓΥ

ὍΤΑΝ ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΣΥΝΕΝΝΟΟΥΝΤΑΙ

Δολοφονία!

Ἡ τρομερὴ αὐτὴ λέξις με κατεδίωκε, με ὑπνώτιζε, φαίνονταν συνδεδεμένη με τὸ πεπρωμένον μου. Ἐγώ, ἡ Μονὶκ Ἑρδιέ, κατ' ἐγρήγορσιν ὡς δολοφόνος τῆς Ναταλὶ Πικάρ. Καὶ ὅλος ὁ κόσμος μ' ἐνόμιζε ὡς δολοφόνον, γιατί δὲν μπορούσα ν' ἀρνηθῶ ὅτι ἀγαποῦσα τὸν ἄνδρα της. Τὴν ὄρῃκαν νεκρὴ μὲς' στὸ σπῆτι μου... Σὲ πολλὰς γυναῖκες, κάποιον μητρικὸ συναίσθημα εἶνε ἀνακατεμένο με τὸν ἔρωτά τους. Μπλέκουν εὐκόλα με ἓναν ἄνδρα, πού αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν περιποιηθῶν, νὰ τὸν χαϊδεύουν. Τοῦλάχιστον γιὰ μένα, αὐτὸ μ' ἐτράβηξε πρὸς τὸν Ζάκ Πικάρ. Ἡ μὲν κορίτσια στὸ «Μεγάλο Θέατρο». Τὸ ὄνειρό μου ἦταν νὰ γίνω σολίστ. Ἀφίερωνα τὸν περισσότερο καιρὸ μου στὴ μελέτη κι' ἐπερνούσα μιά ζωὴ ἡσυχία καὶ ἀποτραβηγμένη, ἐντελῶς σὰν μιά μαθήτρια. Ἐμενα σὲ μιά μικρὴ οἰκογενειακὴ πασιόν, τὴν ὅποιαν εἶχα διαλέξει, γιατί μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ἔχω ἓνα πιάνο με νοῖκι στὴν κάμαρά μου.

Οἱ Πικάρ ἔμειναν στὸ ἀντικρινὸ σπῆτι καὶ ἔρχονταν συχνὰ νὰ φάνε στὴν πασιόν, γιατί ἡ Ναταλὶ βαρυνόταν νὰ μαγειρεύῃ.

Ἡ κυρία Πικάρ ἦταν μιά γυναίκα με ἄδρα χαρακτηριστικά με μαλλιά βαμμένα κόκκινα, ματαιόδοξη σὰν παγῶν καὶ τρομερὰ ἐγωίστρια. Καθὼς εἶχε παντρευθῇ ἓναν ἄνδρα νεώτερό της, ἔτρεμε μὴν τὸν χάσῃ καὶ ἔτσι ἀκριβῶς ἐπέστρεψε τὸ χάσιμό. Ἀν' ἡ ξερὰν οἱ ζηλιάρες γυναῖκες ὅτι αὐτὲς εἶνε οἱ χειρότερες ἐχθρὲς τοῦ ἑαυτοῦ των! Τίποτε δὲν ἐνοχλεῖ περισσότερο ἓναν ἄνδρα ἀπὸ τὸ νὰ αἰσθάνεται ὅτι τὸν προσέχουν διαρκῶς, τὸν υποπτεύονται, τὸν παρακολουθοῦν... Κοντὰ στὴν μανιὼδρὴ ζήλια της, ἡ Ναταλὶ ἦταν καὶ παθολογικὰ φιλάρεσκῃ. Ἦθελε νὰ τὴν θαυμάζουν διαρκῶς, νὰ τὴν κομπλιμεντάρουν, νὰ τὴν φλερτάρουν. Ἀντὶ νὰ ἐξανεωνῇ τὸν ἑαυτὸ της, κατάρθωνε με τὸ κτυπητὸ μακιγιάρισμα νὰ φαίνεται γερασμένη καὶ με τὰ γελοῖα χτυπητὰ της φορέματα νὰ προκαλῇ διαρκῶς τὰ σχόλια γύρω ἀπ' τὸ ἄτομό της. Ὡστόσο, ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἐλκύῃ τὸν Ζάκ ἦταν νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν, νὰ τὸν παρακολουθῇ σὲ προσοχὴ θεῖός του, νὰ τὸν περιβάλλῃ μ' ἓνα αἰσθηματικὸν λεπτὸ καὶ μητρικὸ. Ἀλλὰ ἦταν ζηλιάρα. Τὸν ἐξήλθε ἀκόμη καὶ γιὰ τὴ δουλειὰ του. Ἦταν τρελλὴ στὴ ζήλια της.

Ὁ Ζάκ Πικάρ, ἀντιθέτως, ἦταν τόσο ἐλκυστικὸς ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὸ ἐπάγγελμα του! Ἐργαζόταν σ' ἓνα ἐργαστήριον μηχανημάτων ἀσυρμάτων, μελετοῦσε με προσοχὴ ὅτι ὅποτε εἶχε σκέψιν με τὴν τέχνη του καὶ ἤξερε νὰ ἐξηγῇ πολὺ ζωντανὰ ὅλες τὶς καινοουργίες ἀνακαλύψεις τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης.

Στὴν πασιόν μας ὑπῆρχε «τάμπλ» ντ' ὅτι καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἄρχισα νὰ περιμένω με ἀνυπομονήσιν τὶς συχνὰς ἐπισκέψεις τῶν Πικάρ.

Ἐνα βράδυ, στὸ δείπνο, ὁ Ζάκ Πικάρ ἔφερε ἓνα περίεργον

κουτὶ κρυστάλλινον καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς ἐξηγῇ τὴν ἀνακάλυψιν ποὺ εἶχε κάμει. Ἀσφαλῶς ἐξεδήλωσα ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον μου, γιατί ἤπιαμε τὸν καφέ μας, ἐμείναμε γιὰ πολὺ ἀκόμη στὸ τραπέζι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι οἰκότροφοι μᾶς εἶχαν ἐγκαταλείψει. Ἀκούγα με μεγάλη προσήλωσιν τὴν ἐξήγησιν τῆς μυστηριώδους μαγειρίας τῶν κυμάτων. Μήπως δὲν μετέφεραν τὸ τραγοῦδι τῶν ἀνθρωπίνων φωνῶν—αὐτὸ τὸ τραγοῦδι ποὺ ἦταν τὸ πάθος μου, ὅπως τὸ ράδιο γιὰ τὸν Ζάκ Πικάρ;

Μόνον ὅταν ἐγύρισα πρὸς τὸ ντιβάνι, ὅπου ἡ διευθύντρια τῆς πασιόν καθόταν μαζί με τὴν Ναταλὶ, ἀντελήφθην ὅτι ἡ κυρία Πικάρ ἦταν ἐξηγρημένη. Ἐπὶ μίαν ὀλόκληρη ὥρὰ ὁ Ζάκ τὴν εἶχε τελείως ἀγνοήσει! Νομίζω πῶς μαζί με τὸ ἄθωο κρυστάλλινον κουτὶ μοιραζομουν τὴν ἀγανάκτησιν της.

—Ἀρκετὰ ἐξάλισες τὴν δεσποινίδα Ἑρδιέ με τὸ γελοῖο σου αὐτὸ πραγματάκι!, ἐφώνασε με μιά διαπεραστικὴ φωνή. Εἶνε καιρὸς νὰ πάμε σπῆτι μας!

Ὁλη ἡ ζωηρότης ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὴ φυσιογνωμία τοῦ Ζάκ Πικάρ, ἐσβυσε στὴ στιγμή. Τὴν ἐδοήθησε σιωπηλὸς νὰ φορέσῃ τὸ μαντῶ της. Πέντε λεπτὰ προηγουμένως, ἔμοιαζε σὰν ἓνα παιδί ὑπερήφανον γιὰ τὸ καινούργιον τοῦ παιχνιδι. Τώρα ντρέπονταν γιὰ τὴν χαρὰ του. Ἦταν ἐκνευριστικὸν καὶ βέλτη καλεῖς αὐτὸν τὸν νέο ἄνδρα, τὸν ζωηρό, τὸν φιλόδοξον, δεμένον με μιά γυναίκα ὅχι μόνον πολὺ μεγαλύτερη του, ἀλλὰ καὶ νευρικὴ μέχρη τρέλλας, ζηλιάρα καὶ ἐγωίστρια.

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο οἱ Πικάρ ἔπαυσαν νὰ τρῶνε στὴν πασιόν μας. Μεχρὶς ἐνός σημείου μ' εὐχαριστοῦσε αὐτό, γιατί εἶχε ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνω ὅτι σκεπτόμουν συχνὰ τὸν Ζάκ.

Ὡστόσο, μιά δομομάδα ἀργ

“Ενοιώσα να με θαραϊνή ένα βάρος εκατό κιλών. Ήξερα ότι η στιγμή αυτή ήταν αναπόφευκτη, και όμως δεν θέλησα να την φαντασθώ.

—“Α, Μόνικα, Μόνικα!, είπε αναστενάζοντας ο Ζάκ. Τί καλά που έκαμες να μην παντρευτείς επιτόλεια! Όταν είμαστε ακόμα πολύ νέοι, ανώριμοι ακόμα για να κάνουμε μια σοβαρή έκλογη και ένα σοβαρό γάμο, μια νεανική τρέλλα περαστική, ή μόνον-σις, ο έγωισμός, μάς σπρώχνουν προς, το ανεπανόρθωτο. Έπειτα υποφέρουμε και κάνουμε και τον άλλον να υποφέρει... Τί παραλογισμός!

“Εσώπαινα κι’ ενοιώθα μια τρομερή αγωνία. Έως τότε, είχαμε αποφύγει να μιλήσωμε σοβαρά για το μέλλον.

—Δεν υπάρχει παρά μία λύσις, είπε ο Ζάκ ανακτώντας λίγο την ψυχραιμία του. Πρέπει να δεχθώ το διαζύγιο. Τότε θα παντρευτούμε.

—Αγάπη μου!...

Τόν αγκάλιασα και ακούμπησε το κεφάλι του στον ώμο μου, ενώ του έχάιδευα τα όμορφα γκριζά μαλλιά του. Ή ανέπιπτη εύτυχια μου στη σκέψη ότι θα ζούσα για πάντα μαζί του, έσκοτεινίσα με την προαίσθησι των δοκιμασιών που μάς έπεριμεναν σ’ ένα πολύ προσεχές μέλλον. Έγνώριζα πολύ καλά τη Ναταλί για να πιστέψω πως θα παρητηίτο από τόν Ζάκ, χωρίς να παλαίψη.

—Είνε καλύτερα να μην ιδωθούμε όσο θα είνε εδώ, μου είπε με φωνή κουρασμένη. Θα της έδιναμε ένα δικαίωμα περισσότερο να μάς κατηγορήση! Θα προσπαθώ να την κάμω να φύγη όσο το δυνατόν γρηγορώτερα, για να πάη στής αδελφής της ή σε καμιά φίλη της και θ’ αναθέσω την υπόθεσι σ’ έναν δικηγόρο. Ωστόσο, καταλαβαίνεις, δεν θα είνε και τόσο εύκολο!

—Αμφιβάλλω!, έμουρμούρισα. Θα άμυνθώ!

Και έκυτταζα τόν Ζάκ θελά μου με φόβο. Έως τώρα, είχε κάποια σχετική γαλήνη, υποχωρώντας στα καπρίσια της Ναταλί. Αν ξανάρχιζε την παλιά της τακτική, ίσως να κουραζόταν, να δαυρόταν να της αντιταχθώ. Ένοιωσα τους φόβους μου.

—Οχι!, είπε με φωνή σταθερή. Αυτή τη φορά δεν θα υποχωρήσω! Μπορεί να κινήση γήν και ούρανό, να με άπειλουν, να με κάμη εύτυχισμένο, δεν είνε δίκιο να μου δηλητηριάξη τη ζωή άσπου να πεθάνω! Δεν θέλει να με καταλάβη, ούτε να με βοηθήση, ούτε να μοιραστή τη δουλειά μου, ούτε να φερθώ σαν άνθρωπος και ισχυρίζεται ότι έχει δικαιώματα σ’ έμένα. Έτελείωσε!

Έπεδοκίμαζα, φυσικά, την ενέργεια του Ζάκ, αλλά ενοιώθα ένα βάρος μέσα μου...

Τό θράδυ, στη σκηνή, τραγούδησα σαν ένα αυτόματο. Άντικρυς τό θέατρο, τό παρασκήνια, τους συναδέλφους μου, τό νεκρό, χωρίς κανένα ενδιαφέρον και με τό βλέμμα άπλανεές. Θά-θελα αυτές οι θλιβερές εξηγήσεις ν’ άνηκαν στο παρελθόν. Άν μπορούσα να ξέρω πως θα τελειώναν!

Τήν επομένη, δεν δγήκα από τό σπίτι μου. Ο Ζάκ ύπεσχέθη να μου τηλεφωνήση, για να μου πη τά άποτελέσματα της συζήτησώς του με την Ναταλί. Δεν μπορούσα να ζήσω χωρίς τηλεφώνω: για τό έπάγγελμά μου ήταν απαραίτητο. Ωστόσο, τόν τελευταίο καιρό μάς είχε γίνει πολύ πολυτίμο, γιατί τις ώρες που δεν μπορούσαμε να ιδωθούμε, έπωφελούμεθα μιάς στιγμής που είχαμε έλευθερη για να μιλήσωμε με τό τηλεφώνω.

Η άγαπημένη φωνή του Ζάκ στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν μία άπ’ τις καθημερινές μου χαρές.

Αυτή τη φορά έπερίμενα τό κουδούνισμα του τηλεφώνου με μιάν αγωνία, που με έμπόδιζε να μελετήσω, να τραγουδήσω, να κάνω ό,τιδήποτε. Οι ώρες περνούσαν, άργές και μονότονες. Τίποτε νέο από τόν Ζάκ!

Προσπάθησα να φάω, αλλά δεν τά κατάφερα. Περπατούσα μέσ’ στο δωμάτιο, καθόμουν στο ντιβάνι, έπειτα σε μία καρέκλα, άνοιγα ένα βιβλίο, τό ξανάκλεινα, έπαιζα μερικές νότες στο πιάνο, ξαναπερπατούσα πάλι κατά πλάτος και μήκος του δωματίου. Έκυτταζα τό ρολόι μου για έκασοστή φορά...

Στις ένδεκα, τη νύχτα, κουδούνισμα! Η φωνή του Ζάκ!

Μιλούσε τόσο χαμηλά, που μόλις τόν άκουα.

—Μόνικα! Μόλις δρῆκα την ευκαιρία να σου τηλεφωνήσω.

—Πώς πήρε τό πράγμα;

—Χειρότερα άπ’ ό,τι φανταζόμουν. Τρομερές νευρικές κρίσεις. Έφώναζα τό γιαιτρό, αλλά όταν έμαθε ότι πρόκειται περί λεριάνα. Δεν θέλησε μάλιστα νάρθη διάλω.

Δεν μπορούσα, παρά να παραδεχθώ τη διάγνωσι του γιαιτρού! Στην πανσιόν που έμένα, όλος ο κόσμος ήξερε πόσες φορές η κυρία Πικάρ παραπονιόταν για φανταστικές άρρώστειες. Ωστόσο, ούτ’ έγώ, ούτε ο γιαιτρός δεν μπορούσαμε να φαντασθούμε τί τράβηξε ο Ζάκ όλες αυτές τις ώρες. Ήταν άρκετά υπερή-εφθασε ή προσβολή λύσσης που κατέλαβε τη γυναίκα του. Μία ξε με μία άλλη γυναίκα, έπληγώθηκε θανάσιμα στη γυναικεία της μεταίδοξια. Έξαγριώθηκε σαν τίγρις.

—Ήταν σκληρή, πολύ σκληρή... μου είπε μόνον ο Ζάκ με φωνή τρομερά κουρασμένη. Άλλά έστάθηκα άκλόνητος. Ξέρει ότι αυτή τη φορά ή άπόφασίς μου είνε σοβαρή και άμετάκλητη.

—Χρυσό μου παιδί...

—Έγραψα στη μεγαλύτερη αδελφή της νάρθη να την πάρη, γιατί ή ίδια δεν θέλει να φύγη. Και θα υποστώ αυτές τις σκληνές για πολύν καιρό!

—Ξέρε πως έγραψες στην αδελφή της;

—Ναι. Αυτό την έπεισε πως δεν έπρεπε νάχη καμμιάν έλπίδα.

Είπαμε ακόμη μερικές λέξεις και τέλος, άφου εύχθηκαμε ό ένας στον άλλον υπομονή και θάρρος, αναγκαστήκαμε να διακόψωμε.

Έπλάγιασα μ’ ένα βάρος στην ψυχή. Ή εύτυχία θ’ άργου-σε νάρθη και δύσκολα θα την κατακτούσαμε!

Μιά τρομερή έκδικησις

Τήν επομένη, τό πρωί, ξύπνησα άπ’ τό τηλέφωνο. Έκυτταζα τό ρολόι μου. Όχτώμισή! Ο Ζάκ, λοιπόν, μου τηλεφωνούσε προτού πάη στο γραφείο του;

Παρ’ όλίγο να μου πέση τό άκουστικό από τά χέρια, σαν άνεγνώρισα τη φωνή της Ναταλί.

—Εμπρός! Δεσποίνης Έρδιέ; Έδώ Ναταλί Πικάρ. Θάβη-λα να σάς μιλήσω!

Η φωνή της ήταν άπαλή και σχεδόν εγκάρδια. Έσπευσα να της άπαντήσω.

—Ευχαρίστω, κυρία μου! Όποτε θέλετε.

—Ε, λοιπόν, αν περνούσα από τό σπίτι σας άμέσως; Εί-σθε έλευθερη;

—Σε μισή ώρα, σάς παρακαλώ...

—Σύμφωνοι! Θα έλθω. Και αν μου προσφέρετε ένα καφέ δάκι, θα τό πιώ εύάριστως : δεν έβαλα μπουκιά στο στόμα μου από χθές!

—Ευχαρίστω, κυρία μου! Ούτε συζήτησις!

—Όραία! Ευχαριστώ, λοιπόν, σε λίγο!

Ξανακρέμασα τό άκουστικό σαν χαμένη. Πώς να πάρω αυτό τό παράξενο τηλεφώνημα; Η Ναταλί έλογικεύθηκε ξαφνικά και ήθελε να εξηγηθώ μαζί μου, σαν γυναίκα προς γυναίκα; Σε τέτοια περίπτωσι, θα της φερνόμουν όσο μπορούσα ευγενικά!

Για μία στιγμή, έσκέφθηκα να τηλεφωνήσω στον Ζάκ και να του καταστήσω γνωστόν αυτό τό περίεργο τηλεφώνημα. Μά γιατί να τόν άνησυχήσω, άφου δεν μπορούσε ν’ άφήση τη δουλειά του; Άρκετά υπέφερε χθές με την Ναταλί, τώρα ήταν ή σει-ρά μου!

Ντύθηκα γρήγορα - γρήγορα, έστρώσα τό κρεβάτι μου, που την ήμέρα γινόταν ντιβάνι, έτακτοποίησα λίγο τό δωμάτιο και έτοιμάσα τόν καφέ στη μηχανή του γκαζιού της κουζίνας. Άν ήξερα ότι αυτό τό πρόγευμα θα γινόταν νεκρικό συμπόσιο!

Από τη στιγμή που μπήκε ή Ναταλί, καταλαβα πως βρισκόταν σε άνώμαλη κατάσταση. Πιστευόντας πως ξαναγύρισε σε ανθρώπινη αίσθημα, ξέχασα τά υπερβολικά νεύρα της και ότι δεν ήταν μία γυναίκα σαν τις άλλες.

Ξαφνικά όμως μ’ έκυρίεψε ένας τρόμος. Δραματικές ίστο-ρίες με περίτροφα μου ήρθαν στο μυαλό. Γιατί ήρθε αυτή η γυναίκα εδώ; Έσκέφθηκα για μία στιγμή ν’ άνοίξω τό παράθυρο και να φωνάξω: «Βοήθεια!» Ένώ έπερίμενα όμως, δεν μου δινε και καμιά άφορμή. Φαινόταν ήρεμη και ψυχραιμή. Άντί να μου μιλήσθ άπ’ την αρχή για τόν Ζάκ, όπως έπερίμενα, άρχισε να μου κάνει κοπιλήμεντα για τό χαριτωμένο μου σπιτάκι και να μου περιγράφη τις έντυπώσεις της άπ’ τό ταξίδι. Ωστόσο, τό βλέμμα της ήταν πολύ άνησυχο.

Έσερβίρισα τόν καφέ σ’ ένα χαμηλό τραπέζάκι, σκεπασμένο μ’ ένα όμορφο τραπεζομάνηλο, για τό όποιον ή Ναταλί εξέφρασε μεγάλο θαυμασμό. Μόλις έγύρισα άπ’ την κουζίνα φέρνοντας τό δίσκο, είδα στη φυσιογνωμία της μία τέτοια τρομακτική έκφρασι, που παρ’ όλίγον να μου πέσουν όλα χάμω.

Τώρα όμως που ήταν εκεί, δεν μπορούσα να κάμω τίποτε. Συγκρατώντας τό φόβο μου, έκάθισα άπέναντί της. Έσερβίρισε εκείνη τόν καφέ και για τις δύο μας, πράγμα που μου έφάνηκε παράξενο. Ωστόσο την εύχαρίστησα και έπήρα τό φυτζάνι μου.

Χαμογελώντας περίεργα, μου είπε:

—Μη μ’ εύχαριστήτε! Θα με καταριέστε σε λίγο για όλη σας τη ζωή!

Τήν έκυττούσα τρομαγμένη, ενώ έφερνε τό φυτζάνι στα χεί-λη και κατάνιπε με μία ρουφηξιά, όλο τό περιεχόμενο.

—Όλο τό ύπολοιπον της ζωής σας!, έπανέλαβε με φωνή γε-μάτη μίσος.

Θέλησα να πώ κάτι, μά ή φωνή έπνίγηκε στο λαιμό μου.

Μία γκριμάτσα πόνου ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της και μουγυρίζοντας, έπεσε στην καρέκλα της.

Εκείνο που έπηκολούθησε επί μιά ώρα κατόπιν, μένει στη μνήμη μου σαν ένας άπείσιος εφιάλτης και μάταια προσπαθώ να τόν ξεχάσω. Θυμάμαι πως έτηλεφώνωσα άλληλοδιαδόχως στον Ζάκ και στον γιαιτρό. Ή διάγνωσις ήταν τρομερή: «Η Ναταλί Πικάρ είνε νεκρή. Έδηλητηριάσθη».

Ο γιαιτρός ειδοποίησε την αστυνομία. Βρήκαν τό μπουκαλά-κι του δηλητηρίου κρυμμένο σε μία γλάστρα, που βρισκόταν έ-πάνω στο τραπέζι. Θα τό πέταξε εκεί ενώ έγώ ήμουν ακόμη στην κουζίνα.

Από την πρώτη στιγμή της συλλήψεώς μου, έκατάλαβα πως δεν θα μπορούσα να άποδείξω την άθωότητά μου. Είχε όργανώσει την αυτοκτονία της με τόσο έπιμέλεια, ώστε όλος ο κόσμος να με νομίζη ένοχο.

Όλος ο κόσμος, εκτός φυσικά του Ζάκ και της δικηγό-ρου μου.

Είκοσι χρόνια ειρκτή

Η δική ύπληξε τό μεγαλύτερο μαρτύριον. Ο έρωτάς μας σερ-νόταν μέσα στη λάσπη. Πολλές φορές μου γεννιόταν ή διά-θεσις να πώ ότι ήμουν ένοχος, άπλως για να δώσω ένα τέρμα

σ’ αυτή τη συνεχή αγωνία, ν’ άποφύγω τά περίεργα και περι-φρονητικά βλέμματα του κοινού, που είχε κατακλύσει την αί-δουσα του δικαστηρίου. Σκεφθήτε. Τί άνέλπιστο! Μία κορίστα του «Μεγάλου Θεάτρου», ξανθή, νέα και όμορφη, δηλητηριάζει την αντίληλό της!

Η δικηγόρος μου μου επανελάμβανε:

—Πήτε την άλήθεια. Δεν υπάρχουν μεγάλες έλπίδες άθώω-σεως, άλλ’ αν άφηγηθήτε στους ένόρκους τί ακριβώς συνέβη και έάν έπιμείνετε στις άπόψεις, ίσως να πάρετε άργότερα χάρι.

Ο εισαγγελεύς παρουσίασε την άπολογία μου σαν μιάν άλυ-σίδα ψευδών. “Α! οι άνθρωποι που έχουν για έπάγγελμα να κα-τηγορούν τους άλλους, έχουν μία πολλή θλιβερή δουλειά! Ένώ ή δική προχωρούσε, έχανα και τις τελευταίες μου έλπίδες.

Τήν παραμονή της ήμέρας που θα άκουσα την άπόφασι, ή δικηγόρος μου, Έλեն Μπαρέ, ήρθε να με βρῆ.

—Μικρή μου, μου είπε, ποτέ μου δεν είδα μία γυναίκα να ύποφέρει όλ’ αυτή, χωρίς να πῇθ τό νευρικό της σύστημα!

—Είδα πολλές φορές που όδηγεί ή ύστερία!, άπάντησα ενώ σηκώνόμουν. Μία γυναίκα νευρική είνε τρομερή. Ο καύμένος μου ο Ζάκ άρκετά υπέφερε άπ’ αυτό στη ζωή του. Δεν θέλω να προσ-θέσω στις δυστυχίες του και τό θέαμα τών δικών μου!

Η δικηγόρος Έλεν Μπαρέ ακούμπησε τό χέρι της στον ώ-μο μου.

—Τόν αγαπάτε πολύ, δεν είν’ έτσι, μικρή μου;

—Περισσότερο άπ’ τη ζωή μου!

—Τό έχω καταλάβει, λοιπόν...

Έδίστασε για μία στιγμή.

—Λοιπόν, θεωρώ καθήκον μου να σάς πώ ένα πράγμα: δεν παθαίνετε αὐταπάτες ως προς την αύριανή άπόφασι!...

—Καμιά. Ξέρω τί με περιμένει.

—Για κάμποσα χρόνια, δυστυχώς, θα στερηθήτε την έλευ-θερία σας... Μά τί θα κάμη ο Ζάκ Πικάρ;

—Πρέπει να φύγη και να ξαναρχίση τη ζωή του άλλου!

—Σύμφωνοι! Αυτό τό είνε κι’ έγώ. Άλλά μου άπάντησε ότι θα μείνη εδώ για να μporῆ νάρχηται να σάς βλέπει. Προσ-πάθησα να τόν πείσω ότι αυτό δεν είνε σωστό... Μάταια! Δεν σκέπτεται τίποτ’ άλλο παρά έσας. “Ω, ξέρω πολύ καλά αυτού του είδους τις δουλειές. Θά χάση τη θέσι του και δεν θα βρῆ άλλη. Όλη ή πόλις τόν ξέρει τώρα σαν κάλκινη δεκάρα. Άν μείνη, σε λίγο θα χάση έντελώς την κοινωνική του θέσι. Σ’ ένα άλλο μέρος θα μporῆση να φτιάξη μία καινούργια ζωή. Προσ-παθήστε να τόν μεταπείσετε!

—Θα τό κάμω!, ύποσχέθηκα με θερμή.

Ο έρωτάς μου εδημιούργησε στον Ζάκ ένα τρομερό δρῆμα, τό σκάνδαλο, τη ντασι, την άπείλεια της δουλειάς του που ά-γαπούσε. Δεν έπρεπε επί πλέον να γίνη και κανένας μπαγαπόν-της, κανένας μέθυσος ίσως... Ποιός ξέρει που μπορεί να οδηγή-ση ή άπελπισία!

Τήν επομένη, καταδικάστηκε σε είκοσι χρόνια ειρκτή.

Άλτρουϊσμός και αυτοθυσία

Δέν ξαναείδα τόν Ζάκ, παρά μία φορά μόνον, προτού με με-ταφέρουν στην καινούργια μου φυλακή.

—Θάρρῶ να σε ιδώ την έρχόμενη έβδομάδα, αγαπημένη, μου είπε με φωνή γεμάτη πόνο.

Συνεκέντρωσα όλες μου τις δυνάμεις και εδήλωσα ψυχρά :

—Αν έρθης δεν θα σε δεχθώ!

—Μόνικα!

—Κανείς δεν μπορεί να με ύποχρέωση να δεχθώ έναν έπι-σκέπτη. Ζάκ, αν μ’ αγαπάς άληθινά, πρέπει να φύγης!

—Μά...

Δέν τόν άφησα να μιλήση. Τόν ώρκισα με θερμή να έγ-καταλείψη την πόλι.

—Δε νοιάθεις ότι ή ύπαρξις μου, Ζάκ, άπ’ εδώ κι’ εμπρός δεν έχει παρά μία έννοια: έσένα;

Δεν ύπαρχω πιά! Δεν έχω τίποτ’ άλλο στη ζωή, παρά τη δική σου καριέρα, τη δική σου φιλοδοξία, τη δική σου περιου-σία! Άν έπιτύχης, θα έχω μιάν άχτίδα φωτός μέσα στο σκο-τάδι μου. Άν σε βλέπω κάθε έβδομάδα ή κάθε μήνα, έξηνητη-μένον, άθλιο, κατεστραμμένο, θα θυθισθώ άκόμη πιό πολύ στο σκοτάδι! Σε ίκετεύω, φύγε!

Παρακαλούσα, εξώρκιζα, άπειλούσα ως τη στιγμή που ο φύλακας ήρθε να μάς ύπενθυμίση ότι ή ώρα της έπισκέψεως εί-χε παρέλθει. Έβλεπα ακόμη τόν Ζάκ άναποφασιστον. Μου ξε-φυγε τότε μία τρομερή φράσις που ποτέ μου δεν θάβελαι να έκ-στομιάσω... Ήταν όμως ή τελευταία μου προσπάθεια!

—“Αν δεν θέλεις να κάμω ό,τι έκαμε ή Ναταλί, ύπάκουσέ με.

Ο φύλακας με παρέλαβε και ή θареιά πόρτα ξανάκλεισε πίσω μου.

Σαν βρέθηκα σ-ό κελλί μου, έπεσα στο πενιχρό μου κρε-βάτι κι’ εξέσπασα σε λυγμούς. Θάβελαι να φωνάξω : «Μείνε ! Μείνε! Σε ίκετεύω. Έρχόσουν να με βλέπης όσο μπορούσες αυ-χυνότερα! Πώς θα μporῆσω να ζήσω μέσα σ’ αυτήν την κόλασι, χωρίς να βλέπω καμμιά φορά τό αγαπημένο μου πρόσωπό σου! Θα πεθάνω από τόν πόνο μου! “Ω, Ζάκ μου, μείνε!»

Ωστόσο, δεν ήταν πιά εκεί... Ήμουν μόνη. Μόνη για πολλά χρόνια!

Καμμιά, εκτός από εκείνες που πέρασαν άπ’ εκεί, δεν μπο-ρεί να φαντασθῆ τί είν’ ή ειρκτή. Ζούσα άλληλοδιαδόχως τό λή-θαργο, την άηδία της ζωής, την άπογοήτευσί... Παρ’ όλίγο να γίνω κυνική και σκληρή. Ωστόσο με συγκρατούσαν τρία πράγ-ματα: πρώτα ή δικηγόρος μου, που δεν έπαυσε νάρχηται να με βλέπει και να με ένθαρρύνη σαν μία άληθινή φίλη. Έπίστευε ά-

πόλυτα στην άθωότητά μου! Έπειτα, τά γράμματα του Ζάκ. Με είχε ύπακούσει. Έγκατέλειπε την πόλι και ζητούσε να ξα-ναφτιάξη μία καινούργια ζωή άλλου. Είχε δοθῆ με όλη του την ψυχή στη δουλειά του. «Μία θυσία σαν τη δική σου, Μόνικα, μου έγραψε, δεν συναντάται παρά στη μητρική άγάπη».

Έλως—και ήταν τό κυριώτερο —μου είχε δώσει καινούργια δύναμι ή πράξις μου. Βεβαίως, ο κόσμος ύπῆρχε άδικος άπ’ε-ναντί μου. Άλλά εγώ έπραξα όπως ώφειλα να πράξω.

Και όπωσδήποτε άξιζε καλύτερα αυτό, παρά αν έχανα τό αντίθετο!

Άν είχα τη στιγμιαία χαρά να βλέπω καμμιά φορά τόν Ζάκ, αλλά να τόν ξέρω ταπεινωμένο, ή χαρά αυτή θα γινόταν σε λίγο μία άνειπιπτη πικρία.

Τώρα, αντίθετα, ή άρχική άπελπισία μου γινόταν σιγά - σι-γά κάτι που έμοιαζε με ύπερηφάνεια. Είχα κάνει τό καθήκον μου άπέναντι εκείνου που άγαπούσα! Τόν είχα άπελευθερώσει από τις θλιβερές του ύποχρώσεις, άπέναντί μου. Τόν είχα ώ-θήσει προς τη δουλειά και τη ζωή!

Λοιπόν, υπάρχει ένας άόρατος νόμος, ένας άγνωστος νόμος για πολλούς ανθρώπους, ο όποιος, όταν θέσουν σε πρώτη θέσι την άτομική ίκανοποίησι, κάνει, ώστε να μην την βρούν πραγμα-τικά. Έτσι, ή Ναταλί είχε ζητήσει ν’ άφομοιώση τόν άνδρα της και έπομένως τόν έχασε. Όταν όμως σκεφθῆ κανείς πρώτα άπ’ όλα τόν άλλον, όταν «αγαπά τόν πλησίον του σαν τόν ίδιο του τόν εαυτό», όταν κάνη τό ανθρώπινο καθήκον του, τότε αυτές ο ίδιος ο νόμος μάς άναπαίδει μιάν άνέλπιστη ίκανοποίησι. Νομίζει κανείς ότι έθυσίασε τό πᾶν και ξαφνικά άνακαλύπτει ό-τι κατέχει έναν θησαυρό που δεν τόν επερίμενε.

Ακριβώς αυτή ύπῆρξε ή περίπτωση μου. Χάρις στον φύλα-κά μου άγγελο, την Έλεν Μπαρέ, μεταφέρθηκα σε λίγο σε μιάν από τις σπάνιες γυναικείες φυλακές, όπου είχαν εισαγάγει μερι-κές σύγχρονες τροποποιήσεις. Είχαμε μία διδλιοθήκη και διαω-γάνωσαν τακτικά διαλέξεις και συναυλίες.

Όταν για πρώτη φορά έτραγουδήσα για τις άλλες φυλακι-σμένες, είχα «τράκ», τόσο, όσο θα είχα αν τραγουδούσα σόλο στη σκηνή ενός πραγματικού θεάτρου. Γελούσα πικρά με τό να θυμάμαι τις περασμένες μου φιλοδοξίες!... Μά σε λίγο, έπρό-σεξα πως τό τραγούδι μου έκανε να γελούν ή να κλαίνε οι ά-κροατές μου. Αυτές οι γυναίκες, μεταξύ τών όποιών ύπῆρχαν έγκληματίαι, κλέφτρες, δυστυχημένα πλάσματα κατεστραμμένα έκ τών προτέρων από τη φοβερή άνατροφή τους, τά ξεχνούσαν ό-λα όταν με άκουαν. Γι’ αυτές ήμουν μία βεντέττα. Όταν τρα-γουδούσα, δεν πετούσε ούτε μύγγα!

Η δικηγόρος Έλεν Μπαρέ έπήρε την άδεια και μου επέτρε-ψαν να έχω ένα γραμμόφωνο και δίσκους.

Έτσι, μπορούσα ν’ άκούω τούς πιό διάσημους τραγουδιστάς και τραγουδιστριές της εποχής μας και να μελετώ την τεχνι-κή τους.

Η δικηγόρος και φίλη μου μου έστειλνε επίσης συλλογές τραγουδιών, ιδίως λαϊκά τραγούδια και με ένειθάρρυνε να τά τραγουδώ. Αφιέρωνα σ’ αυτά όλες τις έλεύθερες στιγμές που διέθετα.

Φαίνεται λίγο άπίθανο, άπίστευτο, αλλά στο διάστημα τών δέκα χρόνων που έπέρασα στη φυλακή, δρῆκα την ψυχική γα-λήνη.

Ο Ζάκ Πικάρ μου φαινόταν σαν ένα όμορφο όνειρο. Ήμουν βεβαία πως δεν θα τόν ξαναέβλεπα ποτέ και τό επανελάμβανα σε όλα μου τά γράμματα ότι του άπέδιδα την έλευθερία του. “Ας άγαπούσε, ας παντρευόταν μιάν άλλη γυναίκα! Για να τόν έμποδίσω να με περιμένη αιώνιας, τό έγραφα πολύ σπανίως και τό άγαπούμενα έπιτήδεες νάρθη να με ιδῇ. “Ακόμη και αν είχε τά μέσα να ταξιδεύση και αν αυτό δεν παρουσίαζε πιό κανέναν κίνδυνο γι’ αυτόν, άρνιόμουν να τόν δεχθώ, βεβαιώνον-τάς τόν ότι αυτό θα ετάραζε την ψυχική μου γαλήνη, που είχα με τόσους κόπους άνακτήσει, και τό καλύτερο που είχε να κάμῃ ήταν να με ξεχάση.

Καινούργιος όρίζοντας

Δέκα χρόνια!... Δέκα χρόνια φυλακής! Έπειτα, ξαφνικά, ή εύλογημένη στιγμή της άμνηστειας. Οι άδιάκοπες προσπά-θειες της Έλεν Μπαρέ είχαν καρποφορήσει. Μου έδόθηκε χάρις!

—Τί θα κάνω τώρα, μαίτρη; την έρώτησα ρίχνοντας τό βλέμ-μα μου στον γαλάζιο ούρανό, στα πράσινα δένδρα, στην κίνησι του έλευθερου πλήθους, σαν ένας δίψασμένος, μετά από μία πο-ρεία, στην άσι.

—Τί θα κάνετε; Να τραγουδήσετε!

Και χωρίς να με άφήση να συνέλθω από την έκπληξι μου, συνέχισε:

—Να βάλετε όλη σας την ψυχή στο τραγούδι σας, όπως τό έκάνατε στη φυλακή! Δεν έχετε νοιάσει, καλή μου, τί έκερδισα-τε σ’ αυτά τά χρόνια! Τραγουδήστε τους τόν πόνο σας και την άγάπη σας και την άδικία τών ανθρώπων και τη θλίψι τών φυ-λακισμένων... Τραγουδήστε!...

—Μά... εμπρός σε ποιόν; έρώτησα με πικρία.

—Εμπρός σ’ όλο τόν κόσμο! Θα έργασθῆτε στον ραδιοφω-νικό σταθμό, αγαπητή μου, και σάς προλέγω ότι θα έπιτύχετε!

Υπέροχη Έλεν Μπαρέ! Άληθινή συνήγορος και έμψυχώτρια τών πελατισσών της! Για μία φορά ακόμη έθεσε εις ένέργειαν όλες της τις γνωριμίες. Έτραγούδησα μπροστά σε μιάν έπιτρο-πή και έγινα δεκτή. Από τότε, τραγουδούσα κάθε Τρίτη στις 5.15’. «Μόνικα Έλυπερ—λαϊκά τραγούδια»...

Στην αρχή, δεν απέδιδε αυτή τη χάρι παρά στην επιρροή της μάτρ Μπαρέ. Άλλα σε λίγο, άρχισα να παίρνω γράμματα στ' όνομά μου, στ' όνομα της Μόνικας Έλμπερ και διεισιτάσσα γεμάτη συγκίνηση και έκπληξη, ότι τα χρόνια της εργασίας και της μελέτης μου στη φυλακή έκαρποφόρησαν.

Κατόπιν δικής μου άπαιτήσεως, η προστάτις μου δεν έπληροφόρησε τον Ζάκ Πικάρ ότι είχα ανακτήσει την έλευθερία μου. Ένα κράμα άοριστων συναισθημάτων με συγκρατούσε. Ο φόβος ότι μπορούσε να είχε συνδέσει ήδη τη ζωή του με μιάν άλλη, όπως τον είχα παρακαλέσει να τό κάμη, ό φόβος μήν του φανώ γερασμένη...

Ήξερα τη διέθυνσί του στο Παρίσι και όταν ένας θεατρικός αντιπρόσωπος ήρθε να με βρή για να μου προτείνει δουλειά στον ραδιοφωνικό σταθμό του Παρισιού, έδέχθηκα άμέσως, προσπαθώντας ν' άποκριψώ στη συγκίνή μου. Μήπως ήταν ένας καλός αϊώνας, ένα σημείον ότι θα συναντούσα τον Ζάκ;

Πολλές φορές, τις πρώτες έβδομάδες περνούσα από τον δρόμο όπου κατοικούσε και κυττούσα τό σπίτι όπου καθόταν. Δεν είχα ώστόσο τό θάρρος να μπώ. Ίσως να με είχε ξεχάσει! Ίσως τό φοβερό δράμα που έζησε πρό δέκα χρόνων να είχε σβύσει από τη μνήμη του και να μην έπρεπε να τό τό ξαναζωντανέψω! Ίσως να μου είχε γράψει όλα εκείνα τα τόσο θυμωμένα γράμματα, άπλάς από καθήκον, πιστεύοντας ότι θα ήταν ή μόνη μου παρηγοριά για να μείνω εκεί μέσα επί δέκα χρόνια άκόμη...

Από τις πρώτες μου έμφανίσεις στο Παρίσι, είχα μιάν άνέλπιστη έπιτυχία. Οι κριτικές μιλούσαν για την απλότητα των τραγουδιών μου, για τόν πηγαίο παλμό, για την ξεχωριστή τέχνη της φωνής μου. Ή παλιά κορίτσα, ή πρώην τραγουδίστρια των συναυλιών των φυλακών, είχε ποτέ σκεφθή ότι θα έφθανε εκεί;

Μου έπρότειναν να τραγουδήσω και σ' ένα μικρό θέατρο, άλλ' άρνήθηκα. Ήξερα, ώστόσο, πώς κανείς στο Παρίσι δεν θα θυμόταν τη δική της Μόνικας Έρβι, «καταδικασθείσης επί δολοφονία της αντίζηλου της» σε μιάν έπαρχιακή πόλη, έκα χρόνια προηγούμενης, άλλα ντροπύουν. Προτιμούσα τη μοναξιά του μικρού στούντιο, όπου τραγουδούσα μόνάχη μου, μπροστά σ' αυτό τό μικρόφωνο, που είχε γίνει για μένα φίλος μου.

Πρός την εύτυχία

Μιά μέρα, ενώ είχα τελειώσει την έκπομπή μου, ένας υπάλληλος μου έδωσε έναν φάκελλο. Άνοιγοντάς τον έδίδασσα: «Ή Έλν Μπαρέ σάς παρακαλεί να δεχθήτε τόν κομιστήν της παρούσης».

Μιά επιθυμία της Έλν Μπαρέ ήταν ιερά ύποχρέωσις για μένα! Κατ' αρχήν, δεν δεχόμουν κανένα στο στούντιο. Αυτή τη φορά, ώστόσο, παρεκάλεσα τόν υπάλληλο να μου εισαγάγη τόν έπισκέπτην.

Λίγες στιγμές άργότερα, ένας άνδρας με φαρδείς ώμους, αλλά με πρόσωπο πολύ άδύνατο, με κροτάφους γκριζούς, παρου-

σιάστηκε στο κατώφλι.

Έφερα τό χέρι μου στην καρδιά και έβγαλα ένα «Αχ!» Τά μάτια μας συναντήθηκαν.

Όλες οι πίκρες που ζήσαμε, όλα τα χρόνια δοκιμασίας και μοναξιάς, που έκύλισαν, έσθύστηκαν άπ' αυτό τό βλέμμα που έλεγε: «Έπί τέλους!»

Έπειτα από ένα δευτερόλεπτο ήμουν στην άγκαλιά του Ζάκ. Τώρα πιά είχαμε τό δικαίωμα ν' αγαπιώμαστε!

Τό τελευταίο αυτό και ύπέρτατο θαύμα ήταν αυτό έργον εκείνης που ή Θεία Πρόνοια έβαλε στο δρόμο μου για να με ένθαρρύνει και να με καθοδηγήη.

Άποφασίζοντας να δράση άποτελεσματικά και γνωρίζοντας τόν Ζάκ καλύτερα από μένα, ή Έλν Μπαρέ του έγραψε να έρθη να με ίδη. Μα αντί να του άποκαλύψη όλη την αλήθεια, τό έδωσε άπλάς ραντεβού, χρησιμοποιώντας την ιδιότητά του ως ένός έκ των καλύτερων τεχνικών του ράντιο—που άλλως τε και ήταν!—μέσ' στο στούντιο της τραγουδίστριας Μόνικας Έλμπερ.

Έτσι, σηκώνοντας τά μάτια, ό Ζάκ είδε, αντί μιάς άγνωστης καλλιτέχνης, εκείνη που την φανταζόταν άκόμη φυλακισμένην.

Έγινες άκόμη πιό όμορφη!, με διεβεβαίωσε με θερμή. Ήμουν άποφασισμένος να σε περιμένω ως που να άσπριζαν τά μαλλιά σου... Ξαναβλέποντάς σε έτσι, νέα, μου φαίνεται πως είνε ένα δώρον που μου κάνει τό πεπρωμένον! Έχεις μιάν έκφρασι άλλωιότηκη, που δεν την είχες πρώτα... Ό, Μόνικα, Μόνικα!...

Ενώ κατεβαίναμε τις σκάλες πιασμένοι από τά χέρια, ό Ζάκ έσταμάτησε μπροστά σε μιά μεγάλη μισάνοιχτη πόρτα και μούδειξε ένα στούντιο:

—Βλέπεις, Μόνικα; Μεταχειρίζονται εδώ μηχανήματα τελειοποιημένα έπάνω σε δικά μου σχέδια!

Στη μνήμη μου ήρθε ξαφνικά ή εικόνα ένός νέου δραστηρίου και φιλοδόξου, στο τραπέζι της απλής πανσιόν, ό όποιος μου έδειχνε ένα κρυστάλλινο κουτί και μου έξηγούσε την τελευταία του έφεύρεσι, σαν ένα μικρό παιδί που διασκεδάει μ' ένα καινούργιο παιχνιδάκι...

Σαν να είχε περάσει ένας αϊώνας από τότε! Άν είχα διαπράξει ένα έγκλημα με τό ν' αγαπήσω έναν παντρεμένο, τό είχα πληρώσει έκато φορές!

Ή δυστυχισμένη Ναταλί είχε έκδικηθή. Άλλά ή έκδίκησίς της είχε χτυπήσει πρό παντός εκείνην! Με την τρέλλα της, έτοιμάσε την καταστροφή του σπιτικού της. Την εύτυχία της την μετέτρεψε σε δυστυχία.

Έμείς, μέσα από τη δυστυχία μας, βλέπουμε τώρα να προβάλλη ή εύτυχία μας...

Ένομίσαμε τη ζωή μας τελειωμένη, την καριέρα μας κατεστραμμένη: Καί οι δυό ξαναζωντάνεψαν όμως μέσα από τη στάχτη τους!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις : ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

20 ετών, πολύ όμορφη, σίκ, τσαχπίνια, έξαιρετικά φιλάρεσκη, πολύ μορφωμένη και έξυπνη, ζητεί θέσιν ταμίου ή πωλητριάς. Καμμίαν έγγυψιν για άπόλυτον έντιμότητα δεν μπορεί να παρυσίαση».

Τό άποτέλεσμα της πρωτότυπης αυτής άγγελίας ήταν καταπληκτικό. Ή νέα έλαβε 1500 προτάσεις εργασίας από διάφορα μεγάλα καταστήματα και 200 προτάσεις γάμου. Καί άπ' όλους τούς μνηστήρες έπρωτίμωσεν ένα πλούσιον καταστηματούχην από τό Κάνσας, τόν όποιον πρόκειται να παντρευτή την έρχομένην έβδομάδα.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΚΥΝΗΓΟΥ

Μιά πολύ συγκινητική περιπέτεια έτυχε την περασμένη έβδομάδα σ' ένα Μεξικανόν κυνηγό, κάποιον Ούγγο Πέρεθ. Είχε βγή για κυνήγι και γύριζε πάνω σ' ένα δουνό, όταν είδε μπροστά του ένα πελώριο έλάφι. Δεν πρόφθασε όμως να τό πυροβολήση και τό έλάφι, αντί να τρομάξη από την παρουσία του και να φύγη, όπως συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις, τό έπετέθη, τόν άρπαξε στα τεράστια κέρατα που έμοιαζαν με κλαδιά και με τό ανθρώπινο εκείνο φορτίο άρχισε να τρέχη στόν κατήφορο του δουνού.

Ή θέσις του κυνηγού ήταν πάρο πολύ επικίνδυνη, γιατί από μιά στιγμή στην άλλη μπορούσε να καταραλίσση μαζί με τό έλάφι σε κανένα βάραθρο. Ωστόσο δεν έχασε την ψυχραιμία του, παρά έσυρε τό μαχαίρι του και μ' αυτό κατάρθωσε να σκοτώση τό έλάφι, χτυπώντας τό δυνατά στο κεφάλι.

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Κουβέντες της Σμυρνιάς

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΓΛΕΝΤΙ

Ή Ζαμφώ, μπροστά στον καθρέφτη, έτοιμαζότανε να πάη στο σπίτι της Μαργής της Σαΐταινας, που θαχε γλέντι άποκρηάτικο.

—Εγώ θα μείνω εδώ με τά παιδιά, της είπε ό άντρας της. Δεν έχω όρεξη για γλέντια.

—Καλά, μείνε. Έγώ θα πάω, γιατί τση τάταξα τση Μαργής, κι' άν δεν πάω, θα άρχίσουνε τά κουσέλια. Καρτερώ και την Ερμιόνη νάχη μα' τζι μου, την κόρη τση Δεσποινιάς τση άχταράνας. Την έκάλεσε κι' έκεινη.

Χτύπησε ή πόρτα και σε λίγο μπήκε μέσα μιά ξανθή κι' άφράτη νέα, ψηλή, ροδοκόκκινη, ντυμένη με γαλάζια και άσπρες κορδέλλες σαν ελληνική σημαία.

—Καλώς την Ερμιόνη!, έφώνασε ή Ζαμφώ. Νάμαι έτοιμη κι' έγώ. Πάμε, γιατί άργήσαμε.

Ή νέα στάθηκε σαν διδακτική: —Άκου να σου πω κόνα - Ζαμφώ μου, καλύτερα να μην έρχω έγώ.

—Γιατί, καλέ; —Γιατί είδα στο δρόμο τό Γληγόρη με την Άνδρά, την κόρη του Πρίφτη και πηγαίνανε κι' αυτοί εκεί. Θα συχιστώ άδικα και δε θα καταλάβω διασκεδάσι!

Ή Ζαμφώ άρπάχτηκε:

—Τί λές, καλέ; Έγώ πάω για χατήρι σου, να γελήσης κομμάτι, να σου πέρση ό καμρός για τό Γληγόρη τό μασκαρά, που σ' άφησε κι' ήπηρε να άρρεδωνιστή με τη λωλο - Άνδρά. Άς τρεμοκλήσουνε να σου πούμε τίποτα και τσοι σιάνω έγώ, έννοια σου!

Φόρεσε τό πανωφόρι της και τράβηξε την Ερμιόνη μαζί της.

—Πάμε, κι' άσε τά λόγια!, είπε.

Στό σπίτι της Μαργής μεγάλη φωταψία. Κόσμος και κοσμάκης. Ήταν ένας χρόνος που παντρεύτηκε μ' ένα καλό παλ' ληκάρι, τόν Άντώνη τόν κερεστέζι, κι' ήθελε να γιορτάση πιό ζωηρά. Άς τρεμοκλήσουνε να σου πούμε τίποτα και τσοι σιάνω έγώ, έννοια σου!

Φόρεσε τό πανωφόρι της και τράβηξε την Ερμιόνη μαζί της.

—Πάμε, κι' άσε τά λόγια!, είπε.

Στό σπίτι της Μαργής μεγάλη φωταψία. Κόσμος και κοσμάκης. Ήταν ένας χρόνος που παντρεύτηκε μ' ένα καλό παλ' ληκάρι, τόν Άντώνη τόν κερεστέζι, κι' ήθελε να γιορτάση πιό ζωηρά. Άς τρεμοκλήσουνε να σου πούμε τίποτα και τσοι σιάνω έγώ, έννοια σου!

Φόρεσε τό πανωφόρι της και τράβηξε την Ερμιόνη μαζί της.

—Πάμε, κι' άσε τά λόγια!, είπε.

Στό σπίτι της Μαργής μεγάλη φωταψία. Κόσμος και κοσμάκης. Ήταν ένας χρόνος που παντρεύτηκε μ' ένα καλό παλ' ληκάρι, τόν Άντώνη τόν κερεστέζι, κι' ήθελε να γιορτάση πιό ζωηρά. Άς τρεμοκλήσουνε να σου πούμε τίποτα και τσοι σιάνω έγώ, έννοια σου!

Φόρεσε τό πανωφόρι της και τράβηξε την Ερμιόνη μαζί της.

—Πάμε, κι' άσε τά λόγια!, είπε.

Στό σπίτι της Μαργής μεγάλη φωταψία. Κόσμος και κοσμάκης. Ήταν ένας χρόνος που παντρεύτηκε μ' ένα καλό παλ' ληκάρι, τόν Άντώνη τόν κερεστέζι, κι' ήθελε να γιορτάση πιό ζωηρά. Άς τρεμοκλήσουνε να σου πούμε τίποτα και τσοι σιάνω έγώ, έννοια σου!

γούθησε βλέποντας την αντίζηλό της την Ερμιόνη:

—Άσπρη κατάσπρη δε φελά σαν πατημένο χιόνι... Μελαχροινή και νόστιμη γλυκεία σαν τό ποτόνι!

—Γειά σου, μελαχροινούλα μου!, φώνασε ό Γρηγόρης.

Ή Ερμιόνη κοκκίνισε σαν παπαρούνα.

Ή Ζαμφώ άναψε:

—Θά πω κι' έγώ ένα μανεδάκι!, είπε.

—Γειά σου, κόνα - Ζαμφώ! Νά μάς ζήσης, ξεφώνισε ή παρέα.

Ή Ζαμφώ άρχισε ένα σαμπαή:

—Αντάμ' άμάν!

Αυτά τά λένε μάτια μου

παρηγοριά στοσι μαύρες

ίσια! ναι τό κρύο νερό

κι' ίσια οι άστειγγάνες!

Και με τά μάτια της έκάρφωσε την Άνδρά.

—Όλοι φοβήθηκαν καυγά. Ή Άνδρά

έγέλασε ειρωνικά. Ή Ζαμφώ όμως έξακο

λούθησε βλέποντας τό Γρηγόρη:

—Θά πω άκόμα ένα!, είπε

—Μπράβο! Μπράβο!, ξεφώνισαν όλοι.

Ή Ζαμφώ έκύττασε τό Γρηγόρη κι' εί

πε:

—Άμάν, Άμάν! Άμάν!

—Ήπηρε κι' ηγάπησε

τσαλαπατήματά μου

τσαλαπατώντας να περνώ

να χαιρέτ' ή καρδιά μου!

—Μωρή! Έμένα πικάρεις, θεόλωλη;

φώνασε ή Άνδρά και χύμηξε άπάνω στην

Ζαμφώ.

Οι δυό γυναίκες άρπάχτηκαν από τά

μαλλιά. Φωνή, κακό, ταβатуρί!

—Όταν ελευθέρωσαν την Άνδρά από τά

χέρια της Ζαμφώ, μιά τούφα μαλλιά κρα

τούσε μέσα στα δάχτυλά της.

Φεύγοντας με την Ερμιόνη, φώνασε:

—Έννοια σου, πολυθαλού, και δε θα

τόνε χαρής τό γιαδουκλού σου! Όπως

τόνε πήρες έσύ, θα σου τόνε πάρουνε, σε

σέμα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τά βάσανα του Καραμπέτ

Η ΣΟΥΡΠΟΥΪΤΣΑ ΠΙΕΡΡΟΤΣΙ!

—Άμάν, Καραμπέτ, κουντουνάτος τέλιν να έναμε ματζί, Ζαρούη ίστίτι να πάμε.

—Καλά, Σουρπουίτσα, κουντουνάτος τέλεις; Κουντουνάτος τα έναμε.

Σ' ένα μαατζί ήπηρε, ένα μπουρνούζι ντικός μου ήπηρε, ένα πιερρότας για Σουρπουίτσα νοικισμένους ήκανα.

Σουρπουίτσα πολύ ευκαριστημένος ήπηρε.

—Άμάν, Καραμπέτ, πιερρότας πολύ όμορφος ήπηρε, άμα σαρπεντινες να πάρης, πεταλάκις να πάρης, χαλαμπάλικι να έναται.

Όλα ήπηρε, ντυμένος, μασκαραντισμένος ήπηρε, ιντρόμος ήπηρε, στο σπίτι Ζαρούησας να πάμε.

Πολύ κόσμος, ταβатуρί μέαλο!

—Νά μη χάσω έένα, Καραμπέτ!

—Μανίκι μου να βαστάς, Σουρπουίτσα!

—Από τό Πάκα περασμένους κάνομε, κό

σμο φωνάζει:

—Άμάν, άμάν, μασκαράντες φίνο!

Μετυσμένοι άντράποι, φωνές, παινιτά

Τό λακριντί του Θρασύβουλα

ΚΑΤΑΝΤΙΑ

Τη γκρίνια αφήνω, ρε

(Καιτί

γιατί μου δώσαν την αίτι

αυτές οι μασκαράτες

και άπαλά και ήμερα

λίγες κουβέντες, σήμερα

θα ζηγηθώ σταράτες.

Για τό μουστάκι θα σου

(πώ

κι' ίσως και να παρεχτρα

(πώ

μέχρις έσχάτη τρέλλα,

γιατί, ρε σύ, δεν ίσταται

στό... ύψος του κι' ύψι

(σταται

πρωτοφανή ξεφτέλα.

Πρό μερικόν ένιαυτών

έδλετες μύστακα στριφτόν

λές κι' ήτανε... τσιγγέλι

που κάργα έχτιμότανε

κι' άπάνω του κρεμότανε

μιά... γ υ ν α ι κ ο α γ έ λ η !

Ήτανε, κατά τό ρηθέν,

τό... σήμα τό καταθέν

παντός γυνήσιου άντρα

και κάθε λεβεντόπαιδο

είχε μουστάκια οικόπεδο

τούτέστι μιά... μ ά ν τ ρ α !

Κι' όταν θιγόταν μιά στιγμή

του μουστακιού μας ή τιμή

από κανα σαχλάκια

δε μάς κρατούσε τίποτε

άμέσως κι' όπωσδήποτε

να φάμε... τ ά μ ο υ σ τ ά κ ι α !

Μά, δυστυχώς, «τά πάντα ρεί»

και καταργήσαν οι καιροί

μουστάκια και μαντέκα.

Ό πάσα εις ευρίζεται

και πιά δεν... ξεχωρίζεται

ό άντρας κι' ή γυναίκα.

Κι' άν, κατ' αύτάς, κυκλοφοράς

και τό μουστάκι σου φοράς,

(οι μόδες πώς πα φέουν!)—

πολλά διαδοθήλικά

και τά παιδιά τ' ανήλικα

για... μ α σ κ α ρ ά σε παίρνουν!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και διά την πατρότητα

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

μουτσούνες, μασκαράντες, κουντουνατίες, κολόρια, πουλητάδες, φιστίκια, ραβίσια μεάλος ένεται.

—Σουρπουίτσα, βάστα μανίκι μου ! Τράβαμε!

—Μανίκι σου τραβά, Καραμπέτ.

—Άμα καυγάς ήπηρε. Ένα μετυσμένο πι

στόλι τράβηξε, πιστολιά ήπριζε. Τρέχω με Σουρπουίτσα μέσα στο γαλατσίδικο, Σουρπουίτσα λιγοθυμάει, κάτεται μέσα σε

υεάλος τσανάκι γιαούρτι.

—Άμάν!, γαλατσής φωνάζει. Πάει γιαούρτι μου!

Πέντε όκάντες γιαούρτι χύτηκε, τσανάκα ίσπασμένος ήπηρε, Σουρπουίτσα μαύρο πιερρότας άσπρο πανταλόνις άλειμμένος γιαούρτι φάνηκε.

Γιαούρτι ήπλήρωσα, τσανάκα ήπλήρωσα, πιερρότας έπιζημίωσι πανταλόνις ήπλήρωσα.

—Άλλο φορά Σουρπουίτσα κουντουνάτος μη γυρέψης, τζάνεμ.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΑ ΠΥΡΟΒΟΛΑ ΟΠΛΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 27)
χιλιάδες αμάξια που μετέφεραν
τά πολεμοφόδια. Αυτό δεν τον
εμπόδιζε όμως να νικήσει κατά
κράτος από τους Έλβετους
και από τον Λουδοβίκο 11ο, ο
όποιος επίσης είχε αρχίσει να
δημιουργεί αξιόλογο πυροβολι-
κό.

Όταν ο Κάρολος ο Τρομε-
ρός πέθανε προ του Ναυού το
1477, δεν του άπτεμαν πιά α-
πό το θαυμαστό πυροβολικό
του παρά «ένα κανόνι, 25 αρ-
κετούζια, χωρίς λαβές, και 370
λίθρες πυρίτιδος».

Όλα σχεδόν τα όπλα βόλα
και οι κάθε είδους δορυφόροι
του είχαν καταστραφεί ή λα-
φυραγωγηθεί από τους Έλβε-
τους και μπορεί κανείς και σή-
μερα να θαυμάσει έναν μεγάλο
αριθμό απ' αυτά στο Μουσεί-
ον Πυροβολικού της μικρής πό-
λεως Νεβεβίλ του καντονιού της
Βέρνης.

Ενώ το περίφημο αυτό πυ-
ροβολικό του Καρόλου του Τρο-
μερού κατεστρέφονταν κατ' αυτόν
τον τρόπο, τελείως, δημιουργεί
το νέο υπό τον βασίλειό της
Γαλλίας Λουδοβίκου 11ου και
μετά από τον διώδοχό του, Κά-
ρολο 8ο, που πολύ σύντομα έ-
γινε το πρώτο του κόσμου. Το
πυροβολικό αυτό δοκιμαζόταν
ίδως με μεγάλην επιτυχία
στην εκστρατεία του Καρόλου
του 8ου κατά της Ιταλίας.

Όταν ο Κάρολος ο 8ος έ-
πέστρεψε στη Γαλλία, έπληρε
την απόφασί να μην ξανακάνη
ποτέ πια πόλεμο και προσέφε-
ρε στην πόλιν της Λυών όλα τα
κομμάτια των πυροβόλων που
του άπτεμαν, για να τα χύ-
σουν και να τα κάμουν καμ-
πάνες.

Εν τούτοις, σ' όλόκληρη την

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΔΙΚΗΟ...

«Ζινέτ, ύστερα από σιωπή ενός χρό-
νου, που σίγουρα θα μ' εξέχασες, τολμώ
να σου χαράξω τις γραμμές αυτές. Την
τόλημ αυτή την παίρνω γιατί βρίσκονται
«κάπου» στη Γαλλία, ένας στρατιώτης
μέσα σε τόσους άλλους στρατιώτες, κι
αν γελάσεις με το γράμμα μου ή το σχί-
σης, μου φαίνεται πως θα είναι το γράμ-
μα ενός αγνώστου, που τον κακομετα-
χειρίζεσαι.

»Δεν σχίζουν όμως ποτέ το γράμμα
ενός στρατιώτη. Δεν τολμούν να κάνουν
ένα τέτοιο πράγμα σ' έναν που πολε-
μάει.

»Θάβελ να ξέρεις πως στο διάστημα
του χρόνου αυτού δεν πέρασε ούτε μία
στιγμή χωρίς να σε συλλογισθώ. Από
ένα χρόνο τώρα ζω ολομόναχος. Κάνω
συντροφιά μονάχα με τον εαυτό μου,
για να μπορώ να του μιλώ αδιάκοπα
για σένα.

»Εδώ οι συνάδελφοί μου έχουν όλοι
από ένα σπίτι, από μια αρραβωνιαστι-
κιά, φωτογραφίες. Διαβάζουν όλοι γράμ-
ματα, που παίρνουν αδιάκοπα.

»Εγώ δεν έχω ούτε γράμματα, ούτε
φωτογραφίες. Κι' εσύ μου φαίνεσαι σαν
μία σκιά που πλανιέται ολόγυρά μου.
Από τη στιγμή όμως που θα λάβεις το
γράμμα μου, θαχθ την εντύπωσή πως θα
σ' έχω ζωντανή κοντά μου, γιατί ξέρω
πως θα μου στείλεις ένα γράμμα σου,
μία σου φωτογραφία. Εάν δεν το κάνεις
αυτό, δεν θα υπήρχες για μένα.

44

ΟΙ ΆΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΕΝ ΧΟΡΩ

Περιχαρής, αγέρωχος, κομψώδης και ώ-
τερπνός τε, και μοιραίος
και σικ από της κεφαλής ως μέχρι των
(ποδών,

μετέβην εν τινι χορῷ
ίνα ολίγον τι χαρώ
κι' άόκνως χορευθήσομαι μετά δεσποινι-
(νιδών.

Εν τη αϊδούση του χορού εισήλθαν ως
(όδεις,

πολλοί με υπεδέξαντο
και πάντες κι' έπροσέξαντο,
Ιδιαίτερως δε κομψή κι' ώραιά κολομπής
Η νεαρά μ' έκύτταζεν κι' ευθέως τα έ
(χάσατο

από την τόσην μου τερπνήν
και ιδεώδη καλλονήν,
μεθ' ό μετά τινος αϊδούς γλυκείως εγελάσατο.

Εγώ την έδιπλάρωσα φλογώδης τε και λαύρος
και ως ό του Κεραμικού αυτός έκει ό ταύρος

έμπρός της υπεκλίβην
και ούτω εξήγηθην:

—Ω, σφριγγλόν, υπέρκομψον κι' άφράδες δεσποινίδιον
έλθέτε να χορευόμεν οι δύο μας εν θαλάσσιον».

Η νεαρά μ' έκύτταζεν θερμώς τε και όδρως
και μ' έιπεν τρυφεράς:

—Εμείς μ' άρέσει ό χορός και θα δεχόμεν, μ' ά
δεν θέλει ή μαμάς.

Αλλ' ή μαμά της τάκουσεν και έιπε στην μικράν
με περισσήν χαράν:

—Μ' αυτόν, μικρή μου, χορεύσον. Σ' άφήνω ελευθέρως
Δεν βλέπεις; Είνε... γέρος».

Τί να σου κάμω παλαιο-αϊς! Δεν σ' έχω σ' άλλο μέρος
να δής ποιος είναι γέρος!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ευρώπη, οι διάφοροι άλλοι ή-
γεμόνες εξακολουθούσαν να κα-
τασκευάζουν αδιάκοπα και δι-
αρκώς βελτιούμενα κανόνια, πρ-
αγμα που ανάγκασε βέβαια
και τους διαδόχους του Καρό-
λου του 8ου να τους μιμηθούν
κι' έτσι, από τούς χυτούς σω-

λῆνες των Κινέζων αστρολό-
γων, που πρωτοχρησιμοποίη-
σαν την πυρίτιδα για να... προ-
μάσουν «τόν δράκο που κρατού-
σε στα δόντια του τον ήλιο», έ-
φθάσαμε στην σημερινή εξέλιξι
του πυροβόλου.

ΑΝΡΥ ΝΤΟΡΑΚ

ΟΤΑΝ Η ΖΩΗ ΚΑΝΗ ΦΑΡΣΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 6
δεν είχες ιδέα, γιατί θα στα
γάλω τα μάτια! "Ήσουν συ-
νεννοημένος μαζί της. Και ή-
ρες και στο Ζάππειο. Πρόφθα-
σες όμως να με δής και τώ-
σκασες, έ; έκφυλε!

ΤΑ ΠΙΑΤΑ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ...
ΚΑΡΟΥΛΕΣ

Εικοσιέξη πιάτα ήταν στην
πιατοθήκη του ζεύγους Τριζι-
δη προ του έπεισοδίου. Μετά
το έπεισόδιο δεν βρίσκονταν
παρά μόνον έπτά. Τα υπόλοι-
πα επλήρωσαν την όργη της
κυρίας Τριζίδης, τέσσερα μάλι-
στα απ' αυτά —τρία της σού-
πας και ένα ρηχό — έγιναν
θρύαλλα επάνω στο κεφάλι
του ταλαίπωρου Μανωλάκη.
Έτσι, την επομένη όλη ή Τρα-
πέζα από τόν διευθυντή έως
τον κλητήρα απεπαύμαζαν κα-
τι θαυμασίες καρούλες που εί-
χαν σχηματισθί εν αναγλύφω
σε τέσσερα διάφορα σημεία
της κεφαλής του Τριζίδη.

Θέλετε και το έπιμύθιον; Η
κυρία Τριζίδου κατεδικάσθη
σε είκοσι ήμερών φυλάκιση για
τον άγνωστο ξυλοδαρμό. Ε-
ξαγορά της ποινης, ψυχική ό-
δυνή της γεροντοκόρης —που
έμεινε στο δικαστήριο κατά
της Μάρθας όχι τόσο για το
ξύλο όσο γιατί την είχαν απο-
καλέσει «κατημένη σταφίδα»
— κάτι έξοδα, κάτι δικηγό-
ροι, το όλον δραχμές τέσσερις
χιλιάδες διακόσιες είκοσι. Τις
όποιες, ένορεύει, επλήρωσε ό
πολυπληγικός Μανωλάκης για
να μάθι να ψάχνι τις τσέπες
του ό Χριστιανός πρίν. Γρο-
φάσση να τις ψάξη ή όρμητι-
κή Μάρθα.

Γ ΡΟΥΣΣΟΣ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Γιατί;... Άδύνατο ή-
ταν;

Η ΚΥΡΙΑ: Καθόλου!... Άλλα τότε έε
θαχε να διηγηθί τίποτα!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: (δγαινόντας). Έσθ τί
λές; Θάρρη αυτή;

Η ΚΥΡΙΑ: Εγώ λέω ναι.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Κι' εγώ το έλπιζο!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Εγώ λέω πως δε θαρ-
θη!...

Η ΚΥΡΙΑ: Δεν ξέρεις τί σου γίνεται!...

Μία γυναίκα που δίνει ένα τέτοιο ραντε-
βού, πάει όπωσδήποτε.

(Προχωρούν προς τ' άριστερά. Ο Βέ-
νης φεύγει πρώτος. Η κυρία πίσω του. Ο
Συζυγος τελευταίος. Καθώς εκείνη φτάνει
στην πόρτα, την κρατάει απ' το χέρι).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Νίνα!...

Η ΚΥΡΙΑ: Λέγε...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Θέλω να σε παρακαλέ-
σω να μου κάνης μία χάρι.

Η ΚΥΡΙΑ: Ό,τι θέλεις, αγάπη μου.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μην έπιμένεις πως ή
κυρία με το γκρενά ταγιέρ με πάη αύριο
στο ραντεβού. Συμφώνησε μαζί μου πως
δε θα πάη!... Καί... άς πάη!... Μά έ-
γώ να νομίζω πως δεν πήγε!...

Η ΚΥΡΙΑ: Τζών!... Δε σε καταλα-
βαίνω...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: (της πιάνει το χέρι).
Άκουσα τί σου έιπε πρίν. Δίπλα ήμουνα.
Δεν σου είχε πη, ούτε για το γκρενά τα-
γιέρ... ούτε για το μπάρ του Γιαννάκη...

Η ΚΥΡΙΑ: (χαμηλώνει τα μάτια). Η-
ταν μία... άνοχη...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Λοιπόν... Θα πάη αύ-
ριο στο ραντεβού ή Άγνωστη του Βένη;

Η ΚΥΡΙΑ: Όχι... Δε θα πάη...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Κι' εγώ έτσι νομίζω.
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Σ' ΕΝΑ

ΒΑΛΣ

Από τη σειρά:

«ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ»
του Άσημ. Γιαλαμά

Απόψε είναι ό χορός των υ-
νείρων. Η τζάζ έπιασε με την
μαγική ούσια της μουσικής α-
πό μία συνηθισμένη, άποκη-
ρική σίθουσα το νησί της
γοητείας.

Η νεορή κυρία αφήνει έλευ-
θέρους τούς κρυφούς πόθους
της να πιούν σαμπάνια και
μουσική και να μεθύσουν. Και
να την φέρουν στον κόσμο των
ώραίων οραμάτων.

Ο μεσόκοπος σύζυγός της
με την φαλάκρα σε σχήμα η-
μισελήνου και την λίγη κοιλι-
στα δεν συμπεριλαμβάνεται
στον δνειρώδη εκείνον κόσμο.
Μένει εκεί, καθισμένος στην
καρέκλα του, δυσημένος στο
σκιάφως.

Μέσα σε μία γαλανή δέσμη
φωτός, που είναι σαν να πέ-
φτι από κάποιον προβολέα
ευτυχισμένης φαντασίας, προ-
χωρεί ένας νεαρός κύριος και
στέκει έμπρός στην κυρία. Στι
γμή, που κυλά μέσα στη ρο-
δινή άνταύγεια της άρροβιαίας
συγκινησεως. Ο κύριος υπο-
κλίνεται, ζητεί την κυρία ίσε
χορό.

Σε λίγο βρίσκεται σστηρι-
γμένη στον ώμο του. Νιώθει
το χέρι του ζωντανή ζώνη στη
μέση της. Οι λικνιστικοί, άρ-
γοι στροβιλισμοί του βάλε,
κύματα μουσικού όνειρου, πα-
ρασύρουν το ζευγάρι. Η νεα-
ρή κυρία αισθάνεται την προ-
γματικότητα χιλιάδες μίλια
μακριά, κάτω από τα πόδια
της. Ούτε δια τηλεσκοπίου δεν
είναι πιά ορατή. Η πίστα στη-
ρίζεται στα σύννεφα...

★

Έχει την διαίσθησι, ότι ό
νέος αυτός είναι ό αναμενόμε-
νος της ψυχής της. Ο έκλε-
κτός της καρδιάς της, που θα
την «καταλάβη», που θα γί-
νη ή γλυκερά ήχώ του φλογε-
ρού έρωτα της. Ω, άς μη δια-
ψεύσθι μία τόσο ώραια διαί-
σθησις!

—Μ' άρέσει το βάλε, λέει
ό νέος, διότι ό ρυθμός του έ-
χει κάτι από το κυματισμό ή-
ρεμης θαλάσσης, που ύπόσχε-
ται να μάς φέρη σε μακρινά,
μαγικά άκρογιάλια...

—Σας άρέσουν τα ταξίδια;
—Ποθώ την φυγή από την
πραγματικότητα, όπως κι' έ-
σεις.

—Και ποθ έζέρετε τις δικές
μου έπιθυμίες;

—Έχω την εντύπωσι, ότι
σας ξέρω πολύ καιρό, ίσως
από κάποιον άλλη ζωή. Δεν
πιστεύετε σ' αυτές τις θεωρί-
ες; Κι' όμως είναι παράξενο
πόσο έντονη έχω αυτή την εν-
τύπωσι, ότι σας ξέρω πολύ
καλά, από κάποια προύπαρξί
μας!...

Η κυρία δεν άπαντή. Σε
άλλη περίπτωση αυτά τα λό-
για θα τα έδοικε άνητά. Και
θα γελούσε μέσα της κοροϊδε-
τικά. Μά τώρα τα βρίσκει πα-
ράξενα. Δεν μπορεί να έξη-
γήση τί ακριβώς της συμβαί-
νει. Πάντως ή φαντασία της
έχει παραδοθή στις φλόγες.
Νιώθει πυρωμένα τα μάγου-
λά της και τα μάτια της πλε-
οντα σ' ένα παράξενο φώς.

Η φιλαρέσκεία της άφηνά-
ζει. Θέλει ν' άρέση απόψε. Να
άρεση πολύ σ' αυτόν τον νέο!
Πόσο λυπάται που δεν έχει το
μαργαριταρένιο της κολλίε. Η
λάμψη του θα ήταν ένας φωτο-
στέφανος δόξης για την όμορ-
φιά του λαιμού της. Αχ, για-
τί να μην τώχη;

Τό ένασε προ τριών ήμε-
ρών. Μέχρι το Σάββατο το
δράδυ το είχε. Την Δευτέρα
το πρωί δεν το δρῆκε. Ο άν-
δρας της είδοποίησε την άστυ-
νομία, μήπως της τώκλεψαν.
Άρχισε μία μεγάλη διαδικα-
σία έρευνών... Μά τί το όρε-
λος; Απόψε αυτή δεν είχε το
κολλίε της.

★

Διώχνει κύτεις τις σκέψεις
της ή φωνή του νέου. Τα λό-
για του σε χαμηλόν τόνο έξο-
μολογήσεως καίδουον την α-
κοή της:

—Μου φαίνεται σαν να σας
βλέπω, Κυριακή απόγευμα, εις
το δωμάτιό σας να διαβάσετε
στίχους ταξιδιών:

«Σ' άκρογιάλιες με φίλνιτσι
(χαλίκια,
στον Μάη και στον Άπριλη
(των κυμάτων,
σ' ενάλιους κήπους, σέρρες ά-
(πό φύκια,
βάρκα απ' τα Βατικά θα μάς
(γλυστρήσει!...

Δεν πιστεύει στ' αυτή της.
Αυτοί, πράγματι, είναι οι άγα-
πημένοι της στίχοι. Συχνά ή
διαβάζοντάς τους στην ώρα
πλήνη φανταστικού ταξιδιού.
Πώς μπορούσε να το ξέρη αύ-
τό ένας άγνωστος;

—Κ' έπειτα, ξαναλέει ό
νέος, μετά το διάβασμα των
στίχων, σας βλέπω ν' ανα-
παύετε την άνειροπόλησί σας
σ' έναν πίνακα ζωγραφικής,
που σίγουρα θα παριστάνη
θάλασσα, άτέρμονους όρίζον-

τες δυσημένους στην άχλυ
της άποστάσεως, πλήρη θαπο-
ριού, και μία νέα γυναίκα
στο κατόστρωμα με τα μαλ-
λιά παραδομένα στους άνε-
μους της φυγής...

Η κυρία ανατριχιάζει,
—Ναι! Ναι!, ψιθυρίζει ά-
συναίσθητα.

«Έτσι ακριβώς είναι! Ένας
πίνακας, που παριστάνει το
δασύρι με τη νέα, όπως ακρι-
βώς τον περιέγραψε ό άγνω-
στος καβαλλίερος της, κρέμε-
ται σ' έναν τοίχο του δωμα-
τίου της. Μά είναι περιεργό!
Τον κυττάζει κατάματα, μ' έκ-
πληξι. Πώς ήταν δυνατόν να
ξέρη; Ήταν μήπως σύμπτω-
σις; Ή καταπληκτική ψυχική
διόρασις;

★

Περιμένει να της πη κι' άλ-
λα. Αισθάνεται όλη τη ζωή της
την ύπαρξί της όλη, σαν δια-
φανές κρύσταλλο στα μάτια
αυτού του ανθρώπου.

—Βάζει κανείς στο τραπέ-
ζι του, ξαναλέει ό νέος, έναν
χωριτάμενον κόσμο έξωτικών
μπιμπλω κι' έχει την ψευδαι-
σθησι ενός άλλου τόπου, που
ακριβώς επειδή δεν είναι ό τό-
πος στον όποιον ζούμε, είναι
μαγικός. Όνειροπολείτε τις
Ινδίες, κυρία; Την χώρα, ό-
που ρέει ό ιερός Γάγγης καί
όπου πλανώνται με το άργύ,
μεγαλοπρεπές βάδισμά τους
μεγάλο; Ελέφαντες.

—Ναι!, ψιθυρίζει και ό
νοός της πάει σε μερικά μπι-
μπλω που έχει στο μπουντου
άρ της και που παριστάνουν
λευκούς ελέφαντες των Ινδι-
ών...

Κάτι το μυστηριώδες πλα-
νεύει άέριστικά πιά την ψυχή
της. Ο άνθρωπος αυτός εξα-
σκει μία γοητευτική έπιρροή
επάνω της. Είναι σαν ύπνωτι-
σμένη. Άόρατα νήματα την
σέρνουν σκλάβο πίσω του.

Γι' αυτό άραγε είχε μία
τόσο παράξενη διαίσθησι από
νωρίς; Το άπόδοπο της πυ-
ρουσώστηκε απόψε υπό τις
πό περιέργες συνθήκες. Ή-
ταν σαν να είχε άνειρευθί μ'
όλη την δύναμή της ψυχής της
μία μορφή ευτυχίας. Και αυτό
το όνειρό της έγινε άπόφω-

—Την Κυριακή; Στο δωμά-
τιό μου; Όποτε με είδε! Είθε
το δωμάτιο. Γι' αυτό... ήξε-
ρε...

—Τί μονολογείς τόσο ώρα;

—Τίποτε.

Και ύστερα από σκέψη λί-
γων στιγμών, που ήρκεσαν για
να διαλυθί ένα πλάνο, άπο-
κρηκτικό όνειρο, ή κυρία έ-
προσέθετε με χαριτωμένη άγα-
πητική:

—Α, τον άρχιπατεώνα!...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΣΠΙΝΟΗΡΕΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙ-
ΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

★ Τα ιδανικά, όταν τα προ-
δίδωμε, έκδικούται.

Ι ψ ε ν

★ Από τη στιγμή που θα
έκλειψη ό πόλεμος, θα έκλείψη
και ό έρωσ από τον κόσμο.

Κ ε ν τ ο ν

★ Για να πιστέψωμε στην
άθανασία, πρέπει να ζούμε
μιάν άθάνατη ζωή στη γή.

Λ έ ω ν Τ ο λ σ τ ο ύ

★ Οι αδιάκοπες προσπά-
θειές μας για να διώξωμε τον
πόνο έχουν ως μόνο άποτέλε-
σμα ν' αλλάζουν τη μορφή του.

Σ ο π ε ν ά ο υ ε ρ

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

92ον

Ο Μαρσιάλ έμεινε κατάπληκτος από την αφήγηση και τα συμπεράσματα του Ταρντιέ. Η παράδοση συμπτώσεως των γεγονότων τον έκανε σκεπτικό. Και τώρα καταλάβαινε ότι έπρεπε με κάθε τρόπο να υποβάλει τον Μπαρμπά Βιετόρ στο πείραμα που σκεπτιόταν.

—Πολύ καλά, κύριε, είπε τέλος γυρίζοντας στον Ταρντιέ, θα σας χρειασθώ για να ένεργήσωμε την υπόθεσι αυτή.

Ο έγωισμός του Ταρντιέ πληγώθηκε. Περίμενε όχι μόνο έπαινους ό εισαγγελικός γραφεύς, αλλά και υπόσχεσιν προδιδασμού. Ακούοντας λοιπόν τώρα τον ανακριτή να του μιλά τόσο ψυχρά, υποσχέθηκε στον εαυτό του να θέση τα πάντα σε κίνηση για να ξαναβρής τον Έρωτευμένο. Και ματαιόδοξος όπως ήταν, έλεγε μέσα του:

«Θα κάμω εγώ μόνος μου την ανάκρισι, θα ένεργήσω την υπόθεσι κρυφά και θα αποδείξω τί είμαι ίκανός να κάμω!»

Έφυγε λοιπόν, αφού πρώτα υποκλίθηκε μπροστά στον Μαρσιάλ, που του επανέλαβε την σύστασι να μην επιτρέψη σε κανένα την είσοδο στο γραφείο του.

ΜΠΕΤΙΝΑ ΣΜΙΘ, Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ

Όπως του είχε την κόρη του Λευκή, ό Γκοντράν περίμενε τον άδελφ Μουριέ, που, έπειδή δεν τόν βρήκε εκεί στην πρώτη του επίσκεψι, θα τον έπισκεπτόταν την επομένη στο μέγαρό του.

Έχασε λοιπόν όλο του τό πρώϊνό περιμένοντας, όποτε αντί του άδελφ πήρε ένα ευγενικό γράμμα εκ μέρους του, μέσα στο όποιο ό κληρικός του ζήτησε συγγνώμη χωρίς ν' αναφέρει τον άληθινό λόγο, που τον έμποδίζει την ημέρα εκείνη να πάγη στην επίσκεψι που προανήγγειλε.

Ο Γκοντράν άλλως δε δέν έδωσε και πολύ σημασία στο δευτερεύον αυτό ζήτημα γιατί δέν είχε παρά δέκα μόνον μέρες περίπου καιρό για να ένεργήση. Και η κυριότερα του ένεργεια ήταν, να μην αφήσει καί σδύση ό θυμός και τό μίσος του Έρωτευμένου. Γι' αυτό δέν παρέλείπει ούτε μέρα από του να πάη να τον συναντήση. Επέτρεχε μάλιστα από τον Έρωτευμένο την υπόσχεσι να μην απομακρύνεται από την κατοικία του, κι' αυτός είχε ό λόγος για τον όποιο ό Ταρντιέ δέν μπόρεσε να ξαναβρή τον Περιέ.

Κάθε δράδυ δε ή Λευκή κι' ό πατέρας της έδιδαν άμοιβαία λογοδοσία των πράξεων της μέρας τους και συσκέπτονταν τί έπρεπε να κάμουν την επομένη.

Η Λευκή είχε κατορθώσει στο μεταξύ να κερδίση την έμπιστοσύνη της άδελφής Θηρεσίας. Τώρα δέν άπένεμε σ' αυτήν παρά να έπισκεφθή τον άδελφ Μουριέ για να ένεργήση τό σχέδιό της. Κι' ως πρόφασι της έπισκέψεως της αυτής, σκέφθηκε, ότι μπορούσε να ίσχυρισθή θαυμάσια ότι έρχόταν να ζητήσει συγγνώμη για την άπουσία του πατέρα της από τό μέγαρο, την ημέρα που ό άδελφ πήγε να τον έπισκεφθή.

Ό λόγος ωστόσο για τον όποιο ό άδελφ δέν πήγε και δεύτερη φορά να έπισκεφθή τον Γκοντράν, όπως είχε υποσχεθή, ήταν γιατί την ίδια εκείνη ημέρα είχε πάρει ένα όλιγόγραμμο γράμμα που του γράφε τα εξής:

«Παρακαλείται ό κ. άδελφ να μην άπουσιάζη από τό σπίτι του πριν δη τό πρόσωπο που του άποστέλλει τις γραμμές αυτές.

Τό πρόσωπο αυτό έχει την μεγαλύτερη έπιθυμία να συζητήση με τον κ. άδελφ για υπόθεσι σπουδαιότητας σημασίας.

και μετά άνοιξε την πόρτα.

Μιά κυρία ντυμένη στα κατάμαυρα και με πυκνή καλύπτρα παρουσιάσθηκε στο άνοιγμα της πόρτας. Και μιλώντας με φανερό ξενική προφορά:

—Ο άδελφ κ. Μουριέ άσφαλός; είπε χαμογελώντας.

Ο άδελφ έκανε κίνημα που εξέφραζε έπιβεβαίωσι και εισήγαγε την άγνωστη στο σαλόνι.

Η ξένη χωρίς να χρονοτριβήση πήρε άμεσα τον λόγο.

—Μ' έπεριμένετε δέβαια, κύριε άδελφ, γιατί πήρατε όπως έμαθα τό γράμμα που σας έστειλα για να σας παρακαλέσω να μην άπουσιάζετε. Είχα πράγματι την μεγαλύτερη έπιθυμία να συζητήσω μαζί σας όσο τό δυνατόν γρηγορότερα. Δέν έχασα λοιπόν καιρό. Έφθασα ψές τό δράδυ και ή πρώτη μου έπίσκεψι σήμερα τό πρώϊ ήταν για τον πρεσβευτή μας, ή δεύτερη για σας... Είμαι ή Μπετίνα Σμιθ!

Ο άδελφ έκανε κίνημα που εξέφραζε την ζοηρή του συγγίνισι. Υποκλίθηκε θαϊά προς στην Μπετίνα που, με την χαρακτηριστική έλευθερία των Αμερικανιδών κάθισε σ' ένα καθίσμα, άνεσκήκωσε τον πέπλο της και παρουσίασε στον Ιερέα πρόσωπο σαραντάρας που φανέρωνε ήλικό πόνο.

—Έρχομαι, κ. άδελφ, να μιλήσω μαζί σας για ένα πρόσωπο...

—Τόν Ουίλλιαμ Μπένσον! φώναξε ό άδελφ.

—Ναί, τόν Μπένσον, τόν άνθρωπο που ζήτω χρόνια όλάκερα τώρα και καί του όποιου τά ίχνη έχασα και θέλω να τόν ξαναβρω αν υπάρχει...

Και ύστερα από λιγόστιγη διακοπή:

—Αν ό Ουίλλιαμ Μπένσον πέθανε... θα έπιμείνω να βρω την οικογένειά του. αν είναι παντρεμένος θέλω να δώ τά παιδιά του αν είχε...

Τέλος, πρόσθεσε ή Αμερικανίς με τόνο σταθερό, που άποδείκνυε άγρια άπόφασι, έργομαι προς σας, κύριε, με την έλπίδα ότι θα μπόρεσετε να μου δώσετε μερικές πληροφορίες που άφορούν αυτόν τόν Ουίλλιαμ Μπένσον.

Ο άδελφς έξηγήσε στην Αμερικανίδα ότι δέν ήξερε που βρισκόταν αυτός ό Μπένσον και ότι τά διαδήματά του στην πρεσβεία της Νέας Υόρκης ως και ή άγγελία την όποιαν κατεχώρισε στις έφημερίδες τό 1848 έσκόπευαν την άνευρεσί του.

Σας έδλαψε τόσο πολύ, για να θέλετε να εκδιχηθήτε και αυτή άκόμη την οικογένειά του; ρώτησε τέλος ό άδελφς την Αμερικανίδα.

—Αλλά και σεις, είπε ζοηρά ή Μπετίνα, θάχετε λόγους να μισήτε τόν άνθρωπο αυτό, ώστε να μη μπόρείτε να τόν συγχωρήσετε.

—Θα σας έξηγήσω άμέσως, κυρία. Και άπαντώντας ό άδελφς άνοιξε την πόρτα του μικρού δωματίου, όπου είχε κλειστή την Λευκή. Η Αμερικανίς τόν άκολούθησε.

Στον κρότο της πόρτας που άνοιγόταν ή Λευκή σκόπευε άπότομα. Η Μπετίνα τότε θέλησε ν' άποσυρθή.

—Δέν ήξερα, με συγχωρείτε πού...

Ο άδελφς Μουριέ όμως παρουσίαζε την νέα λέγοντας:

—Η δεσποινίς ντ' Ωμόν!

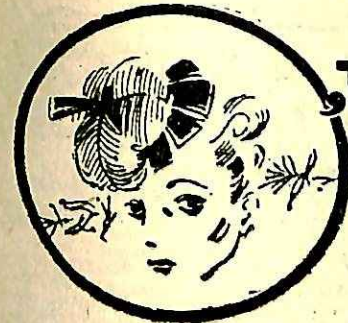
Μιά ενορίτισα σας δέβαια, κ. άδελφ, είπε ή Αμερικανίς χωρίς τό δλέμμα της ν' αφήση την Λευκή, που από την έπιμονή του, ένοιασε στενωχώρα και ρίγος διέτρεξε τις φλέβες της.

Η Λευκή ένοιασε κάποιο άόριστο τρόπο από τό έπιμονο δλέμμα της Αμερικανίδας και ύστερα από μιά στιγμή θέλησε να φύγη. Προς μεγάλη όμως έκπληξι κι' αυτής και του άδελφ, ή Μπετίνα την έκράτησε λέγοντας:

—Παρακάτω τόν κ. άδελφ να σας κρατήση λίγο άκόμη για να μπόρέσω ν' άπολαύσω όσο τό δυνατόν περισσότερο την συναναστροφή σας.

Ο άδελφς έξεπλάγη γι' αυτό, αλλά καθώς μπόρεσε να εκτιμήση την έξυπνότητα της Αμερικανίδας έσχηματίσε την πεποίθησι ότι αυτή για να μιλή έτσι θα είχε σοβαρή άφορη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΑ

τά παρμάν από λευκό πικέ ή λινό κολλαριστό.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΩΝ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Κουβεντούλες

Αποκρηές! Όποιος θυμάται την παλιά Αθήνα μπορεί να πη με πώς άνεμοιούσανα περίμεναν οι Αθηναίοι εκείνης της εποχής τό καρναβάλι.

Γλέντια άπλά και γεμάτα κέφι, παρέες θορυβώδεις και άπρόσκλητες κατέβηκαν στα φιλικά σπίτια χωρίς να θεωρούν άπαράιτητο να δώσουν στην εύθυμη έπιδρομή τους την άνομασία «Σουρπράϊζ-πάρτυ», πειράγματά άδελφ άντηλάσσοντο, μεταμφιεστές εκ του προχείρου έδημιουργούντο κι' ό κοσμάκης έγλεντούσε αόδορμητα, έξεχνούσε τις πίκρες του και άόρηχνε έξω για καλά.

Σήμερα ύποτιζεται πως ή παράδοσι αυτή συνεχίζεται. Τό καρναβάλι έμφανίζεται πάντα την ίδια εποχή και καί τους πιστούς να παραδθούν άσφαλίστα σ' αυτό, μα οι πιστοί χάνανε την... πίστι τους και τό άποκρηάτικο γλέντι παίρνει τη μορφή του ύποχρεωτικού.

Δέν ξέρουν τάχα πιά ό άνθρωποι να διασκεδάζουν; Δέν μπορούν πιά οι νέοι να ξεχάσουν σάν παιδιά και οι γέροι να ξεχάσουν γιά λίγο τα άσπρα τους μαλλιά; Κοντεύουμε να τό πιστεύουμε όταν βλέπουμε την σημερινή νεολαία να γλεντά τις Αποκρηές. Μονάχα ό λαός, αυτός που είναι πτωχός ό στυλαβάτης σ' έναν τοποδείχτη πως ξέρει να χαρή τό καρναβάλι και ή Πλάκα που αντιπροσωπεύει την παλιά Αθήνα άντηγή κάθε Σάββατο-Κύρ από άπό γέλια και χαρές.

ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Τό ωραιότερο ύφασμα για τά παιδιά είναι τό σκωτσέζικο με φούντο μπλέ μαρέν και κίτρινα ή μπλε καρδάκια. Αυτό συνδυάζεται με μονόχρωμο ύφασμα, δηλαδή δλέτομα που στα σκωτσέζικα και ζακετόντρελα με νωχρήμη. Οι φούστες γίνονται ως επί τό πλείστον πλάσι, αλλά δέν άποκλείεται να γίνουν και κλόζ ή μ' κουφότητες. Ο ίδιος συνδυασμός μπορεί να γίνη και με επανωφόρι, φουρούς σ' ένα κοριστάκι φορεμάτσκι από ύφασμα σκωτσέζικο και συνηθίζουμε την εμφάνισι του με επανωφόράκι και μόνον από ύφασμα μονόχρωμο. Μπορεί όμως να γίνη και τό άντιβέτον ή κάτι άλλο: να κάμουμε τά επανωφόρια από ύφασμα σκωτσέζικο και από τό ίδιο να γίνη ή φούσα ή δε μπλούζα γίνεται από ύφασμα μονόχρωμο σε χρώμα οχετικό. Τό συνολόν αυτό συμπληρώνεται με μιά εσάρπα-κουκούλα που προστατεύει τό παιδί από τό κρύο και τόν άέρα.

ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ

Τά παιδιά αγαπούν τό φανταχτερά χρώματα και τά κτυπητά γαρνιρίσματα: χρυσά κουμπιά, ζώνες, τσέπες, κάτι που να θυμίζει στολές. Τώρα δε με την έμπέδμεση καταστάσιν της Ευρώπης ή κλίσις αυτή ηύξησε και δλέτομα κοστούμα παιδιών που γαρνιρόνται με χρυσά άστέρια με γαλόνια και παρομοιάζουν τά παιδάκια με στρατιωτάκια. Μαζί με αυτά δέν άποκλείονται και τά κλασσικά γαρνιρίσματα από πετσό: κομπιά, γιανταδάκια, ζώνες καθώς και

του ψωμιού. Κάθε κυρία λοιπόν δεσ παίρνει χαρτί από τό σπίτι της για να τυλίγη τό ψωμί της και να μη παρουσιάση άκαλαίσθητον θάμα δαστώντας τό άτύλιχτο ούτε να εκθέσση τό ψωμί σε σκύνη και σε μικρόδια.

Δέν θα κάνη άσχημα κάθε κυρία να έχη ένα σάκκο για τό ψώνια της. Ο σάκκος αυτός θα είναι από μουσαμά ή από χονδρό ύφασμα, καλον είναι δε να έχη σκούρο χρώμα για να μη λερωθούντα εύκολα. Ο σάκκος είναι προτιμότερο από τό δίκτυ που άφήνει να φαίνονται τά πράγματα που έχει μέσα.

Η καλή συμπεριφορά

ΕΙΣ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Σίγαιμε πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε όταν χρησιμοποιούμε τη λέσωνα κάποιο φίλον ή κάποια γυναικα μου. Πρώτα άπ' όλα πρέπει να έχουμε ύπ' όψιν μας ότι τά τηλεφωνήματα πληρώνονται, ό φίλος μας ή ό νυνάστος μας δέν θα δεχθή να πληρωθώ, έπομένως καί κανείς χρστίν του τηλεφώνου του αν δέν έχωμε άπόλυτη άνάγκη, διότι τόν ύποβάλλουμε σε έξοδο και επί πλέον τόν ένεχοούμε.

Πρέπει να προσέχωμε επίσης όταν τηλεφωνούμε τή θαλαίσκουσ του δρόμου όπου περιμένουν και άλλοι να τηλεφωνήσουν έπειτα από μας. Θα άποφεύγουμε κάθε τι περιττό, κάθε φλυαρία που δέν έχει νόημα, διότι πρέπει να μη ξεχνούμε πως τά τηλεφώνια έχουν τοποθετηθή στους δρόμους για να εξυπηρετούν αυτούς που έχουν άνάγκη να τηλεφωνούν και όχι για δους θέλουν να πούν: «Γεια σου, τί νέα; Σ' έπείδμησα. Έχωμε μήνες να ιδωθούμε» και άλλα παρομοία.

Άλλο που πρέπει να προσέχωμε είναι να μη παίρνουμε δυσάρεστον τόνον όταν μας τηλεφωνούν έστω και αν μας άνησυχούν στη δουλειά μας. Προβεί τόσο άσχημη έντύπωσι στον άλλον που μας άκούει τό να μιλούμε άπότομα, διότι ούν δέλεται τό πρόσωπό μας, ώστε να καταλάβη πως δέν έχουμε τίποτε έναντίον του, αλλά άπλάς είμαστε πνιγμένοι στη δουλειά.

Κάτι άκόμη: Να άποφεύγουμε τις εκμυστηρεύσεις διά τηλεφώνου και να μην άναφέρουμε έπίθετα, διότι είναι ένδεχόμενον κάποιος να μας άκούση καί ό κάποιος αυτός μπορεί να μην είναι ούτε διακριτικός ούτε έχέμυος.

Μικρές συμβουλές

Όλοι οι λεκέδες δέν εξαλείφονται με τόν ίδιο τρόπο και καλόν είναι να ξερώμε στις γενικές γραμμές πώς ό τι περιέχει λάδι ή λίπος θέλει δένζην ή αν δέν έχωμε δένζίνη, ζεστό νερό και ό τι έχει ζάχαρι θέλει κρύο νερό. Θα προσέχωμε όμως για τό τρίψιμο να χρησιμοποιούμε ει δυνατόν ένα κομματάκι από τό ίδιο ύφα-

σμα. Υπάρχουν όμως και άλλοι λεκέδες όπως λ.χ. από λάδιον. Αυτοί εξαλείφονται αν χρησιμοποιήσωμε νερό και άμμωνία. Οι λεκέδες από σκουρία θέλουν πορτοκαλού ντ' είναι και άσιντ ταρτρία με νερό με τό εξής μέτρα: Τό πρώτο 50 γρ., τό δεύτερο 5 και μιά λίτρα νερό.

—Αν ή γόμα σας ξηραίνεται στο μπουκαλάκι όταν την φτιάξετε δάλετε μέσα λίγη γλυκερίνη και τότε διατηρείται περίφημα.

—Αν χρησιμοποιείτε γυαλιά μη τά τοποθετείτε στην τσάντα σας χωρίς θήκη, διότι ή προστριβή του γυαλιού με άλλα άντικείμενα του κάνει χαρακιές και αυτό δάπτει την όρασί σας.

—Αν θέλετε να καθαρίσετε άσπύρραυχα δάλετέ τα να δράσουν με νερό και σαπούνι και ρίξτε μέσα μιά κουταλιά πετρέλαιο.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Ένα από τά άσπρια που έχει τις πιο πολλές θρεπτικές ούσιες και πλην αυτού περιέχει και σίδηρον είναι άναμφισβήτητως ή φακή. Πλην δέ αυτού είναι και από τις νοτιμότερες σούπες. Υπάρχουν δέ είδών φακές ό πλατιές και οι μικρές. Θεωρούνται πιο εύγευστες οι μικρές αλλά παρουσιάζουν μεγαλύτερη δυσκολία στο καθάρισμα. Προτού δάλωμε τις φακές να δράσουν, τις πλένουμε καλά και έπειτα τις δράζουμε σε δολιό από άλουμίνια ή σε τσουκάκι. Τό δολιό τό βάζουμε άφού μισοδράσουν και προσθέτουμε ψιλοκομμένα κρεμμύδια και μερικά δόντια σκόρδο.

Μερικοί μάγειροι διατείνονται ότι γίνεται καλύτερη ή σούπα της φακής αν χύσωμε τό νερό τό πρώτου δρασμάτος και προσθέσωμε άλλο, αυτό δε διότι τό πρώτο νερό είναι πολύ μαύρο.

ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΝΤΕΛΑΒΑΙΣ
είνε μοναδικό για την περιποίησι και του περσ λευτού δέρματος, γιατί είναι άγνό και άπηλαγμένο από έντελαιο έλαιαλικές ούσιες.

Πωλείται εις τή Φαρμακείο ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Φαρμακείον 'Εταιρία ΑΜΗΕΡΒΑ'
Όδός Αχιλλεύς 8-ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΤΟΙΜΑ

ΠΑΛΤΑ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΤΑΓΙΕΡ — ΡΟΜ-ΠΕΣ — ΚΑΠΕΛΛΑ

ΣΤΗΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

18 — ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ — 18

ΓΙΑΤΙ

ΒΡΙΣΚΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ ΤΟ ΓΟΥΣΤΟ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΜΕ ΕΞΟΛΑ ΔΙΩΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΤΙ ΘΑ ΤΩΚΑΝΕ ΜΟΝΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Από σήμερα
ΚΑΣΣΙΑΝΗ
Ι. Α. Σκατεροπούλου
Θησαυρός